

СЮЗЪН УИГС ГОСПОДАРТ НА НОЩТА

Превод от английски: Ваня Пенева, 2000

chitanka.info

„Който може да каже колко обича, значи обича малко.“

Петрарка, „На
Лаура“

1

Република Венеция

Февруари, 1531 година

Денят на Сандро Кавали се обърна към лошо, когато влезе в проветривото, заляло от слънчевата светлина студио и видя голата жена. Макар че не беше в характера му да зяпа нищо неподозиращи голи жени, той се спря под сянката на една мраморна арка, забравил, че трябваше спешно да обсъди нещо с художника Тициан.

Тридесет и девет години беше живял като почтен човек и в края на краищата именно това го накара да издаде присъствието си и да отвърне възхитения си поглед, докато жената се покрие с тънкия воал, захвърлен до нея на дивана.

За първи път в живота си Сандро Кавали установи, че може да бъде изцяло зависим от чувствата си.

Жената не го беше забелязала. Тя се вираше замечтано през прозореца, от който се виждаха два купола с форма на луковици, множество комини и червените покриви на Венеция. Ръката ѝ се плъзгаше по сатенената възглавница и в чувственото движение нямаше нищо изкуствено.

Запленен, но измъчван от угризения на съвестта, Сандро поглъщаше красотата ѝ, както познавачът вдъхва с наслада аромата на най-прекрасния парфюм. Редките лъчи на зимното слънце падаха по тялото ѝ. Тя беше протегнала единия си крак, другият беше свит, китката почиваше върху коляното и пръстите на ръката ѝ бяха отпуснати като цветове на лилия. По-интересните части на тялото ѝ бяха обвити в нежна материя, която още повече подчертаваше голотата ѝ.

Не по-малко смуцаващ от оскъдното облекло беше цветът на косата ѝ. Във време, когато златните къдрици се смятаха за олицетворение на свършена красота, косата на тази жена беше черна като нощта, блестеше като оникс, изглеждаше като разстлана черна коприна, която падаше на свободни вълни по гърба ѝ. Една изплъзнала

се къдрица се спускаше по рамото и се увиваше около непокрытата гърда.

Погледът на Сандро спря именно там, върху бледата плът, сякаш изскочила от фантазията на развратен мъж, с меко розово връхче, което имаше цвета на току-що узряла слива; след малко погледът му се плъзна по безкрайно дългия крак, който завършваше с гладко и сигурно много меко седалище, и към сянката, която криеше тайната на женствеността между бедрата ѝ.

Тя беше като внезапно оживяла мечта, богиня, изникнала от мъглите на времето, за да ощастливи смъртните с омагьосващото си присъствие.

Сандро усети как по гърба му потекоха струйки пот. Той, капитанът на венецианските господари на нощта, никога не беше пожелавал чужди жени. За момент забрави защо беше дошъл при Тициан. Присъствието на тази жена, тайнствената ѝ привлекателна сила му напомниха, че някога беше млад и потъваше в мечти.

В добре подредения му ум нахлуха неканени спомени. Разгневен на себе си, той прогони нежеланите образи и се покашля.

— Къде е маестрото?

Жената отвърна лице от прозореца. Нито се обърка, нито се засрами, само го дари с дружелюбен и любопитен поглед. Виолетовосините ѝ очи бяха грамадни, лицето младо, свежо и ранимо.

— Излезе да вземе един гълъб — обясни тя и стана от червения диван.

Висока. Тази жена беше необичайно висока, съвършените ѝ форми раздразниха мъжката му потребност. Ядосан от реакцията си, Сандро се загледа мрачно пред себе си, докато жената откачи от куката един син копринен халат, облече го и небрежно затегна колана му. Тя сведе глава настрани и се вгледа внимателно в израза на лицето му, който отразяваше объркване и гняв.

— Вие изглеждате така, сякаш никога не сте купували гълъб.

— И защо ми е... — Изведнъж Сандро се почувства неловко. — Не, наистина не съм.

— Той искаше гълъб за портрета — обясни тя и посочи с плавен, танцуващ жест статива.

Любопитството на Сандро се събуди. Той свали черната си кадифена барета, отвори черната, подплатена с червено наметка,

хвърли я на един стол и отиде да разгледа картината. Според него ѝ липсваше само малко сдържаност.

Гениалността на художника и умението му да борави с цветовете бяха намерили драматичен израз на платното. Играта на светлини и сенки придаваше на облеганата назад жена някакъв странен блясък. Зряла като натежала от дъжда пъпка, тя лежеше върху облак от въздушна материя; стаята ѝ беше отворена към небето лоджия, от широкия отвор върху тялото ѝ се изливаше поток от златни монети.

— Даная — проговори задавено Сандро.

— Да. Девствената принцеса, предложена на боговете. Харесвали ви?

— Ако бях бог, сигурно щеше да ми хареса. — Сандро не можеше да откъсне поглед от картината. Първото му впечатление беше за похот, но когато се вгледа по-внимателно в лицето на нарисуваната жена, видя, че блаженото изражение идва от съвсем други представи и няма нищо общо с физическата наслада. Жената на картината обединяваше две същества, невинността на младо момиче, което гледа света с широко отворени очи, и земната мъдрост на куртизанката.

— Питате се какво си мисли, нали? — Момичето говореше съвсем близо зад него, гласът ѝ беше като мек полъх до ухото му.

Сандро се вцепени. Престори се, че разглежда внимателно облаците на задния план. В действителност се взираше в разкошните гърди на модела.

— Боя се, че не разбирам много от изкуство. — Той се обърна към момичето. Беше прекалено близо до него. Виждаше как зимната светлина се отразява във виолетово-сините очи, виждаше меката извивка на долната устна, нежните косъмчета на слепоочията.

— О! Заповядайте, господин... — Тя прехапа долната си устна, точно на мястото, където Сандро искаше да я целуне.

Мъжът се овладя и отново се покашля.

— Кавали — проговори сковано той. — Сандро Кавали.

Момичето пристъпи по-близо и очите му блеснаха от изненада.

— Вие сте Господарят на нощта.

— Да — отговори той със съзнанието, че титлата дефинира цялото му съществуване. — А коя сте вие?

— Лаура Бандело.

Петрарка, помисли си Сандро. Тази жена можеше да накара всеки мъж да ѝ посвети най-прекрасните стихове. Някой друг мъж, поправи се той. Не Сандро Кавали. Единствените стихове, които той познаваше, бяха римите на престъпниците и метриката на загубените души.

Погледът ѝ беше прикован в лицето му. Да не би да беше с ореол на светец?

— Господарят на нощта — повтори тя. — Чувала съм чудни неща за вас. Спасили сте цял кораб с жени, отвлечени от турците. — Тя започна да изброява заслугите му на пръстите си. — Защитили сте солните мини в Равена от французите. Попречили сте на немските ландскнехти да затворят болницата за сирачета.

Възхитеното лице и задъханият глас му бяха неприятни. Той се покашля многозначително.

— Добре, добре, стига толкова. Чудя се как още не съм се научил да ходя по водата.

Смехът ѝ прозвуча като звън на сребърни камбанки. В този момент му се стори недействителна. Обкръжена от светъл ореол, създаден от светлината, която падаше през островърхия прозорец, тя изглеждаше въздушна като мъглата над лагуната, същество, дошло от етера.

Странно, каза си Сандро и поклати глава, без да е сигурен дали имаше предвид самата Лаура Бандело или отговора и.

— Маестрото ще се върне скоро — рече тихо тя. — Желаете ли чаша вино, докато чакате?

Сандро си припомни обезобразения труп, който бяха намерили на разсъмване. Не биваше да губи време с тази красива млада жена, модел на художника. В следващия момент се чу да казва:

— Да, защо не...

С грациозен жест, който отново го накара да разбере защо Тициан я беше избрал да му позира, тя се запъти към високия шкаф. Внимателно, за да не събори нещо, тя отмести гърненцата с боя и изцапаните четки. Когато се наведе да разгледа стомните, наредени в плетения кош, дупето ѝ се раздвижи изкусително под тънката одежда и Сандро спря да диша. Отново си повтори, че е християнин, защитник на женската чест. В същото време тялото му го уверяваше, че е здрав мъж с гореща кръв.

— Какво вино предпочитате? — попита през рамо момичето.
Предпочитам теб, помисли си мъжът и скръцна със зъби.
Гласът отказваше да му се подчинява.

— Тук има прекрасна марсала — уведоми го тя. — Най-добрата реколта от осемдесет години насам. А може би харесвате вино със стафиди? Един търговец от Смирна го подари на маестрото.

— Все ми е едно — отговори глухо Сандро. — За мен всички вина са еднакви.

Младата жена се изправи рязко. Гърдите ѝ се очертаха примамливо под копринения халат.

— Значи не разбирате нищо от рисуване, не разбирате нищо и от вина. А аз си мислех, че всички патриции са познавачи на виното, литературата, изкуството и науката.

— Аз не съм от тях — отговори с лек сарказъм Сандро.

— Господарю, кой мъж в наше време може да си позволи да не познава различните видове вина? Хайде да опитаме това със стафидите — предложи тя и напълни две чаши от муранско стъкло. — Маестрото смята, че е твърде сладко. — Тя му подаде едната чаша и отпи голяма глътка от своята. Затвори очи и съвсем леко отвори влажните си, блестящи устни. Сега приличаше на Даная, изпаднала в блаженство и изпълнена с надежда, очакваща любовника, който щеше да купи благоволенieto ѝ.

Тя отвори очи и Сандро едва не се удави в лавандуловата им дълбина.

— Според мен — обяви тържествено тя, — никое вино не е прекалено сладко. — Тя допря ръба на чашата си до неговата. — *Салуте*, господарю.

— *Салуте*. — Той изпразни чашата на един дъх. Божичко, това вино беше сладко като мед и също толкова гъсто. Изобщо не беше по вкуса му, но ръката му сама се протегна към момичето, за да напълни втори път чашата му.

— Втората чаша се пие бавно — проговори шеговито Лаура и наля тъмната течност в чашата му. — Наслаждавай се на виното бавно, както на всички житейски радости, така ли беше?

През последните години Сандро не се наслаждаваше на нищо, освен на работата си — на съмнителното удоволствие да лови престъпници и крадци, да вкарва в правия път тлъстите благородници.

— Официално ли сте тук, господарю? — попита момичето.

— Да.

Смехът ѝ иззвъня отново.

— По краткия отговор разбирам, че няма да ми кажете подробности.

В тази жена има нещо непостоянно, установи с неудоволствие Сандро. Сякаш не може да стои на едно място нито за секунда. Беше непрекъснато в движение: пригладжаше къдриците си, играеше си с колана на халата, прокарваше пръсти по рамката на прозореца. Как ли Тициан беше успял да я запечата на платното?

— Не — отговори след малко той. — Мъж с моето положение трябва да бъде дискретен.

— Дискретен — повтори тя и вкуси думата като виното. Сложила ръка на хълбока си, тя повтори думата досущ като него. — От жена в моето положение надали може да се очаква да бъде дискретна. Сестра Лучия отдавна ми чете лекции за дискретността.

Сандро си напомни, че няма право да се осведомява за живота на това възхитително момиче. Въпреки това неописуемият ѝ чар го изкуши да попита любопитно:

— Коя е сестра Лучия?

— Много мило от ваша страна, че попитахте. Веднага разбрах, че сте добре възпитан човек. — Тонът на гласа и весело искрящите очи бяха изпълнени с безмилостно неуважение. — От манастира Санта Мария Челесте. — Тя отвърна лице от прозореца и се загледа към канала, който гъмжеше от търговци с гондоли и патриции, които се занимаваха с всекидневните си дела. Жълтите „каорлини“ бяха натоварени с хранителни продукти от сушата. Срещу къщата на Тициан имаше няколко големи палаци, чиито фасади бяха красиво украсени с истрийски камък, издълбан като най-фина дантела. — Там съм отраснала — обясни тя и потърка ръце, сякаш ѝ стана студено. — Не познавам баща си.

Като внимателен и добре възпитан мъж той просто трябваше да попита:

— А коя беше майка ви?

— Тя ме е дала в манастира. Или по-точно казано ме е продала. — Гласът ѝ звучеше делово, като на купувач, който избира стоката си; като че ли не забеляза моментното стъписване на Сандро.

— Продала ви е?

Лаура се обърна към него и той видя меланхолията в очите ѝ, видя как тя се стараеше да скрие ранимостта си.

— Сестрите имаха нужда от работничка и ме взеха с радост. — Сякаш усетила бурята, която се надигаше в душата на Сандро, тя побърза да допълни: — Бяхме бездомни и отчаяни. Мама взе парите и напусна Венеция. — Погледът ѝ се плъзна встрани, очите ѝ се напълниха с мрачните сенки на миналото. — Каза, че ще дойде да ме вземе, но... — Раменете ѝ се вдигнаха грациозно. — За последен път я видях, когато бях на седем години. Изчезна и никога вече не се появи.

Сандро потърка брадичката си, за да прогони напрежението. Не можеше да си представи тази красива млада жена като уплашено момиченце, изоставено от майка си в ръцете на чужди хора.

— Значи сте отказали да положите обет за монахиня — отбеляза колкото можеше по-равнодушно той.

— Не ми се наложи да взема това решение. — Тя отиде до масата, на която беше поставена купа със сбръчкани зимни ябълки, взе една и му я подаде. Той я пое с колебание. Само една мисъл се въртеше в главата му: Ева.

Лаура приседна на ниския червен диван.

— Никога не съм имала амбицията да стана монахиня. Намерението ми е да стана велика художничка.

Сандро, който тъкмо беше поднесъл ябълката към устата си, спря наскре джвжението. Лаура избухна в смях, който звучеше по-сладко от птича песен.

— О, господарю, гледате ме, сякаш съм ви казала, че смятам да сляза в ада. Абсурдно ли е, че искам да стана художничка?

— Не чак толкова, но... Според мен е... нередно.

Тя се приведе напред и на устните ѝ затанцува дяволска усмивка.

— Разочаровате ме, господарю. Очаквах, че човекът, който поддържа мира във Венеция, ще бъде малко по-свободолюбив. Жените имат само три възможности: да станат съпруги, монахини или куртизанки. Нима ме обвинявате, че искам да стана нещо друго?

Погледът му се плъзна по тялото ѝ и думите сами излязоха от устата му:

— Две от тези възможности могат да се разширят... на някои места.

Лаура удари с ръце по коленете си.

— Аха, значи все пак имате чувство за хумор.

— Може би, но ме спохожда твърде рядко. — Той захапа ябълката и с учудване установи, че е изненадващо сладка и добре запазена. — Питам се дали ще успеете да понесете страданията и борбата на художническата професия.

Младата жена вдигна едната си тъмна вежда, изправи се и му протегна ръка.

— Защо не се опитате да прецените сам работата ми и да ми кажете дали си струва да се боря за нея?

Сандро не искаше да държи ръката ѝ, не искаше да усети допира на кожата ѝ. Ала духът му се подчини на отдавна потисканото желание и той улови протегнатата ръка. Кожата ѝ беше мека, костите под нежната плът бяха крехки като на птичка. Тя парфюмира косата си с жасмин, установи с леко потръпване той. Толкова фин и примамващ аромат, че всеки се изкушаваше да спре, да затвори очи и да го вдъхне дълбоко.

Все пак той устоя на порива и я последва към един страничен алков на ателието. Бледа светлина откъм морето, забуленият блясък на Венеция, се изливаше през редица полукръгли прозорци. В средата на малкото помещение беше поставен статив.

Мъжът пусна ръката ѝ и се вгледа в картината. Необичайна сцена, нито библейска, нито митологична, каквито бяха повечето картини от онова време. Тази показваше семейство. Любовта на художника към предметите личеше от всяко движение на четката. Семейството беше събрано в градина, подредена като разкошните извънградски имения на благородниците по течението на река Брента. Жената седеше в тревата, капчиците утринна роса блестяха, простата ѝ бяла одежда беше подредена на тревата като букет цветя. На скута ѝ беше положена книга със златна обвивка, а до нея беше полегнало малко момче, чието лице напомняше за весело херувимче. Зад нея беше застанал едър господин, елегантно облечен като кондотиер^[1], и тъкмо отмахваше една къдрица от тила на жената.

Четвъртата фигура на картината създаваше някакво странно безпокойство. Тъмно облечена, тя стоеше настрана в сянката на разцъфналото кестеново дърво. Лицето ѝ беше извърнато, профилът беше в полусянка. Напрегнатата ѝ поза намекваше, че е решила да

избяга. Фигурата беше толкова реалистична, че Сандро усети бърз импулс да я улови и да я върне назад към светлината. Другите лица също бяха като живи, и зрителят изпитваше желание да се присъедини към тях, да изслуша историята, която четеше жената, да докосне меката ѝ, целуната от светлината коса, както правеше господинът зад нея.

— Прекрасна е — проговори развълнувано той.

— Поласкана съм, но само преди минути ми казахте, че нямате понятие от изкуство. — Макар че в гласа ѝ имаше недвусмислена подигравка, бузите ѝ се зачервиха от радостна възбуда. Никога преди това Сандро не беше свързвал радостта с цветовете, но сега сравни кожата ѝ с цвета на току-що разпукнала се роза.

Смутен, той се покашля отново.

— Бях немарлив ученик и не се опитвах да разбера смисъла на изкуството. Но знам кога съм... затрогнат.

Тя улови ръката му и я притисна устремно към гърдите си, преди той да е успял да ѝ попречи. Сърцето ѝ биеше бързо, кожата под копринената одежда беше топла и мамеща.

— О, господарю! — прошепна тя. — Вие или сте безсрамен ласкател или сте изключително добър и чувствителен човек.

Сандро издърпа ръката си.

— Аз не умея да лаская. Ласкателството е като лъжа, а аз мразя лъжата. Освен това не съм нито добър, нито чувствителен. Познавам хора, които биха се превивали от смях, ако чуеха, че са ме нарекли така. Аз съм просто човек, който казва онова, което мисли. Вие сте извънредно надарена художничка.

— Не — възрази младата жена. — Вие бъркате занаята с таланта. Аз трябва да подобря уменията си, затова работя с маестро Тициан. Позирам му за разни картини, а той ми дава уроци. — Тревожни сенки забулиха очите ѝ. — Рисуването е скъп занаят, господарю, а и не мога да работя срещу заплащане, преди да са ме приели в Академията. Което е твърде невероятно, защото жените не са добре дошли там. — Тя посочи картината. — Сигурно сте забелязали, че съм поставила мъжа зад жената.

— За да покажете уважението му към нея, нали?

— За да скрия факта, че не умея да рисувам мъже. — Изненаданото му лице я накара да се засмее невесело. — Трябва да

знаете, че жените са изключени от уроците, в които модели са голи мъже.

— Отлично. Радвам се да го чуя.

— Такива са мъжете — промърмори сърдито тя. — Направо да полудееш. — Тя взе една папка от лавицата и запрелиства страниците. — Понякога имам чувството, че туниката е забодена на гърдите му. Освен с мъжката анатомия, имам трудности и с перспективата, а пък скиците ми са...

— По-добре дайте да разгледам рисунките ви — прекъсна я той, взе папката и се вгледа изненадано в скиците на напъпило бадемово дърво, свит на кълбо черен териер, перачка, която носеше на рамото си огромен плетен кош, единствените по рода си увиснали комини на Венеция, на една грациозна африканка с благородни черти на лицето. Той беше дълбоко впечатлен от острото око на Лаура, от начина, по който тя успяваше да улови дори най-незначителното движение и най-лекото душевно вълнение и да вдъхне на предметите живот — като магьосница, която разгаря огън с магическата си пръчица. Погледът му се задържа по-дълго на рисунката, която показваше млада жена с перо в ръка, приведена над огромно писалище. Тя имаше ужасна гърбица, лицето ѝ беше разкривено от болки. Въпреки това фигурата ѝ имаше невероятно вътрешно излъчване, цялото ѝ внимание беше посветено на онова, което пишеше. Лаура не се беше възползвала от неестествената ѝ външност, нито я беше преувеличила. Просто я беше нарисувала с умение и безкрайно съчувствие.

— Това е Магдалена — обясни младата жена. — Послушница в манастира. Израснахме заедно. — Тя прелисти папката и му показа скицата на красива възрастна дама с монашески одежди. — А това е майка ѝ, Челестина.

— Монахиня? Вдовица ли е?

— Не мисля. Никой не знае кой е бащата на Магдалена. Някои казват, че бил изповедникът ѝ.

— Какви са тези стъклени съдове пред нея?

— В живописта това се нарича дреболии — заобикаляме фигурата с предметите, които показват занаята ѝ. Сестра Челестина е алхимичка.

— Необичайно занимание за монахиня — отбеляза сухо Сандро.

— Необичайното не ви се нрави, така ли, господарю? — попита Лаура и продължи, без да изчака отговора му: — Челестина смесва боите на маестрото. Понякога цветовете ѝ са доста необичайни. Веднъж предизвика експлозия, която подпали цяло крило на манастира. Щяха да я заточат, но някакъв анонимен доброжелател отпусна голяма сума на манастира и я пощади.

— Кога напуснахте манастира, Лаура?

Момичето очевидно се зарадва, че я бе нарекъл на малко име.

— Преди около шест месеца. Беше крайно време. Бях украсила почти всеки сантиметър от стените с фрески и бях илюстрирала безброй ръкописи. Абатисата непрекъснато се оплакваше, че давам куп пари за четки и бои, а на мен ми омръзна да рисувам библейски мотиви.

Сандро смръщи чело.

— Нима ви разрешавах да рисувате в манастира?

Лаура кимна оживено и копирената коса се разпиля по гърба ѝ.

— Когато навърших десет години, ми възложиха да илюстрирам ръкописи. Един от молитвениците бе изпратен лично на Негово Светейшество и той го похвали. Признанието му убеди сестрите да ми дават достатъчно бои. След това започнах да рисувам олтари, триптихи, фрески. Цяла година рисувах пътя към Голгота.

— Странно обучение — промърмори замислено Сандро.

— Да, и се боя, че отдавна съм го надраснала.

— Значи затова напуснахте манастира.

Тя избягна погледа му, знак, който Сандро познаваше и не обичаше.

— Какво премълчавате, мадона?

— Защо смятате, че искам да скрия нещо от вас?

— Вашата сила е в рисуването на картини. Моето главно занимание е да търся истината. Защо напуснахте манастира?

— Аз... не исках да участвам в някои занимания на монахините.

Нещо задраска в гърлото му. Трябваше да се осланя на инстинкта си. Тази жена можеше напълно да обърка добре подредения му живот и методично работещия ум.

— Искате да кажете, че не сте пожелали да участвате в божествените служби, постенето и така нататък?

Младата жена направи грациозен жест с ръка.

— Виждам, че сте решен да ми изтръгнете истината. Някои от сестрите имаха... неприлични връзки със свещениците, които ни посещаваха. Имаше един — Фра Луиджи — който предпочиташе млади послушници. Веднъж ме хвана за коляното, но аз... аз му отказах.

— Браво — похвали я искрено Сандро и острият му ум веднага заработи. Фра Луиджи щеше много скоро да замине на поклонение в Ерусалим, като вземе най-старата и най-тромава гемия, която можеше да се намери в пристанището на Венеция.

Лаура го дари с блестяща усмивка.

— Моето твърдо убеждение е, че жената може да стане интимна с един мъж само когато...

— ... го обича — завърши изречението Сандро и уважението му към нея нарасна. — И аз мисля така.

Младата жена избухна във весел смях.

— Чувствата ви са благородни, господарю. Но аз исках да кажа друго: не когато го обича, а когато ѝ се плаща добре.

Сърцето на Сандро се сви от внезапна болка. Той затвори шумно папката с рисунките и се върна в голямото ателие. Проклета да е черната ѝ душа!

Илюзиите му бяха отнети преди много години, но за кратко време бе повярвал отново в невинността, и чувството беше дяволски приятно. Всъщност не би трябвало да ѝ се сърдя, каза си ядно той. Тя е израснала сред жени, които не познават любовта и честта.

Лаура също се върна в ателието с елегантната си плъзгаща се походка. Изглеждаше съвсем спокойна и Сандро се изненада още повече. Твърде малко хора бяха в състояние да се смеят, след като бяха изпитали на собствен гръб легендарния му темперамент, а никой не беше посмял да се засмее така омайващо.

— О, господарю — проговори задъхано Лаура. — Виждам, че ви засегнах. Нека да поговорим за вас.

— Не желая да говоря за себе си.

— Аз обаче ще настоявам, докато не чуя всичко, което искам да узная. — Тя отметна глава назад и в черната коса заблестяха сини искри.

Сандро потисна засилващото се възхищение и прокара ръка по яката на батистената си риза.

— Имам една дъщеря, Адриана, която наскоро се омъжи за наследника на председателя на съвета на десетте.

— Председателят на съвета? — Лаура го погледна с разширени от изненада очи и тихо изсвири през зъби. — Това е голяма чест...

Тази жена се подиграваше с него! Сандро се намръщи още повече.

— Синът ми, Маркантонио, се занимава с търговски дела, надзирава семейните кораби и скоро ще има място в сената.

— Сигурно се гордеете с децата си. — В гласа ѝ вече нямаше подигравка, усещаше се дори нещо като тъга. Сандро неволно се запита дали понякога не тъгува за неизвестния си баща, за изчезналата майка. — А съпругата ви, господарю?

— Мъртва е. — Гласът му прозвуча безизразно.

— О, съжалявам. Много ли я обичахте?

— Ожениха ни, когато тя беше на петнадесет години. Брак по сметка, нали разбирате? — Споменът го накара да изкриви лице. Отдавна беше лишен от възможността да взема самостоятелни решения. Първо решаваше семейството му, после собственото му, безмилостно чувство за дълг. — Аз се ожених за персийските подправки, а тя взе моето муранско стъкло.

— Отдавна ли сте сам, господарю?

— Жена ми почина преди двадесет години. — Сандро несъзнателно удряше мраморния под с върха на мекия си кожен ботуш. — Не знам защо ви разказвам всичко това — промърмори замислено той.

— Всеки трябва да говори за онова, което му е на сърцето.

— В моето сърце няма нищо, мадона.

Лаура се засмя малко несигурно.

— Какво говорите, господарю? От какво почина жена ви?

— Сигурно имате предвид дали е починала от родилна треска, от пиянство или се е самоубила? — попита грубо той. Много му се искаше да я удари, защото отново бе събудила в душата му отдавна потискания срам. — Или може би ме питате дали съм бил прекалено голям скъперник или съм се забавлявал с други жени?

— Господарю, ако не желаете да говорите за това...

— Случи се при експлозията на Арсенала през 1512 година. Някой подпали склада за муниции, който граничеше с

корабостроителницата. — Той погледна през прозореца към източния край на Венеция, където се намираше Арсеналът, и отново усети паниката, ужаса, болката.

— Не ви разбирам, господарю. Какво е правила жена ви — без съмнение тя е била изискана дама — в Арсенала?

Сандро я погледна пронизващо.

— Срещата се е там с любовника си. Някакъв „галеото“.

Лаура пое тежко дъх.

— Любовникът ѝ е бил гребец на галера?

— Точно така. Изглеждате шокирана, мадона. Съжалявам, че ви обезпокоих с разказа за изневярата на жена си.

Младата жена го погледна дяволито.

— Точно обратното. Питам се в коя област са вашите недостатъци, господарю.

— Аз... — Лицето му пламна от гняв от яката на ризата до върховете на ушите. — Откъде ви хрумна, че имам недостатъци?

— Ами... жена ви вероятно е имала сериозни основания да потърси утеха при друг мъж.

В първия момент Сандро беше твърде шокиран, за да може да ѝ отговори. Никой досега не се беше осмелявал да му намеква за това. Ала дълбоко в себе си той беше убеден, че забележката на Лаура съдържаше зрънце истина. Тъй като коментарът ѝ го бе объркал, а и очакваше с нетърпение връщането на Тициан, Сандро реши, че е по-добре да си мълчи.

— Много съжалявам, че ви разпитвах така упорито — прошепна разкаяно Лаура.

Очевидно обаче в природата ѝ беше да разследва нещата докрай, а и веселостта никога не я напускаше. Затова и сега премина без преход към не толкова личната тема за убийството.

— Бих искала да ми разкажете повече за престъплението, което разследвате.

— Какъв интерес бихте могли да имате към моята работа?

— Аз съм човек на изкуството и се интересувам от всички лица. Мога да рисувам честно, само когато разбирам чувствата на моделите си. Искам да знам дали извършеното престъпление е...

— Няма да говоря за това — прекъсна я грубо Сандро. — Ако ви разкажа, ще загубите младостта и красотата си.

Лаура, която тъкмо си наливаше вино, спря насред движението. Направи му впечатление, че за първи път я виждаше напълно неподвижна, като съществото, майсторски нарисувано от Тициан — великолепно и завладяващо, олицетворение на вечната и незабравима красотата.

— О, господарю — прошепна тя, остави чашите с вино на масичката и се втурна към него. Преди Сандро да е осъзнал какво става, тя обви шията му с ръце и се надигна на пръсти, за да го целуне по устните.

Реакцията му беше бърза като светкавица. Обзет от диво, непремислено желание, той се овладя само благодарение на силната си воля, тренирана през годините с желязна упоритост. Тази самодисциплина му позволи да се отдръпне и да я отблъсне от себе си.

Устата ѝ беше влажна и трепереше, очите ѝ бяха големи и объркани.

— Прощавайте, господарю, аз се самозабравих...

— Точно така. — Той отпусна ръце, макар да не беше много сигурен, че тя няма да се хвърли отново към него и да го прегърне.

— Работата е там, че никой досега не е проявил загриженост към чувствата ми — обясни тихо тя и притисна нежните си ръце към гърдите. — Вие ме трогнахте, господарю. Вие сте добър и мил човек и аз...

— Не съм — отговори рязко той. — Аз съм човек, който предпочита да върши работата си, без намесата на кокетни млади дами.

— Учтив както винаги, а, Сандро? — прозвуча подигравателен глас откъм вратата. — Всички знаем, че се справяте добре с жените.

— Маестро. — Сандро пренебрегна едва прикритата подигравка и подаде ръка на Тициано Вечелио, най-известния художник на Венеция. — Отдавна ви чакам.

— Както виждам, запознали сте се вече с Лаура.

— Както виждам, вие сте започнали да си водите модели от манастирите.

— Господарят тъкмо ми разказваше за смъртта на бедната си съпруга — намеси се бързо Лаура.

Тициан вдигна изненадано гъстите си черни вежди. Той познаваше Сандро Кавали като сдържан и строг мъж. Ала веднага

видя, че Господарят на нощта вече съжаляваше за онова, което беше разкрил на младата красавица, и се питаше какво го бе накарало да бъде толкова откровен.

— Намерихте ли гълъб? — попита Лаура, вдигна полите си и се затича към маестрото.

Тициан се усмихна снизходително. С тъмната си коса и острата брадичка, с впечатляващата си фигура и отмерените движения, той приличаше на сатир, който очаква следващото си завоевание.

— Намерих нещо по-добро — отговори с усмивка той и махна на слугата си.

В ателието влезе закръглено момче на около дванадесет години, което носеше под мишница малко кафяво кученце от неизвестна порода.

— Прекрасно животинче! — извика въодушевено Лаура, отпусна се на пода и се потупа по коленете. Кучето се освободи от ръцете на момчето и се заклатушка към нея, като живо размахваше опашка. Покатери се на коленете ѝ, сложи предните си лапи на гърдите ѝ и започна да ближе лицето ѝ. — Вече съм влюбена в него, маестро.

Сандро я погледна отвратено и извърна глава.

— Не ставайте грубиян — засмя се Лаура. — Елате тук и се запознайте с нашия нов приятел. Ще видите, че е чудесен.

Сандро, който не можеше да си спомни кога за последен път беше галил куче и дали изобщо някога се беше занимавал с кучета, направи няколко крачки към нея. Кучето се освободи от прегръдката на Лаура, хвърли се към него и ухапа високия му ботуш. Острите му зъбки се забиха във фината кордовска кожа и проникнаха чак до пръстите на Сандро.

— Велики боже! — изруга той и вдигна крак. Кучето се отдели от пода, но не отпусна зъбите си, само нададе заплашително ръмжене. — За бога, махнете го от мен! — Сандро разтърси крак и кучето отново изръмжа гневно. — Няма ли кой да го изхвърли навън?

— Надявам се, че няма да сторите нищо лошо на бедното малко същество! — извика възбудено Лаура.

— Бедното малко...

— Спокойно, оставете на мен. — Тя затананика някаква мелодия, грабна побеснялото кученце и освободи ботуша на Сандро от зъбите

му. Кучето се запъти към наметката му, вдигна небрежно крак и се изпика точно на скъпата червена подплата.

Сандро извъртя очи.

— Знаех си, че днес ми е лош ден.

Тициан се превиваше от смях и непрекъснато бършеше очи.

— Какво означава всичко това, Сандро?

— Нищо. — Сандро стисна зъби с такава сила, че го заболя глава. — Дошъл съм по сериозна работа, маестро.

Тициан се поколеба, доброто настроение изчезна от лицето му.

— Разбирам. Да отидем в златния салон. — Когато излязоха от салона, художникът попита: — Желаете ли малко вино?

— Да, с удоволствие бих изпил още една чаша от онова прекрасно вино със стафиди, което са ви донесли от Смирна.

— О, а аз си мислех, че не разбирате нищо от добро вино — засмя се Тициан.

Лаура стоеше на вратата и гледаше с усмивка след двамата мъже. Сандро Кавали беше интересен, макар и консервативен мъж. Наистина е интересен, повтори си тя и се обърна да влезе в ателието. Никога не беше виждала такова забележително лице, с остри, малко груби черти и властно излъчване, да не говорим за безмилостно дресираното тяло.

— Задръж за малко кучето, Вито — обърна се тя към чирачето. — Залъжи го с нещо, защото аз трябва да изляза.

Вито я погледна с обичайното глупаво възхищение и тя отново изпита желание да го плесне.

— Къде отиваш?

— Ще ги проследя и не искам кучето да ме издаде.

— Лаура! — Вито побледня от страх. — Не прави това! Хората, които подслушват на вратите, рядко чуват нещо добро.

Лаура махна пренебрежително с ръка, излезе безшумно в дългия коридор и се запъти към вратата на златния салон.

* * *

— Знаеш ли, просто не повярвах на ушите си! — обясняваше възбудено Лаура и непрекъснато примигваше от ужас и учудване.

— Изпий това. После ще поговорим. — Ясмин, която стоеше до малката масичка на покрива на къщата, наля чаша вино и я подаде на Лаура. За себе си приготви вода с мед. Тя беше мюсюлманка и не употребяваше алкохол.

Лаура, която седеше с подвити под себе си крака на тясна пейка, тапицирана с кожа, наблюдаваше приятелката си с неприкрито възхищение. Ясмин беше висока и стройна, с вродена грация, със силно, безупречно оформено тяло и всичко това ѝ придаваше забележителен, едва ли не заплашителен вид. Красивият цвят на косата беше мечта за всеки производител на бои — дълбок, излъскан до блясък махагон със златни акценти.

Лаура изпразни чашата си на един дъх и огледа другите жени, които се разхождаха по терасата. Мекият зимен следобед предразполагаше към леност и повечето обитателки на дома бяха излезли да се насладят на слънчевите лъчи. За да опазят перлената си кожа, някои от жените бяха покрили лицата си с парчета сурово телешко месо, натопени в мляко, и не смееха да се помръднат. Други дъвчеха „букери“, най-новата сензация от Португалия. Лаура изкриви лице; силно парфюмираните парченца глина ѝ бяха противни. Дамите носеха сламени шапки с широка периферия, но без дъно, защото искаха слънцето да избели косите им. Лаура никога не използваше „солана“, тъй като нито слънчевата светлина, нито майсторски приготвените тинктури бяха в състояние да променят цвета на косата ѝ.

— Е? — попита тихо Ясмин и отпи голяма глътка от питието си. Тя умееше да седи съвсем тихо, нещо, което Лаура така и не бе успяла да овладее.

Младата жена отвърна поглед от веселата компания, забарабани с пръсти по каменния парапет и прошепна:

— Той разследва убийство, което е станало миналата нощ.

Ясмин примигна с големите си бадемовидни очи.

— Нали това е основната задача на господаря на нощта и неговите „дзафи“?

— Права си, но той беше... — Лаура прехапа устни и споменът за живото описание на Сандро Кавали я накара да потрепери. — Убийството е много по-страшно от всичко, което съм чувала досега...

— В какъв смисъл?

— Ами... — Лаура се надигна и се загледа към червените покриви на Венеция. — Мъжът е бил пронизан в сърцето. Сандро каза, че убиецът е използвал отровна кама. Мисля... — Тя трепереше с цялото си тяло. — ... че е познал отровата по миризмата.

— Сандро? Защо го наричаш на малко име?

— Не и когато говоря с него. Знаеш ли, лицето му е необикновено... Ако му кажа „Сандро“, сигурно ще заповяда да ме хвърлят в габията. Искрах да ти кажа, че убиецът не се е задоволил да убие, Ясмин. Преди да си отиде, е отрязал тестисите на жертвата.

Приятелката ѝ остана напълно спокойна.

— Много интересно. Сещам се поне за десетина мъже, които с удоволствие бих отвела при този убиец.

— О, Ясмин, не говориш сериозно, нали?

— Разбира се, че говоря сериозно. — Младата жена стана гъвкаво като пантера и се загледа към вътрешния двор, където гостите на мадона де ла Рубия се забавляваха с музика. След малко се обърна отново към Лаура и разтърси глава. — Погледни ме, моето момиче. Мъже ме отвлякоха от родната ми страна. Мъже ме продадоха като робиня на мадона де ла Рубия. Шест ноци в седмицата съм принудена да приемам в леглото си чужди мъже и да се подчинявам на желанията им. Наистина ли мислиш, че имам причина да желая добро на мъжете?

Лаура въздъхна съчувствено.

— Разбирам ожесточението ти, Ясмин.

— Какво още знаеш за убийството?

— Жертвата е частният секретар на дожа — обясни тихо Лаура. — Затова Сандро е много загрижен. Името на убития е Даниеле Моро.

Ясмин потрепери като от удар. Спокойствието ѝ изчезна. Тя отвори изумено очи и едрото стройно тяло се опъна като на диво животно, което се готви за скок.

— Какво ти стана? — Лаура скочи и се хвърли към нея. — Името ти е познато, нали?

Ясмин скри ръце в диплите на удобния си копринен кафтан. Като сводница от най-висш ранг мадона де ла Рубия не се скъпеше за питомките си и ги обличаше в най-изискани дрехи.

Ясмин пое дълбоко въздух и проговори глухо:

— Даниеле Моро беше тук, Лаура. Миналата нощ.

[1] Кондотиери — наемни военачалници в епохата на градовете общини в Италия, много от които по-късно стават владетели на различни италиански държави. Особено известен е кондотиерът Колеоне Сфорца от Венеция, който превзема Ломбардия и столицата ѝ Милано и се провъзгласява за дук. — Бел.ред. ↑

2

Лаура бързаше по препълнения мост „Риалто“. Широкият канал под него беше осеян с гондоли, обвити в коприна, с лодки от сушата, които бяха натоварени до ръбовете с хляб и зеленчуци, с малки рибарски и гребни лодки, които се бяха насочили към лагуната, с барки и галери с плосък кил, натоварени с чуждоземни стоки.

Известната арка над „Канал Гранде“, обградена от магазини, която гъмжеше от търговци и купувачи, я накара да спре, за да поеме дълбоко в себе си цветовете и движенията. Засърбяха я пръстите да скицира набързо елегантната контеса, която разглеждаше топ лазурносиня коприна, или важния фламандски търговец, който изучаваше внимателно обсипаната с бисери дамска шапчица. Не помалко интересни бяха и благородните дами, които потрепваха на високите си токчета и се спираха пред всяка стъклена врата на магазините, препълнени с красиви платове и дрехи.

Една просякиня седеше свита на стълбата пред една църква и протягаше ръка към минувачите, за да получи по някоя монета. Лаура нямаше пари, затова отвърза шала си от тънка коприна и го сложи в ръката на жената. За трети път този месец, каза си тя, и прие с усмивка горещата благодарност на просякинята. Извиненията ѝ пред мадона де ла Рубия ставаха все по-недостовърни, дълговете пред благотетелката ѝ нарастваха непрекъснато.

Млади кавалери в тесни панталони и дръзки червени барети подсвиркваха подире ѝ и се опитваха да я оципят; тя се смееше и добродушно ги отблъскваше.

Лаура никога не беше напускала Венеция, но посетителите отвън твърдяха, че няма град на света, който да се сравни с нея, и тя им вярваше с цялото си сърце. Тя обичаше своята „Ла Серенисима“^[1] със същата страст, с която обичаше живописиста.

Въпреки това градът на водата, стъклото, светлината и дантелите имаше и своята тъмна страна. По тесните му улички дебнеха бандити с

остри ками и стилети. Всички бяха благодарни на мъжете като Сандро Кавали, които бяха посветили силите си на борбата с престъпниците.

Лаура потрепери от февруарския студ и отново си припомни разговора между Сандро и Тициан. Даниеле Моро бил убит, докато се занимавал със служебните си дела. Трябвало да занесе на печатаря списъците на поканените на „Празника на морето“, ритуала на символичното бракосъчетание между Венеция и морето, който се извършваше всяка година. След посещението при печатаря, Моро трябвало да отиде при Тициан, за да уговори среща между художника и дука.

Секретарят не беше спазил нито една от двете уговорки. Сандро смяташе, че дождът е бил последният човек, който го е видял жив.

Лаура знаеше по-добре. Чувството за дълг я караше да разкаже на „Господаря на нощта“ всичко, което беше научила от Ясмин.

Тя остави търговския квартал зад себе си и най-после спря пред дома Кавали. Масивното палацо с бели мраморни колони изглеждаше наистина величествено. Светлите синьо-златни „пали“ се забиваха като копия в небето и улавяха светлината. Могъщият портал беше украсен с разкошни фрески. Лаура позна работата на Белини, а чувствените гравюри, които украсяваха върховете на колоните, без съмнение бяха изработени от скулптора Сансовино.

Тя огледа голямата къща с нарастващо възхищение. Знаеше, че Господарят на нощта е богат, но не беше подготвена за лукса и могъществото на фондако Кавали.

Опитното ѝ око погълна жадно величествените колони и острите покриви. Первазите бяха украсени с всевъзможни фигури, които я зяпаха враждебно. Великолепният вход се охраняваше от страж, загърнат в тъмносиня наметка, който не помръдваше от мястото си. Беше въоръжен с къс меч и церемониален жезъл.

Мъжът я гледаше с неприкрит интерес. Усмивката ѝ беше измъчена.

— Трябва да говоря с господин Сандро Кавали.

Погледът на „дзафото“ стана пронизващ.

— Не знаех, че господарят има вкус към толкова млади момичета.

Лаура отдавна се беше научила да приема спокойно грубите забележки и само изпъна рамене.

— Идвам по служба — обясни делово тя. — Спешно е.

— Трябва да ви претърся за скрити оръжия.

— Да ме претърсите? — Тя го погледна унищожително. — Това съвсем не е нужно.

— Научили са ни да бъдем предпазливи, мадона. — Стражът протегна ръка и я сложи на рамото ѝ. — Убийците са най-различни... — Пръстите му се плъзнаха от ребрата към талията. — ... високи и ниски, едри и крехки...

Лаура стискаше здраво зъби и си заповядваше да не мърда. Много скоро щеше да дойде денят, когато не само щеше да приема милувките на мъжете, но и да им се наслаждава — или поне да се преструва на възхитена.

Ала когато ръцете му слязоха на хълбоците и горещият му дъх опари деколтето ѝ, тя реши да отложи упражнението за друг път. Този мъж беше гражданин, а нейните любовници щяха да бъдат благородници. Разликата е от земята до небето, каза си сърдито тя и изписа на лицето си най-очарователната си усмивка.

— Знаете ли, господине, един въпрос не ми излиза от главата.

Лицето на „дзафото“ потъмня от желание.

— И какъв е този въпрос?

— Питам се дали господарят Сандро ще се зарадва, когато узнае колко основно сте ме претърсили.

Постът я пусна, сякаш се бе докоснал до горещи въглени.

— Хайде, вървете, щом сте дошла по работа. — Той направи жест към вратата. — Влезте и все направо.

Лаура се зарадва, че инстинктът не я беше излъгал. Сандро Кавали се отнасяше към жените с уважение и настояваше подчинените му да се държат по същия начин.

Тя прекоси тесния коридор и се озова в открита градина. Тя беше изключителна и Лаура се оглеждаше смаяно. Алеите бяха покрити с чакъл. Водоскокът, който отдалеч напомняше за Нептун, се намираше в средата на малък басейн със стени и дъно от мозайка. Миртовите растения в големи глинени гърнета бяха изрязани в съвършени кръгове и бяха строго подредени в средата на вътрешния двор. Даже бръшлянът, който се виеше по стените, беше подрязан до последното листенце. Лаура си представи, че вижда синхронно плуващи рибки в малкия басейн, където падаше водоскокът.

От дясната ѝ страна се намираше голяма врата и тя предположи, че води към склада, защото венецианските търговци имаха обичай да съхраняват стоките си в своите домове. Отляво имаше редица прозорци, през които се виждаха десетина писари, надвесени над работата си.

Лаура понечи да попита някой от писарите, когато средната врата, обградена от две гръцки урни, се отвори с трясък. На двора излезе млад мъж, толкова красив, че тя зяпна смаяно. Никога не беше виждала легендарния Давид на Донатело, но ѝ го бяха описвали, и за момент беше абсолютно убедена, че творението на флорентинския майстор е оживяло, застанало е само на няколко метра от нея и ѝ се усмихва.

— Здравейте — поздрави непринудено младежът. — С кого имам честта?

Лаура се овладя и гласът ѝ прозвуча почти спокойно:

— Аз съм Лаура Бандело. Дошла съм да говоря с господин Сандро Кавали.

Красивото лице се опъна, приликата със статуята стана още по-голяма.

— Баща ми очаква ли ви?

— Не, аз... значи той ви е баща? — Лаура потърси някаква прилика, но не можа да намери нищо. Чертите на Сандро бяха покорови, белязани от зрелостта и опита, от мъдростта и отегчението. Бащата, реши бързо тя, има характер, докато синът е само красив, в него няма нищо човешко, нищо характерно. Ако ѝ позволиха да нарисува единия от двамата, тя щеше да избере бащата.

— Тогава значи сте Маркантонио. — Тя се усмихна и направи реверанс, с който мадона де ла Рубия би се гордяла.

— Нима татко ви е разказвал за мен? — Младият мъж я погледна изненадано и разтърси великолепната си коса. Цветът ѝ напомняше за бледо, излъскано до блясък дъбово дърво. Косата на Сандро имаше силния цвят на тъмен кестен и беше пронизана със сребърни нишки. — Това е много странно — продължи Маркантонио. — Татко никога не разговаря с непознати за семейството си.

Лаура избухна в смях.

— Боя се, че бях доста настойчива.

Маркантонио я измери с внимателен поглед от главата до връхчетата на сандалите, които се подаваха под ръба на кафявата дневна рокля. Ръката му беше опряна небрежно на кръста и насочваше вниманието на наблюдателя към добре подплатената копринена торбичка отпред, закрепена със златни шнурове за късия до коленете панталон. Позата и изразът на лицето разочароваха Лаура. От мъж с такава лице се очакваше поне малко интелигентност. Ала в очите му имаше само чисто мъжко желание.

— Моля ви, мога ли да говоря с баща ви? — попита тихо тя. — Въпросът е спешен.

Младежът направи дързък жест с глава. Светлите къдрици се разсипаха по челото му.

— Минете отгук.

Той я поведе по мраморната стълба, която миришеше на лимоново масло. Влязоха в широк коридор, по стените на който бяха окачени картини. Лаура много искаше да спре, за да разгледа майсторските произведения на изкуството, но не беше прилично. За човек, който твърдеше, че няма понятие от изкуство, Сандро Кавали беше събрал впечатляваща колекция. Тя позна един пейзаж от Белини, една алегория от Карпачо и няколко декоративни работи на Закара.

Маркантонио я придружи до вратата в дъното на коридора, почука и влезе, без да изчака отговора на баща си.

Сандро промърмори полугласно някакво проклетие, което се случваше рядко, и вдигна глава от писалището си. Гневът му се превърна в изненада — и неохотна радост, когато позна Лаура Бандело. Сияещата ѝ усмивка събуди в душата му чувство, което всеки друг човек би нарекъл топлина. Днес младата жена беше съвсем различна. Чувствената ѝ голота беше прикрита под проста светлокафява рокля, украсена с бели маншети и чиста бяла престилка, и тя приличаше на смирена ученичка. Гъстата черна коса беше сплетена на две дебели блестящи плитки.

Сандро погледна сина си и изтръпна. Очите на Маркантонио бяха жадно впити в красивото моминско лице.

Мъжът се покашля многозначително, опря длани в покритото с кожа писалище и стана.

— Мадона Бандело — проговори учтиво той, — не съм очаквал да ви видя отново.

Лаура разглеждаше почитателно планините от документи, фактури и доклади на писалището му. Всяко нещо си беше на мястото. Сандро държеше много на реда, но днес присъствието ѝ го накара да проумее, че е прекалил с точността.

— Днес имате щастлив ден — отбеляза с мека усмивка тя. — Надявам се, че не ви преча.

— Лаура е дошла да ти каже нещо много важно — обади се Маркантонио и сложи ръка на гърба ѝ. Младата жена се обърна и го дари със сияещ поглед, изпълнен с благодарност.

На Сандро не му хареса, че синът му нарече посетителката по име, и се ядоса на това, че си беше позволил да я докосне. Господи, аз съм само един дребнав егоист, укори се веднага той. Ала когато заговори, в гласа му имаше необичайна рязкост.

— Тогава ще се наложи да ни оставиш сами, Маркантонио, за да обсъдим проблема.

По бузите на младежа пролази предателска червенина, очите му изразиха несъгласие, но той не посмя да се противопостави открито на баща си.

— Разбира се. Аз също трябва да подготвя нощното си посещение на Понте ди Тетти.

Сандро стисна до болка ръба на писалището и се постара да се овладее. Маркантонио обичаше да дразни баща си, като излагаше на показ пороците си; на Понте ди Тетти можеха да се намерят най-евтините уличници.

Когато шумът от затварящата се врата отекна в помещението, Сандро въздъхна облекчено. Между двамата мъже цареше стаеното напрежение, но то се усилваше с всеки ден и можеше да предизвика експлозия, подобна на онази в Арсенала, и да разпръсне на всички посоки славата и имуществото на семейство Кавали.

— Моля, седнете — обърна се той към посетителката си и посочи столовете пред мраморната камина.

— Благодаря ви. — Лаура гледаше унесено тавана. — Господарю, въпросът, по който съм дошла, е от компетенцията на Господаря на нощта. Мога ли да говоря открито?

— Разбира се. — Сандро улови ръката ѝ и я поведе към малката маса, зад която седеше помощникът му и преписваше някакъв

документ. — Мадона Бандело, бих искал да ви представя частния си секретар Джамал.

Лаура зяпна смаяно и Сандро се усмихна развеселено. Джамал се надигна и се поклони тържествено. Кожата му беше черна като кората на абаносовите дървета, които растяха в родната му Африка, лицето и тялото му блестяха, мускулите бяха силни като на андалуски жребец, изобщо впечатлението беше внушително. Мъжът носеше широк панталон от египетски памук и въпреки хладния ден беше облечен само с брокатен елек без ръкави. Силните рамене бяха украсени с широки златни гривни; на лявото ухо висеше златна халка.

Джамал кимна величествено на посетителката, после погледна към Сандро и Господарят на нощта потръпна от пронизателния поглед на стария си приятел. Лаура се усмихна дружелюбно и зачака отговора на Джамал.

— Той не може да говори — обясни рязко Сандро.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— О, господин Джамал, това е ужасно!

Негърът разпери огромните си ръце и показа устата си.

— Турците са му отрязали езика — преведе жестовете му Сандро.

— Божичко! — прошепна нещастно Лаура. — Как така?

— Заробили са го. Султанът го е поискал като знак на лоялност.

— Как се запознахте? — попита любопитно младата жена.

Сандро умееше да избягва личните въпроси, но спрямо тази жена беше безпомощен, разкриваше ѝ дори най-грижливо пазените си тайни.

— Преди години имах работа със султана, но не можах да завърша преговорите. Приех Джамал като част от заплащането.

Лаура смръщи неодобрително красивото си чело.

— С други думи, господин Джамал е преминал от едно робство в друго.

Джамал заклати сърдито глава. Очите му с цвят на оникс помолиха Сандро за обяснение.

— Аз веднага му върнах свободата и му предложих да се върне в родината си — обясни търпеливо Сандро. — Джамал сам реши да остане при мен. — Той не искаше да ѝ разкрие, че Джамал го бе молил да остане, защото не можеше да понесе позора да се върне при народа

си без език. — Можете да говорите спокойно пред него — продължи той, стисна ръката ѝ и я поведе към столовете пред камината. — Аз нямам тайни от Джамал.

Лаура седна и Сандро зае място срещу нея. Огънят прашчеше весело в мраморната камина.

— Да не би да сте в конфликт със закона, мадона?

— Разбира се, че не — отговори сърдито Лаура и скръсти ръце в скута си. — Имам информация за Даниеле Моро, господарю.

Думите ѝ отекнаха като гръм в главата му. Той я погледна невярващо.

— Откъде знаете за Моро?

— Ами аз... — Тя навлажни с език пресъхналите си устни. Сандро познаваше жени, които биха дали цялото си богатство, за да постигнат този наситеночервен цвят на устните, но Лаура очевидно не използваше червило. — Трябва да ви призная нещо, господарю.

На езика му беше да възрази. Не, тя не можеше да има нищо общо с убийството на Моро. Не и тя. Всеки друг, но не тя.

— Продължавайте — помоли дрезгаво той.

— Чух как говорихте с маестро Тициан за Моро. — Тя се приведе към него и продължи с нарастваща бързина: — Простете ми, но бях ужасно любопитна и не можах да се овладеея. Но може би така стана по-добре, господарю, защото сега имам сведения, които вероятно ще ви помогнат да се справите с тази загадка.

Той не искаше помощта ѝ. Не можеше да си представи как това невинно агънце беше дебнало в тъмнината, беше подслушвало на вратата, за да чуе истината за страшното убийство, което го караше да се чувства омърсен.

Без да мисли какво прави, той скочи, сграбчи я за раменете и я изправи на крака. Макар че усещаше нямото неодобрение на Джамал, заби нокти в меката плът на раменете ѝ. Вдъхна дълбоко уханието на море и жасмин, което излъчваше тялото ѝ, видя отблясъците на огъня в красивите, разширени от страх очи.

— Проклето да е нахалството ви — изсъска през здраво стиснатите си зъби той. — Нямайте право да си пъхате носа в делата на Господарите на нощта.

Избухването му не я впечатли особено, не я трогна и грубата му прегръдка. Брадичката ѝ беше упорито вирната.

— Съзнавам, че постъпих зле, господарю, но нали още в самото начало ви казах, че съм много любознателна...

— Май още в самото начало трябваше да ви кажа, че нямам полза от жените — нито от любознателните, нито от мързеливите.

Тя вдигна ръце и ги притисна нежно до гърдите му.

— Причинявате ми болка, господарю.

Мъжът я пусна също така рязко, както я беше сграбчил.

— Извинете ме.

— Аз не се сърдя, но маестро Тициан ще ме укори за сините петна по раменете. Нали знаете, че му позирам.

Сандро изведнъж намрази представата за Лаура, която лежеше небрежно изтегната на червения диван на художника, докато той увековечаваше красотата ѝ на платното.

— Наистина ли нямате полза от жените, господарю? — попита с усмивка тя. — Това е рядко явление, особено когато става въпрос за красив мъж като вас.

Сандро се престори, че не е чул неискрения ѝ комплимент, и се замисли за четирите си метреси. Барбара, Арнета, Джойя и Аличе бяха различни и в същото време еднакви като четирите сезона. Години наред бяха удовлетворявали потребностите му с дискретността и приличието, които той изискваше от тях. А той ги беше настанил в красиви къщи и беше осигурил бъдещето им.

— Това е моя работа — отговори сухо той и се облегна назад в креслото си. Не погледна Джамал, защото и без това знаеше, че приятелят му се е ухилил развеселено.

— Мисля, че сведенията, с които се сдобих, могат да ви бъдат полезни. — Тя го погледна крадешком. Тънката кафява рокля подчертаваше изкусително прелестите ѝ. — Разбира се, ако се интересувате от тях, господарю.

Тя се отпусна грациозно в креслото си и той втренчи поглед в твърдите млади гърди, които се вълнуваха под памучната рокля.

— Разбира се, че се интересувам.

Лаура се усмихна с откритата, замайваща усмивка, с която беше започнал да свиква.

— Случайно споменах за убийството на Моро пред добрата си приятелка Ясмин...

— Велики боже! — изкрещя мъжът. — Нима наистина не разбирате? Случаят е тежък и... може да стане опасно за вас. — Той се залови здраво за облегалките, за да не скочи от мястото си. — Нямаме право да раздрънквате полицейските тайни пред целия град.

— Не съм издала тайните ви — отговори с искрено учудване тя. — Разказах случилото се само на едно лице.

— Излагате се на опасност, мадона. Убиецът все още е на свобода.

— О! Не съм свикнала да се тревожат за мен...

— Аз съм длъжен да се тревожа за всеки един гражданин на Републиката.

Младата жена се местеше неспокойно на стола си.

— Всъщност, това няма значение. Намерих човек, който е видял Даниеле Моро в нощта, когато е бил убит.

Сандро скочи като ужилен.

— Какво?

— Ще ви представя това лице, господарю.

— Ако го направите, ще се опитам да ви простя подслушването.

— Водите ме в бордей? — Сандро стана и ниската, тясна гондола се наклони на една страна. Гондолиерът заби пръта си във водата, за да уравни неестабилното превозно средство и да го спре пред широкото стълбище. — Свидетелят ви живее в бордей?

— Да. — Лаура, която никога не се беше возила в такава разкошна гондола, пое протегнатата ръка на гондолиера и изкачи с леки стъпки стъпалата към величествения дом на мадона де ла Рубия, най-красивата сграда в квартала Кастелето.

Тя застана до вратата и махна с ръка на Сандро и Джамал да я последват. Когато лакеят с разкошна ливрея ги покани да влязат, в гърлото ѝ заседна буца. Знаеше, че мадоната нямаше да бъде поласкана от неочакваното посещение на висшия магистрат. Лаура изпъна крехките си рамене и закрачи решително към големия салон. Великолепното помещение беше украсено със статуи от розов мрамор и алабастър. Прозорците бяха с жълти и виолетови стъкла. От градината се носеха весели смехове, чуваше се музика.

Лаура посегна към стъклената камбанка, с която гостите известяваха пристигането си, и дръпна шнура.

Мадона де ла Рубия влетя в залата като грамаден търговски кораб с опънати платна. Когато забеляза Лаура, приветствената ѝ усмивка се изпари и челото ѝ се смръщи заплашително.

— Дете, само не ми казвай, че пак си загубила шала си. Знаеш, че няма дълго да търпя... — Тя млъкна изведнъж, защото забеляза Сандро Кавали и придружителя му. Когато ги позна, лицето ѝ се разведри. Тя беше водещата „руфиана“ на Венеция, разполагаше с две дузини куртизанки и познаваше по лице всички патриции в Републиката. Ярко начервените ѝ устни се изкривиха в усмивка и тя вдигна ръка към меката си руса коса.

— Добър ден, господарю — поздрави тя с най-изискания си глас. — Добре дошли в дома ми. Какво желаете?

За учудване и тайна радост на Лаура по лицето на Господаря на нощта пролази червенина. Този мъж беше невероятно привлекателен: толкова мил и човечен, че тя не можеше да не го обича.

Сандро се поклонил със свършена учтивост.

— Държавни дела. Дойдох, за да разпитам един от вашите... обитатели.

Безмилостно оскубаните вежди на мадона де ла Рубия се вдигнаха възмутено.

— Моите момичета и аз спазваме предписанията, господарю. Плащаме честно всички данъци, с които ни облагате. Уверявам ви, че няма да намерите нищо незаконно. — Лаура наблюдаваше сводницата с вниманието на художничка. Беше започнала портрета на благодетелката си и се стараяше да използва всеки удобен случай, за да открие многобройните ѝ лица. Ако мадоната харесаше портрета си, сигурно щеше да опрости поне част от нарастващите ѝ дългове.

— Не съм дошъл за това — обясни търпеливо Сандро и се усмихна с ледена учтивост. — Трябва само да задам няколко въпроса. — Той посочи дискретно кесията с монети, която беше вързана за колана му. — Естествено ми е ясно, че времето ви е ценно, мадона.

Възрастната дама хвърли предупредителен поглед към Лаура.

— Кого искате да видите?

— Флорио — отговори Лаура. — Ще ги заведа горе. — Тя отпусна рамене и се поздрави, че бе преодоляла първото препятствие.

По-късно тук щеше да настане истински ад, но мадона де ла Рубия беше вложила много пари в новата си питомка и не можеше да си позволи да я изхвърли тъкмо сега. Освен това портретът на „руфианата“ не беше завършен; суетата ѝ не позволяваше да остави една започната работа наполовина готова.

Сандро се улови, че следи с жаден поглед изкусително поклащащите се хълбоци на Лаура, която се изкачваше с леки стъпки по тясната задна стълба. Когато беше заедно с тази жена, непрекъснато губеше самообладание. Тази промяна в същността му го плашеше. В нейно присъствие му беше все по-трудно да спазва строгия кодекс на чест и нравственост, който си беше наложил.

И как, по дяволите, се е запознала с тези хора, питаше се непрекъснато той. Сигурно е получила поръчки за портрети. Лаура беше в самото начало на кариерата си и не можеше да си позволи да избира клиентите. Неодобрението му нарастваше. Стана му ясно, че тя познава бордея до последната подробност.

Когато стигнаха до последния етаж, Сандро се усмихваше измъчено. Бордеят не се различаваше от неговия палат: долу стоката, горе жилищата.

Лаура спря пред една врата и почука.

— Влез — проговори тих глас.

Младата жена отвори и махна на Сандро да я последва. Джамал застана в коридора, скръстил мощните си ръце пред гърдите, погледът насочен право напред.

В малката, уютно подредена стая се носеше потискащата миризма на сушени гардении. На масата в средата бяха оставени лютня, спинетина и флейта. До прозореца стоеше едра фигура, загърната в черна наметка. Под ръба на тъмната барета се показваха руси коси.

— Флорио — проговори меко Лаура. — Извинявай, че ти попречихме.

Фигурата пред прозореца се обърна. Лицето беше скрито под сянката на шапката.

— Какво има?

Дълбокият глас изненада Сандро. После изведнъж разбра. Мъж, който живееше в бордей? Той се пребори успешно със слисването и гнева си и наложи на лицето си професионалната маска.

— Аз съм Сандро Кавали от Господарите на нощта. Дойдох, за да ви задам няколко въпроса за Даниеле Моро.

Флорио пое шумно въздух. Широките рамене се раздвижиха, силните ръце разделиха наметката, той свали баретата от главата си. Без този разкошен костюм Флорио би изглеждал много по-добре, помисли си неволно Сандро. Мъжът насреща му имаше остро изрязана брадичка, високи скули, красиво извита уста. А с тези женски дрехи приличаше на проститутка.

— Какво искате да знаете?

Сандро срещна погледа на Лаура и направи кратък, повелителен жест към вратата.

Тя се направи, че не го е забелязала, пристъпи навътре в помещението и посочи крехкия тоскански стол.

— Ще позволиш ли да седна? — попита нежно тя, обърната към Флорио.

Той кимна.

— Лаура ми е приятелка и аз имам нужда от нея в тези мигове на тъга. Нямам тайни от приятелката си.

— Настоявам да останем сами — отговори мрачно Сандро.

— Не — отговори Флорио с непоколебимост, която не подходеше на външността му. — Аз настоявам. Тя ще остане или няма да ви кажа нищо, господарю.

Сандро изскърца със зъби. Лаура непрекъснато го отклоняваше от същинската му задача. Той трябваше да съсредоточи цялото си внимание върху Флорио, да следи израза на тъмните очи, да търси убиеца. Е, нищо, беше разпитвал заподозрени и при по-странни обстоятелства и беше успявал да им изтръгне признания.

— Узнах, че в нощта, когато е бил убит, Моро е бил при вас.

— Вярно е. — Флорио направи нетърпелив жест с ръка. — Чуйте, господарю, ще ви спестя въпросите и ще ви разкажа всичко за себе си. Официално аз съм назначен в тази къща като „медзано“, което означава, че радвам сърцата на гостите с любовни песни, пиша пламенни писма за кавалерите, които не могат да четат и пишат, и така нататък.

— А неофициално? — попита с лека усмивка Сандро. — Каква е другата ви задача?

Флорио въздъхна тъжно.

— Даниеле и аз бяхме любовна двойка. В началото той беше само един от многото клиенти, но след това се влюбихме истински. Беше ни трудно да сме заедно, защото дожът заемаше голяма част от времето му, но аз... — Флорио погледна предизвикателно Господаря на нощта. — Аз го обичах.

Сандро погледна сърдито към Лаура; тя вероятно не разбираше нищо от разговора им. Но тя седеше насреща им и наблюдаваше странния си приятел с искрено съчувствие.

— Разбирам. Значи преди две нощи сте имали възможност да съживите приятелството си.

— Да. Той трябваше да изпълни поръчението на дожа, но преди това дойде при мен. Освен това ми беше обещал да помоли дожа да пея за него и патрициите в деня на Възнесение. Знаете ли, най-голямото ми желание е да изпълня една баркарола в деня на бракосъчетанието с морето.

— Флорио е прекрасен певец — обади се Лаура. — Ако му дадат възможност да пее в деня на бракосъчетанието с морето, всички музиканти във Венеция ще се пръснат от завист.

— Не се съмнявам в таланта му — отговори нетърпеливо Сандро и се обърна отново към Флорио: — Как е реагирал дожът на молбата на Моро?

Усмивката на Флорио беше изпълнена с тъжна гордост.

— Поканиха ме да пея на церемонията. Ще бъда на борда на държавната галера.

Лаура пое дълбоко въздух.

— О, Флорио, това е чудесно! Най-послед голямото ти желание ще се изпълни.

Мъжът докосна нежно бузата ѝ, прокара палец по крехката линия на брадичката. Като видя този интимен жест, Сандро побесня от гняв. Дълбоко в душата му се надигна грозна ревност.

— Да, но всичко си има цена, нали, белисима? — Флорио изкриви лице. — Даниеле не доживя да види триумфа ми.

Сандро се опита да си напомни, че този мъж беше майстор на измамата. Той беше последният, видял жертвата, и беше толкова очевиден заподозрян, че в главата му бързо се оформи безупречна версия. Двамата влюбени, Флорио и Моро, се бяха скарали. Флорио, който имаше сбъркано отношение към собствената си мъжественост,

бе усетил болезнения импулс да лиши любовника си от атрибутите на мъжествеността му.

— Знам какво си мислите сега — заговори решително Лаура. — Искам да ви кажа, че се лъжете. Флорио не би убил никого. — Тя скочи и стисна ръката на певица. — Аз го познавам, господарю.

Флорио поднесе ръката ѝ към устните си.

— Няма нищо, милата ми. Господинът просто си върши работата.

Ядосан, Сандро продължи разпита. Трябваше да разбере точно кога е дошъл Моро. Узна, че секретарят на дожа избягвал забавленията в салона и винаги бързал да се уедини с Флорио в стаята му. Прекарвали около два часа заедно, изпили бутилка вино, след това Моро си отишъл, като не забравил да вземе чантата си.

— Чантата си? — Гласът на Сандро прозвуча съвсем спокойно, макар че в главата му се бе надигнало страшно подозрение. — Сигурен ли сте, че носеше чанта?

— Съвсем сигурен. Беше от мека кожа и на капака имаше печат. Помня, че беше крилатият лъв на Сан Марко.

При трупа не беше намерена чанта.

Правилата изискваха от Сандро да арестува певица и да го затвори в габията, но той съзнаваше, че доказателствата бяха оскъдни и не беше съвсем редно да прибегне до тази мярка. А като се прибавеше и тази неочаквана нежност между Флорио и Лаура, обичта в погледа му, когато целуна ръката ѝ... Дали певицът беше просто един странен, но невинен човек, или беше болен убиец, който умееше да се преструва? И защо Лаура го обичаше?

Объркан и нещастен, Сандро излезе от стаята на Флорио. Когато се озоваха в дългия, ярко осветен коридор, Лаура извика:

— Ясмин! Почакай! — После вдигна с една ръка полите си и затича към дъното на коридора.

Сандро позна красивата африканка от тетрадка на Лаура. Макар че самата Лаура беше много висока, Ясмин я надвишаваше с половин глава. За разлика от изключително подвижната Лаура, Ясмин беше олицетворение на спокойствието. Лицето ѝ беше сериозно, в черните очи дебнеше непредвидима опасност.

— Ела тук, Ясмин, искам да те представя на господин Сандро и на Джамал. — Лаура хвана ръката на приятелката си и я дръпна към

двамата мъже.

Сандро хвърли бърз поглед към Джамал и се сепна. Приятелят му беше спрял като закован на мястото си и гледаше Ясмин с болезнена смесица от копнеж и паника, която късаше сърцето на познаващия го. След малко Джамал вдигна ръка към гърлото си и лицето му се изкриви от болезненото съзнание за немотата му. Сандро разбра, че приятелят му гореше от желание да говори. Никога досега не се беше срамувал така силно от недъга си, никога не беше осъзнавал така мъчително от какво висше благо е бил лишен.

— Хайде, стари момко — проговори окуражително той. — Нека се представим на дамата.

Ясмин поздрави двамата мъже като недоверчива котка, ноздрите ѝ потръпнаха леко, лицето ѝ изрази хладно високомерие. Очите ѝ бяха остри; с един-единствен поглед можеха да проникнат до самата душа на мъжа. Ако се съдеше по израза на лицето ѝ, не беше особено впечатлена от новите си познати.

— Добър ден. — Гласът ѝ беше пълен и кадифен, с напевността на африканската ѝ родина.

— Джамал не може да говори — побърза да обясни Лаура. — Бил е слуга на султана.

Ясмин вдигна изписаните си вежди.

— Мъж, който не може да говори? — Тя пхна ръка под лакътя на Джамал. — Каква благодат! Какво необичайно предимство пред всички останали мъже!

Очите на Джамал засвяткаха неспокойно, но погледът на Ясмин го укроти. Във въздуха помежду им се стрелкаха невидими светкавици. Лаура веднага усети напрежението.

— Защо не им покажем градината ти, Ясмин? — Тя се обърна към Сандро. — Приятелката ми има чудни растения, господарю. Мирти, жасмин, алое, необикновени подправки. Убеди мадона де ла Рубия, че си струва да внесе някои редки източни растения.

Сандро помисли бегло за важните дела, които го чакаха. После с удоволствие се поддаде на желанието си да остане. Четиримата слязоха заедно на първия етаж. Ясмин, чийто богато избродиран кафтан се развяваше от лекия полъх на вятъра, ги изведе в широкия вътрешен двор, който граничеше с мрачен манастир. В плетените

кошници цвъркаха птици, а една малка маймунка, която страдаше от студа, се беше свила на пръчката си.

На един стол беше седнала млада жена и свиреше нежна мелодия на лютнята си. Придружителят ѝ, познат на Сандро от сената, ядеше сушени смокини от сребърна купичка. Край желязна масичка седяха две куртизанки и двама мъже и играеха на карти — обичаната от всички във Венеция игра „Ла Трапола“. Всички поздравиха любезно. Само след няколко часа цяла Венеция щеше да знае, че Господарят на нощта е бил в бордей. Сандро с изненада установи, че му е все едно. Той знаеше, че е почтен човек; знаеше защо е дошъл тук.

Онова, което го тревожеше много повече, беше, че Лаура общуваше с хора с толкова нисък морал. Някой трябваше да се погрижи да ѝ намери по-добро място за живеене.

Ясмин ги преведе под арката в малката си градина. Тук растяха лози, билки и непознати дръвчета.

— През зимата няма много плодове — обясни с усмивка африканката и взе Джамал под ръка. — Ела с мен, искам да ти покажа най-новото си мускатово дръвче. — Тя хвърли бърз поглед към Сандро и обясни: — Знам, че са внесени нелегално, господарю. Но искам да ви уверя, че не продавам подправките си.

Когато двамата се отдалечиха, Лаура се усмихна на Сандро.

— Знаех си, че ще го хареса.

За нейна изненада лицето на Сандро беше потъмняло от гняв.

— Проклетата да сте — процеди през здраво стиснатите си зъби той. — Нима не разбирате какво може да му причини тази жена?

Лаура се отдръпна, наранена от недоволството му.

— Не сте прав, господарю. Джамал сигурно се радва, че се е запознал със своя сънародница.

— Джамал не иска да има нищо общо с родината си след онова, което са му сторили турците. Предпочита да завърши живота си в изгнание, отколкото да застане отново пред народа си. За мен немотата му е само малко неудобство, но за него е неппростима грешка. А сега вие разкрихте този страшен порок пред една невъобразимо красива жена. Пред жена, която той никога не може да има.

— И защо да не може? — Лаура погледна към двойката в другата страна на двора. Ясмин разказваше нещо полугласно и нежно докосваше с пръсти цветчетата на канеленото дърво. Джамал я

гледаше с обожание и беше очевидно, че изобщо не се интересува от растенията.

— Не бъдете толкова наивна — продължи гневно Сандро. — Разбира се, че не може.

— Не вярвам — отговори упорито Лаура. — Той я харесва.

— Джамал не може да говори!

Лаура го погледна изненадано. Сандро Кавали беше толкова мъдър, лицето му изразяваше дързост и решителност, очите бяха дълбоки и невероятно интелигентни. И въпреки това в някои отношения беше наивен като дете. Тя сложи ръка на ръкава му, наслади се на твърдите мускули.

— Господарю, понякога най-важните неща в живота не се казват с думи.

Мъжът я погледна втренчено, после се обърна и се запъти към близката мраморна пейка.

— Това е смешно.

Без да чака покана, Лаура се настани до него.

— Направих това не само заради Джамал, но и заради Ясмин. Тя мрази мъжете и... — Лаура прехапа устни и се нарече идиотка. Сандро Кавали не вярваше никому; сигурно щеше да заподозре дори собствената си майка.

— Значи мрази мъжете? — Сандро се обърна към нея и вдигна високо едната си вежда, при което веднага ѝ заприлича на дявола.

— Престанете — отговори сърдито Лаура. — Ясмин няма нищо общо с убийството. На нея трябва да благодарите, че се срещнахте с Флорио. Можеше да не ми каже, че Моро е бил тук само няколко часа преди смъртта си. Без нея нямаше да научите за чантата. — Тя се наслади на изненаданата му физиономия. — Нали видях лицето ви, когато Флорио спомена чантата, господарю. Тя е много важна за вас, нали?

— Това не ви засяга. — Сандро усещаше как в душата му се бореха гняв, примирение и почти неприлична привързаност. Зарови пръсти в косата си и се замисли. Още от самото начало знаеше, че мотивът за убийството не е грабеж. Златната служебна верижка все още висеше на шията на трупа, скъпият сапфирен пръстен, дар от дожа Грити, си беше на пръста му. Но Флорио беше сигурен, че любовникът

му е носел със себе си чанта. Очевидно убиецът я бе откраднал. Защо, за бога? Какво имаше вътре?

Трябваше веднага да продължи разследването. Понечи да вдигне черната си кадифена барета, но един поглед към Джамал го накара да спре. Ясмин му говореше оживено на арабски и той поглъщаше всяка дума. Още няколко минути, помисли си Сандро и отново се отпусна на пейката. Огледа растенията в лехите и изведнъж се вцепени. Беше открил един корен самакитка, който се сушеше на масичката. От това растение се добиваше отровата аконит. И тази отрова беше в ръцете на Ясмин, която беше познавала жертвата.

— Много мило от ваша страна, че им давате възможност да се опознаят — похвали го Лаура.

Тази жена имаше тайнствената и вбесяваща способност да чете мислите му.

— Бих желал да ви напомня, че не съм мил.

— А аз бих желала да престанете да твърдите, че сте лош.

Мъжът се загледа мрачно в едно загиващо дърво.

— Къде ще отидете, когато с Джамал си тръгнем отук?

Лаура склони глава настрана.

— Не ви разбирам.

— Като почтен човек, аз не бих могъл да ви оставя сама в това порочно място.

Смехът ѝ отекна болезнено в ушите му. Господи, каза си той, тя е несравнима. Красивите жени във Венеция бяха многобройни като гълъбите по площадите, но Лаура беше нещо съвсем особено. Забулена в магия, лека и грациозна, тайнствена... Тази жена беше олицетворение на невинността; лекото ухание на жасмин, което я заобикаляше, се разнасяше като смеха ѝ от вятъра. Тя беше самата чистота — истинската, непокварената чистота.

— Аз съм си вкъщи — отговори просто тя. — Аз живея тук.

Сандро усети как в гърлото му заседна тежка буца.

— Тук? В този... в този бордей?

— Да. Съжалявам, трябваше преди това да ви обясня...

— Сигурно рисувате портрети на обитателките му. — Сандро произнесе думите бързо, тласкан от потребността да успокои лудо биещото си сърце.

— Разбира се. В момента работя над портрета на мадона де ла Рубия, освен това имам безброй мотиви за скици. — Лаура въздъхна. — Но не мога да рисувам за пари, преди да са ме приели в Академията, защото гилдията забранява. А след карнавала ще имам твърде малко време, за да се посвещавам на изкуството си.

Устата на Сандро пресъхна.

— Защо говорите така?

— Тогава ще имам клиенти и...

— Клиенти? Вероятно говорите за хора, които ще ви поръчват портрети?

— Надявам се, че в крайна сметка ще стане точно така. — Лаура се обърна към него и го погледна в очите. Сложи ръце на коленете му и докосването ѝ беше топло и объркващо. — Господарю, виждам, че не искате да чуete истината. Но е глупаво да обикаляме около котлето с горещата каша, нали? Аз съм куртизанка.

Думите ѝ отекнаха в главата му като църковни камбани. Досега си беше затварял очите пред истината. Нарочно не искаше да я види. Не искаше да приеме очевидното, не можеше да си представи, че Лаура — прелестна, талантлива, болезнено млада — продаваше тялото си на непознати мъже. Тя бе събудила в душата му диво желание да я закриля, и това желание излизаше далече извън обикновеното чувство за дълг. А още по-дълбоко в него се криеше друга, също така ужасна истина: той ревнуваше до полуда мъжете, които тя водеше в леглото си.

— Разочаровах ви — установи с болка тя.

— Да, Лаура, защото сте невероятно глупава. Вие сте талантлива млада жена. Защо ви трябваше да влезете в недостойния занаят на проституцията? Не се ли срамувате?

Бузите ѝ пламнаха. Тя скочи от пейката и застана предизвикателно пред него.

— Знаете ли колко е скъпо да станеш художник? Мадона де ла Рубия пресмята по сто скуди всеки месец за стаята и храната, трябват ми бои и платна и какво ли още не!

Сандро стана и ѝ препречи пътя, опрял ръце на хълбоците, с безизразно лице.

— Потърсете си друг начин да финансирате кариерата си.

— Например? — попита сърдито тя, почака малко и тъй като той не отговори, продължи с нарастващ гняв: — Жените, които шият платна в Арсенала, печелят половината от онова, което мъжете получават за същата работа. — Тя се изсмя подигравателно, щракна с пръсти и се престори, че ѝ е дошла нова идея. — Мога да стана перачка. Когато остареея и побелея, може би ще спечеля достатъчно, за да си купя няколко метра платно, но няма да имам пари за четки и бои. Нямам голям избор, господарю.

— Мразя този занаят — продължи все така безизразно Сандро. — Повечето от престъпленията, които съм разследвал, са били свързани с бордеите на Венеция.

— Ако забраните проституцията, къде ще отиват мъжете, за да задоволят желанията си? — Предизвикателството в гласа ѝ го вбеси. — Къде отивате вие, господарю?

— Аз не изпитвам такива желания — излъга убедително той. — И не мисля, че ако отстраним клоаката, целият град ще бъде залян с мръсотия и поквара.

— Изразявате се доста грубо, господарю. Но то е като с мрачното венецианско време. Можете да го проклинате, щом ви се иска, но не можете да го прогоните.

Сандро мачкаше шапката в ръцете си.

— Защо вие, Лаура?

— И какво, според вас, би трябвало да сторя?

— Да се омъжите.

— Прекрасно! Да се омъжа за някой недодялан работник в Арсенала и да раждам всяка година. Нощем ще кърмя бебето и ще рисувам картините си. Това ли искате?

— Защо мислите, че трябва да бъде обикновен работник? Вие сте красива жена. Бихте могли...

— Бих ли могла да се омъжа за сина ви, господарю? — попита остро тя.

Сандро усети как побледня, как езикът му натеза.

Лаура се изсмя дрезгаво.

— Аха. Разбрах. Класата е нещо много важно, нали?

Цинизмът ѝ го нарани и разруши ореола на чистота, който по погрешка ѝ беше приписал. Без да съзнава какво прави, той прошепна полугласно стиха на Петрарка:

— „Голямата красота и голямата добродетел рядко се срещат в едно лице.“

Лаура вирна гордо крехката си брадичка.

— Ако вашата представа за добродетел е да се омъжа за някакъв надут търговец, тогава я запазете за себе си, господарю, също както еснафските ви забрани по отношение на благородниците.

— Аз само прилагам законите. Патрицията, който се ожени за гражданка, губи благородническата си титла и мястото си във Великия съвет.

— Бог да ми е на помощ!

Той я сграбчи за раменете и я принуди да го погледне в очите.

— За мъжа благородническата титла е също толкова важна, колкото е живописиста за един художник или художничка. Нима бихте искали да я загуби заради вас?

— Не — отговори глухо Лаура. — Разбира се, че не.

Сандро я пусна и отстъпи крачка назад.

— Потърсете си подходящ търговец, Лаура.

— Защо? Какво ви е грижа за мен?

„Защото те искам за себе си.“

Сандро прогони тази мисъл и рязко ѝ обърна гръб.

— Безпокоя се за бъдещето ви. На колко години сте, Лаура?

— На осемнадесет, но...

— На осемнадесет е и дъщеря ми Адриана. Може би затова имам чувството, че трябва да ви закрилям.

— Не е нужно. Знам какво правя.

— Наистина ли? Значи познавате опасностите, на които са изложени тялото и душата ви? А познавате ли ужасните болести, които заплашват проститутките? Какво ще правите, когато времето ви отнеме младостта?

— Ако това ви утешава, ще ви кажа, че нямам намерение да остана завинаги в тази къща. Ще се занимавам с този занаят само докато събера достатъчно средства, за да се заема с живописиста.

Сандро я погледна унищожително.

— И как ще рисувате без уважение към самата себе си?

Лаура политна назад, сякаш я беше ударил.

— Имам достатъчно уважение към себе си, господарю.

— Сериозно ли говорите? А как се чувствате, когато лежите по гръб и някакъв непознат ви използва по най-интимния начин?

— Засега не знам.

В гърдите му пламна нова надежда. Радостта беше толкова силна, че чак го заболя.

— Значи вие не сте... още нямате...

— Клиентите на мадона де ла Рубия очакват само дами от най-висока класа. Трябва да уча още много, докато мога да забавлявам мъжете по всички начини, които те обичат. Кариерата ми ще започне в последната вечер на карнавала, преди да дойдат постите. Обикновено мадоната организира голям бал с маски, на който представя новата си... дама.

Сандро усети как железният възел в гърдите му се разхлаби. Имаше още малко време. Трябваше да я научи да цени невинността си. Да я свали от пътеката на порока. Да разбере защо, за бога, се чувства като хлапак, срещнал първата жена в живота си.

[1] Ла Серенисима — Сияйната (итал.). — Прозвището на Венеция в годините на разцвет. — Бел.ред. ↑

3

На следващия ден Лаура все още не беше дошла на себе си. Проклет да е Сандро Кавали. Той нямаше право да я осъжда, да поставя под въпрос грижливо обмислените ѝ планове, да сее в душата ѝ съмнения. Тя беше готова да пожертва всичко за своето изкуство. Никоя цена не беше прекалено висока.

Стараяйки се да отклони мислите си от мрачното, грубо лице със сериозна уста и пронизващи очи, които искаха да изглеждат студени, Лаура почука на вратата на килията. Беше дошла да види Магдалена в манастира „Санта Мария Челесте“.

Чу се шум от влачещи се стъпки и вратата се отвори. Лаура сведе глава и погледна в плахото лице на Магдалена. Приятелката ѝ винаги ѝ напомняше за дете, което е скрило подарък зад гърба си. Изпод булото се подаваше червено-руса коса. Тъжните очи имаха цвета на венецианския дъжд и в тях се усещаше полъх на доброта, видим само за Лаура.

— Здравей. — Магдалена я хвана за раменете и се вдигна на пръсти, за да я целуне по двете бузи. — Отдавна не съм те виждала.

— Имах уроци... бях заета и с други неща. Мога ли да вляза?

— Разбира се. — Магдалена я пропусна да влезе и грижливо затвори вратата.

Докато повечето млади послушнички спяха заедно в голямата зала, Магдалена беше удостоена с благоволение на някакъв анонимен благодетел и обитаваше малка стаичка в най-отдалеченото крило на манастира. Килията ѝ беше без прозорци, препълнена с мебели. На писалището гореше дебела восъчна свещ. До него беше поставено ниско легло, на другата стена бяха високият гардероб и мъничката печка, напълнена с горещи маслинозелени камъни, която грееше без пушек. Стаята миришеше на восък и влага.

— Не мога да разбера как можеш да работиш тук — заговори Лаура. — Не мога да си представя, че бих могла да живея без топлината и блясъка на слънчевата светлина.

— Това ти е в природата. Ти си човек на сетивата. Моята светлина е тук. — Магдалена докосна слепоочието си и се усмихна нежно на приятелката си.

— Месер Алдус с удоволствие ще ти предостави писалище в печатницата си — възрази Лаура, седна на леглото и втренчи поглед в лицето на Магдалена. Двете бяха израснали като сестри, но Магдалена пазеше упорито личната си сфера.

— Вече сме говорили за това, Лаура. Ще си остана тук. Тук съм... защитена.

— О, Магдалена! — Очите на младото момиче се замъглиха от съчувствие. Тук, в полумрака, тя беше защитена от злобните погледи, които пронизваха гърбицата ѝ, неестественото изкривяване на гърба, което не можеше да бъде скрито и от най-широката наметка. Защитена от подигравателния смях на децата, които тичаха след нея: от пронизващите погледи на държавните инквизитори, които смятаха недъга ѝ за дело на сатаната. — Когато ме приемат в Академията, ще имам много поръчки и ще си купя хубава къща. Непременно ще те взема да живееш при мен, чуваш ли!

За момент очите на Магдалена блеснаха с див копнеж. После тя въздъхна примирено и отмести настрана ръкописа, който преработваше за Алдус.

— Тук съм доволна. Не се тревожи за мен.

— Аз постоянно се тревожа за теб, Магдалена.

Макар че беше цяла година по-голяма от Лаура, Магдалена беше зависима от помощта и застъпничеството ѝ. Лаура я утешаваше, когато необузданите послушнички я обиждаха и ѝ се надсмиваха. Лаура я окуражи, когато тя изказа желание да работи за печатаря Алдус, и двете отпразнуваха весело деня, когато Алдус ѝ връчи първия ръкопис за редактиране.

— Ти си имаш живописиста и живота в дома на мадона де ла Рубия. — В гласа на Магдалена звучеше недвусмислено неодобрение.

— Не ме укорявай и ти — прошепна тъжно Лаура.

— Какво искаш да кажеш?

— В последно време всеки се бори да спаси душата ми. — Лаура не искаше да мисли за Сандро Кавали. — Забрави глупавите ми думи, Магдалена. Има ли нещо ново?

Магдалена се заигра с въжетото, с което беше стегната талията ѝ.

— Фра Луиджи замина на поклонение в Ерусалим.

— Много добре. — Лаура смръщи чело, защото се сети, че беше споменала името на похотливия духовник пред Сандро Кавали. Дали Господарят на нощта... Тя прогони неприятната мисъл. Сигурно не.

След малко стана и пристъпи към писалището.

— Над какво работиш? — Тя посегна към най-горната страница, но Магдалена я издърпа от ръката ѝ и я обърна наопаки.

— Още не съм готова и не искам никой да вижда работата ми — обясни виновно тя, отиде бързо до гардероба и отвори вратата. — Авторът изказва възхитителни мисли, но езикът му не го бива. — Тя постави ръкописа върху пакета с бяла хартия, затвори вратата и се обърна към приятелката си. На устните ѝ играеше ангелска усмивка. — Ще ти покажа ръкописа, след като го завърша. А как си ти, Лаура? Маестро Тициан завърши ли картината за Даная?

— Почти. Защо не дойдеш да я видиш?

Магдалена взе една мастилница и я завъртя между пръстите си.

— Вече съм я виждала, Лаура. В сънищата си.

— Ама че си и ти! — засмя се Лаура и отново седна на леглото. — Струва ми се някак странно, че Даная е последната картина, на която ще ме нарисуват, преди да се заема със същия занаят като героинята си.

Магдалена изкриви лице.

— Мразя представата, че ще станеш куртизанка, Лаура.

— Стига! Пак заговори като Сандро Кавали.

Магдалена я погледна смаяно.

— Ти познаваш Господаря на нощта?

Лаура се ухили.

— Знаеш ли, когато се запознах с него в студиото на Тициан, и аз бях смаяна като теб. — Тя се приведе напред и се приготви да разкаже на приятелката си цялата интересна история. Магдалена не говореше с никого, освен с майка си и с Лаура, и тя нямаше защо да се страхува от разпространяването на тайната. — Той беше дошъл, за да разследва едно ужасно убийство. Жертвата била пронизана право в сърцето, а после... обезобразена.

Магдалена я погледна объркано.

— Обезобразена? Как?

Изведнъж нещо запари в гърлото на Лаура и тя преглътна мъчително.

— Доколкото разбрах, било е... кастрация.

Мастилницата падна на пода и се разби на хиляди парченца. Стъклата полетяха на всички посоки. Магдалена беше бледа като необработено платно.

— Това е ужасно. Защо Сандро Кавали е дошъл да разпитва Тициан?

— Това е най-интересното. Тициан познавал жертвата. Ох, боя се, че издадох твърде много.

Магдалена промърмори нещо, изтича в ъгъла на килията си и грабна оставената там метла.

— Дай аз да почистя — предложи Лаура и посегна към метлата, но Магдалена я дръпна с все сила към себе си.

— Мога и сама. Не съм инвалид, Лаура.

Младото момиче я погледна смаяно и отново се отпусна на леглото.

— Но това е само счупено стъкло, Магдалена. Защо си толкова развълнувана?

Послушницата измете набързо пода, събра стъклата на купчинка и се приведе, за да ги натрупа на лопатката.

— Олеле! — изпищя изведнъж тя и се вгледа замаяно в пръста си. От върха му капеше рубиненочервена кръв.

— Отивам да ти донеса парцал. — Лаура стана и направи две крачки към гардероба.

— Не! — изкрещя задавено Магдалена.

— Моля ти се, какво ти става?

— Махни се от тази история, Лаура. Искам да кажа, не се занимавай с полицията. Това е опасно, пък и изобщо не те засяга.

Разгорещеността, с която говореше Магдалена, обърка още повече Лаура.

— Наистина ли мислиш, че съм в опасност? И каква е тя, според теб?

Вратата на килията се отвори. Влезе Челестина, майката на Магдалена. Дългата ѝ роба метеше пода. Лаура чу как Магдалена бързо си пое въздух.

— Чух някакъв шум — обясни Челестина. Гласът ѝ беше изтънял от тревога. — Какво се случува?

— Само една мастилница — обясни бързо Лаура. — Как сте, сестро?

Лицето на Челестина беше не само красиво, но и величествено като на кралица. Тя се усмихна като владетелка, която показва неискрената си доброта към нископоставени поданици. Лаура беше свикнала с хладната ѝ сдържаност и не се обиди.

— Добре съм, благодарая. Трябва да отида при Тициан — отговори монахинята и скръсти големите си, силни ръце пред гърдите. — Смесих нова боя и съм сигурна, че ще иска да я опита.

— Аз бих могла да дойда в лабораторията ви и да я взема — предложи с готовност Лаура.

Челестина се усмихна снизходително.

— Не е нужно. Аз обичам да излизам. Посещавам болници, разпределям помощи между бедните. — Тя погледна коленичилата на пода Магдалена, която все още притискаше окървавения си пръст. — Но ти си се порязала!

Монахинята се хвърли към дъщеря си и улови китката ѝ.

— Стига, мамо — възпротиви се Магдалена. — Това е само...

— Трябва веднага да го намажа с нещо, за да не загнои. — Тя издърпа Магдалена от стаята и на излизане хвърли принудена, изкуствена усмивка към Лаура. — Ще си поговорим друг път, нали, Лаура?

Младото момиче поклати глава и затвори вратата на килията.

— Друг път, сестро — проговори глухо то в празната стая.

В двореца на дожите Сандро затвори очи и разтърка основата на носа си. Залата на Великия съвет беше празна, а само допреди малко беше препълнена със сенатори, прелати и Господари на нощта. Най-после всички си бяха отишли и Сандро се наслаждаваше на тишината. Тя му даваше възможност да събере мислите си, да прецени доказателствата, събрани от хората му, да потърси истинската причина за убийството на Даниеле Моро.

Проблемът беше, че заключенията му не водеха доникъде. Той зарови пръсти в косата си и отново усети безкрайната си умора. Една

посребрена къдрица падна в очите му и той поклати сърдито глава. Остаряваше, и то без достойнство.

Той се облегна назад в стола си и се загледа в един мраморен стълб. Не можеше да мисли за себе си, когато един убиец се разхождаше на свобода. Главата му беше като празен лист, който чакаше да бъде запълнен с факти, които да бъдат бързо обработени.

Точка първа: група „дзафи“ следяха Флорио вече втори ден. Досега бедният „медзано“ беше напускал бордеа само за да отиде в църквата „Сан Роко“. Там палеше свещи, плачеше и се молеше, а после се прибираше в стаичката си. Ясмин, която също беше под наблюдение, не беше излязла нито веднъж от дома на мадона де ла Рубия.

Точка втора: хората на Сандро изследваха внимателно оръжието на убийството. На близкия остров Мурано, центъра на венецианската манифактура, се произвеждаха хиляди стъклени стилети. Парченцата, намерени в гърдите на жертвата, бяха с цвят на кехлибар, най-често употребяваното стъкло. Освен това стъklarите бяха недоверчив народ, дори спрямо полицията, и пазеха тайните на занаята си като свещени реликви.

Точка трета: дож Андрея Грити не беше сигурен какво е съдържала чантата на Даниеле Моро. Обясни, че му дал най-различни доклади, поръчения до корабостроителницата, където беше на котва „Бучентаур“, голямата държавна галера; други за печатаря, който трябваше да изготви програмите и поканите за предстоящия празник Възнесение; разписка за Тициан, който трябваше да нарисува портрет на дожа. Може би в чантата е имало и други неща, за които дожът не знаеше нищо.

Сандро въздъхна угрижено. Доказателствата бяха оскъдни, възможностите бяха безброй. Може би в заговора участваха хора, които са съвсем близо до владетеля. Инстинктът му, школуван през многото години в служба на Републиката, го водеше към подозрението, че някъде ковяха заговор срещу висшата власт на Венеция.

Последната точка, по която трябваше да размисли, нямаше нищо общо с отвратителното убийство: Лаура Бандело.

Като мелодия, която постоянно звучи в главата, той мислеше за нея ден и нощ, тя идваше в ума му в най-неподходящото време. Докато траеше сутрешната му аудиенция при дожа си бе припомнил как я видя

за първи път — полугола, мека, подканваща. Когато потърси архиепископа, за да поиска заточаването на Фра Луиджи, мислеше за косата ѝ, която във време, обожавашо блондинките, беше демонстративно черна, поток от оникс с аромата на вечерна градина. Докато вечеряше с Маркантонио, той си спомняше смеха ѝ — сладката му мелодия, веселите искри в очите, прелестните движения на устата.

Сандро беше на път да приеме, че е завладян от тази жена. Не, това беше смешно. Сандро Кавали не допускаше никого до сърцето си. Той беше завладян изцяло от работата си.

Въпреки това Лаура беше постоянно до него. Той я усещаше като есенцията на скъп парфюм, която остава в стаята дълго след излизането на напарфюмираната жена. Защото тя е млада и многообещаваща, повтаряше си той. Не искаше да я види как потъва в света на венецианските куртизанки, не искаше да си я представя в прегръдките на други мъже, не можеше да преживее отдаването ѝ на друг... „Стига толкова“ — заповяда си решително Сандро. Стисна здраво двете си ръце и се загледа в падащия здрач. Лаура му бе казала, че има нужда от пари. Е, добре, реши внезапно той, аз ще ѝ дам тези пари. Не беше необичайно богат патриций да стане меценат на многообещаващ млад художник или писател.

Лицето му се разведри, бръчките се изгладиха. Парите бяха най-чистото, най-простото решение. Той уважаваше езика на парите и го разбираше. Лаура щеше да оцени щедростта му.

— Господин Кавали. — Тих шепот наруши тишината на стаята.

Сандро вдигна глава. Беше съвсем сам.

— Изслушайте ме внимателно, господине, защото няма да повтора думите си.

Сандро скочи от мястото си. Гласът идваше от устата на лъвската глава, окачена на отсрещната стена. „Бока ди леоне“ беше поставена там, за да може всеки гражданин на Републиката да разкаже за готвещо се престъпление срещу държавата, като запази анонимността си. От известно време Венеция живееше в мир и главата се използваше сравнително рядко. Повечето хора предпочитаха да хвърлят писма през отворената лъвска паст, само много предпазливите информатори говореха направо през отвора.

Сандро се почеса по тила и бавно закрачи към лъвската глава. Наведе се към отвора и проговори отчетливо.

— Слушам ви.

— Внимавайте за Лаура Бандело. Тя е в опасност.

Сандро потрепери.

— Каква опасност?

— Опасност за живота ѝ. Пазете я, господарю. Не се отделяйте от нея.

— Не може така — отговори остро Сандро. — Предупреждението ви е твърде неясно.

— Запомнете думите ми, господарю. Не мога да кажа нищо повече. Сбогом.

— Почакайте, аз... — Сандро се беше наслушал на страшни новини през лъвската паст, но никоя не беше така ужасяваща като днешната. Той усети силен, вледеняващ страх, който го разтърси до дън душа и заповяда на ума му да действа бързо и обмислено. Втурна се към изхода на залата и скоро намери тесния коридор към „Бока ди леоне“.

Коридорът беше тъмен и пуст. Сандро се спусна по каменните стъпала и изскочи на препълнената с хора улица. Тя се вливаше в площад „Сан Марко“, ограден от високи аркади и златните куполи на византийските храмове. Площадът беше пълен с граждани. Самоуверен „браво“, съдия в черна роба, група монахини, престарял мъж с тъмна наметка, куртизанка в червена рокля, която пристъпваше ситно-ситно на тънките си точета... всеки от тях можеше да бъде анонимният информатор.

Сандро стисна здраво зъби и тръгна да търси Джамал. Той беше най-довереният му „дзафо“. Само на него можеше да възложи задачата да охранява ден и нощ Лаура Бандело.

Макар че беше взел най-доброто решение, страхът не го напускаше. Ами ако беше вече късно?

Лаура отново беше прекарала твърде дълго време навън; тя разбра това по светлата линия на хоризонта над сушата. Мадона де ла Рубия щеше да ѝ се кара, но това ѝ беше безразлично. И без това излетът ѝ се оказа пълен неуспех.

Тя притисна папката със скиците до гърдите си. Бурканчетата с охра и терпентин, които рано сутринта беше взела от сестра

Челестина, бяха прибрани в платнена торбичка, завързана на кръста ѝ.

Днес Лаура беше решила да отиде в Лидо с надеждата да се поупражнява в рисуването на мъже, най-голямата слабост на изкуството ѝ. Тя се спря при работниците, които издигаха голямата арка. В деня на Възнесение, когато „Ла Серенисима“ произнасяше годишната си клетва към морето, дождът и свитата му щяха да минат под арката.

Дърводелци и строители работеха усърдно и не обръщаха внимание на изпитателния поглед на Лаура. Ала колкото и внимателно да ги наблюдаваше, тя не откри нищо ново в мъжката фигура. За да се предпазят от хладния февруарски въздух, мъжете носеха груби работни дрехи с дълги ръкави и крачоли, които скриваха всичко. Лаура се ядосваше все повече, а от рисунките ѝ не излизаше нищо.

Според нея беше възмутителна ирония на съдбата, че доста отдавна живееше в дом, където мъжете прекарваха повече време без дрехи и в същото време приличието изискваше от тях да остават зад затворените врати на стаите за любов.

Само след няколко седмици и тя щеше да забавлява чужди мъже. Най-после щеше да се запознае със строежа и функциите на мъжкото тяло.

Тази мисъл я занимаваше все по-дълго. Не можеше да забрави думите на Сандро: „Как можете да рисувате, без да уважавате самата себе си?“.

Това е смешно, повтори си сърдито тя. Той нямаше право да сее в душата ѝ съмнения. Решението си беше нейно и тя щеше да го спази.

Не можейки да се отърси от мисълта за един властен, дързък мъж, който я вълнуваше по незнайно какви причини, Лаура зави в една уличка, която водеше към площадчето в близост до дома на мадоната. Миризмата на препържен лук се смесваше с лекия морски бриз. Когато измина половината път до площада, тя чу зад гърба си равномерни стъпки, които приближаваха бързо.

Обърна се и видя, че зад нея вървят двама мъже. „Брави“. Това личеше по облеклото им. Платените убийци предпочитаха панталони на едри шарки с шлиц, огромни торбички и шапки с пъстро оцветени пера от рибар.

— Буона сера — прошепна едва чуто тя и ръцете ѝ инстинктивно се заключиха около папката със скиците.

— Буона сера, мадона. — Един от мъжете се поклони. Черните му мустачки бяха тънки като едно мацване с четка. — Вие ли сте Лаура Бандело?

— Не. — Отричането дойде бързо и автоматично. — Не познавам жена с това име. — Докато говореше, тя претърсваше с поглед околните улички, за да намери път за бягство. Една тясна уличка водеше към тротоара покрай канала, другата се вливаше в площада. Наоколо не се виждаше жива душа. Прозорците на складовете от двете страни на улицата бяха тъмни.

Бравите си размениха недоверчив поглед. С движение, плавно като замах на художник, единият посегна към ножницата на хълбока си.

При вида на блещукащия стъклен стилет Лаура спря да диша. Оръжието беше пълно с млечнобяла течност. Отрова, смъртоносна като тази на змията.

Тя се отдръпна уплашено. Бурканчетата в торбичката на кръста ѝ издрънчаха.

— Това е грешка — проговори колкото можеше по-спокойно тя. — Сигурна съм, че не искате да ми сторите зло. Аз... аз съм никоя.

Мъжът направи крачка напред. Мълчанието му я уплаши още повече.

— Аз нямам нищо, което би ви заинтересувало — продължи Лаура, опитвайки се да намери изход. Свободната ѝ ръка се плъзна в торбичката и пръстите ѝ намериха тапата на бурканчето с терпентин.

Бравото направи още една крачка към нея. С едната си ръка посегна да я хване, а другата вдигна камата. Лаура политна назад. Поиска да избяга, но ръката му се стрелна и я сграбчи за рамото.

Стилетът се приближаваше безмилостно към гърдите ѝ. Обезумяла от страх, тя вдигна папката със скиците, за да се защити. Стъкленото оръжие се счупи в дървената повърхност. Влагата намокри ръката ѝ. Възползвайки се от възможността, тя изрита нападателя си между краката. Ясмин я беше научила на този удар, а Флорио ѝ беше помагал да се упражнява, докато кракът ѝ се превърна в смъртоносно оръжие.

Докато мустакатият се превиваше от болки, другият браво се нахвърли върху нея. Лаура пусна папката със скиците на земята, издърпа корковата тапа на бурканчето с терпентин и плисна

съдържанието в лицето му. Мъжът изруга ядно, притисна ръце към очите си и политна към стената.

Лаура се втурна към площада като подгонена сърна. Непрестанно се оглеждаше наляво и надясно, за да потърси помощ. Някъде в далечината се издигаше „Понте ди Тетти“, където се разхождаха нещастните уличници и примамваха мъжете във входовете на къщите и под мостовете. Както винаги, под моста минаваха гондоли. Лаура напълни дробовете си с въздух и затича към моста. Мадона де ла Рубия презираше уличните проститутки и ги наричаше кърлежи, които разваляли занаята на почтените куртизанки, но в този момент Лаура се радваше на присъствието им. Тя погледна бързо назад и видя, че един от бравите излезе от тесния проход. Той се олюляваше и продължаваше да стиска торбичката на панталона си.

Видът на убиеца я направи още по-бърза. Когато най-после стигна до моста, тя хълцаше от страх. Една едра жена с огромно деколте застана като стълб пред нея.

— Не бързай толкова — изръмжа сърдито тя. — Това е нашето място и няма да позволим такива като теб да ни се пречат.

— Моля ви! — изплака задавено Лаура и мъчително пое въздух. — Преследват ме. Нужна ми е помощ.

— Всички в този град се нуждаят от помощ. — Жената я изблъска назад. — Махай се оттук. Ние работим.

Лаура изпищя отчаяно. Двамата брави приближаваха, тремавите им сенки се отразяваха в канала. Тя погледна с копнеж към гондолите, които бяха завързани под моста. Гондолиерите бяха изключително бързи и никой мъж не можеше да настигне леките им плавателни съдове.

— Изчезвай оттук! — изкрюка зад гърба ѝ дебелата проститутка.

— Спрете я — извика единият браво. — Тя ни ограби!

Уличницата протегна ръка към Лаура и тя се залови здраво за парапета. Само след секунда прескочи железните перила и падна в леденостудената вода на канала.

Кожата ѝ настръхна, студът прониза болезнено цялото ѝ тяло. Солената вода нахлу в устата ѝ. Пешите ѝ натежаха и я повлякоха към дъното. Тя се опита да се пребори с непосилната тежест и успя да излезе на повърхността и да протегне ръка към минаващата гондола.

Течението теглеше безмилостно мокрите ѝ поли. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик. Ръката ѝ докосна корпуса на гондолата, но се плъзна по него и отново падна във водата. Лаура направи още един опит, заудря отчаяно с крака, но водата беше по-силна от нея и скоро се затвори над главата ѝ. Очите ѝ пареха от болка. Тя се отпусна замаяно и изведнъж изпита усещането, че се носи по вълните. Престана да мисли, престана да се бори, страхът ѝ отлетя някъде много далеч...

Една силна ръка я сграбчи за шията и я изтегли в лодката.

След около час Лаура седеше в голямата зимна градина на фондако Кавали, облечена в кадифена роба, твърде голяма за нея. Под халата беше съвсем гола. Стъпалата ѝ бяха потопени в леген с гореща вода, ръцете ѝ стискаха чаша горещо вино.

Чувстваше се като изтръгната от лапите на смъртта в последната минута. Спасителят ѝ седеше срещу нея и се усмихваше очарователно.

— Много ви благодаря — прошепна смутено Лаура.

— За мен беше удоволствие — отговори с подчертана небрежност Маркантонио Кавали. — Рядко ми се е случвало да си уловя от канала толкова красива жена. — Той коленичи пред нея и извади голите ѝ стъпала от легена, за да ги подсуши с пригответената бяла хавлия. Не бързаше, очевадно се наслаждаваше на ситуацията и Лаура неволно въздъхна.

— По-добре ли сте вече? — попита младежът.

Тя отпи голяма глътка от топлото вино и усети сладкия дъх на канела.

— Много по-добре.

Маркантонио седна до нея на дивана, толкова близо, че раменете им се докоснаха.

— Е, белисима, мисля, че е време да ми обясните защо изведнъж се озовахте в ледената вода под „Понте ди Тетти“.

Лаура отново поднесе чашата към устните си. Докато гондолата се носеше като стрела по вълните, тя беше избягвала въпросите на Маркантонио. През цялото време се стараеше да стои далече от червените кадифени възглавници на семейната гондола, за да не ги развали с мокрите си дрехи. Знаеше, че бравите са имали по-дълбок мотив за убийството, което възнамеряваха да извършат, и не са били

ръководени от чиста злоба — те я назоваха по име. Нещо ѝ казваше, че Сандро, а не красивият му и толкова загрижен за нея син трябваше да изслуша пръв историята ѝ.

Ала Маркантонио чакаше. Той беше спасил живота ѝ. Доведе я в къщата си и се погрижи за нея. Тя му дължеше обяснение.

— Нападнаха ме... двама брави. — Тя остави чашата на масичката и потрепери.

Ръката на младежа се плъзна по гърба ѝ, пръстите му бавно помилваха мекото рамо.

— Бедното агънце. Сигурна ли сте, че бяха платени убийци?

Лаура се разсмя нервно.

— Е, не ми показаха писмена поръчка, но...

— И защо искаха да ви убият? — Пръстите му се заиграха с една къдрица на слепоочието ѝ. — Може би имате съперник в изкуството?

— Откъде знаете, че съм художничка?

— Събудихте интереса ми и реших да поразпитам. Е, имате ли съперник?

Досега Лаура не се беше замисляла за тази възможност. Тя смръщи чело и се опита да си представи учениците, които работеха в ателието на Тициан.

— Не вярвам — отговори най-после тя. — Всички са толерантни с мен. Знаят, че като жена аз се справям много по-трудно от тях. — Тя му се усмихна несигурно. — Освен това никой от тях не може да си позволи да наеме двама убийци.

Тази дума отново я уплаши. Цветът се отдръпна от лицето ѝ. Тялото ѝ олекна, главата ѝ се изпразни. Преди да е осъзнала какво става, тя политна към Маркантонио. Той я улови, притисна я към гърдите си и пошепна в косите ѝ:

— Спокойно, спокойно, тук сте на сигурно място.

— Но когато изляза от дома ви, те отново ще ме издебнат и тогава... — Тя се отдръпна назад и потърси в лицето му отговор, който той не можеше да ѝ даде. В коридора отекнаха тежки стъпки. Сандро, помисли си тя и примая от облекчение.

Лицето на Маркантонио стана кораво и безмилостно. Бързо и без предупреждение той притисна устни в нейните. Едната му ръка притискаше гърба ѝ, другата се вкопчи в косата на тила ѝ. Изненадана и обърквана, Лаура мушна ръката си между телата им и го отблъсна.

Той я притисна по-силно, устните му се впиха в нейните, без да се съобразяват със зададения ѝ протест.

Лаура го блъсна отново, този път по-силно, и можа да се освободи. Двамата се разделиха. Младежът я стисна за рамото и широкият копринен халат се свлече към гърдите ѝ.

— Както виждам, маниерите ти не са се подобрили, Маркантонио — проговори леден глас откъм вратата. — Но поне се е променил вкусът ти към жените.

Лаура се уви плътно в големия халат и скочи на крака, за да застане пред Господаря на нощта. Без да ѝ обръща внимание, той махна с ръка на сина си.

— Излез оттук. — Заповедта беше изречена с равен, но недвусмислено заплашителен глас.

Лаура местеше поглед от единия мъж към другия. Ако Маркантонио беше грациозна скулптура на Донатело, Сандро приличаше на героичен Микеланджело. Въпреки превъзходната си мъжка красота, в присъствието на баща си Маркантонио изглеждаше безкрайно жалък. Тя очакваше, че синът ще се противопостави на бащината воля. Вместо това той промърмори полугласно някакво проклятие, нахлупи баретата на главата си и излезе с големи стъпки от стаята.

Сандро се обърна към Лаура и леденостуденият му поглед я измери от главата до петите. Не пропусна нито разрошената ѝ коса, нито босите крака, които се подаваха изпод халата.

— И това ли е част от обучението ви? — попита хладно той. — Или вече сте започнала да продавате благоволения си? — Той стисна в ръка кесията с монети, завързана за колана му. — Какво ви дължи синът ми, мадона?

— Господарю! — прошепна ужасено тя, унижена до дън душа. Не можеше да намери думи за отговор. Сандро Кавали имаше единствената по рода си способност да я накара да се срамува. — Трябва да ви кажа нещо много важно.

Мъжът изпъна гръб, сякаш някой му беше нанесъл удар отзад.

— Аз също трябва да ви кажа нещо, малка мръснице. В моя дом не се отдават на плътски удоволствия.

Гневът ѝ даде сили.

— Кажете това на сина си, господарю, защото аз...

— Синът ми го знае. Аз ще го накажа, както е заслужил. А вас ще арестувам.

Срамът ѝ изчезна окончателно, остана само гневът. Лаура отстъпи крачка назад.

— Няма да посмеете.

Сандро отиде при нея и я притисна между дивана и статуята на Сансовино. Сложи пръсти под брадичката ѝ и докосването му беше изненадващо меко, макар да криеше смъртна заплаха. Непоносимо напрежение стисна гърдите ѝ, когато той я погледна в очите.

— Сигурно ще се учудите, като разберете колко по-страшни неща съм посмявал да направя, мадона.

Лаура се дръпна назад.

— Няма ли поне да ме изслушате?

— Малката сцена, на която станах свидетел, говори сама за себе си. — Той раздрънка монетите в кесията си. — Хайде, кажете колко искате? Едно ескудо за вас и едно за сводницата?

Без да съзнава какво прави, Лаура вдигна ръка, замахна с все сила и го зашлеви по лицето.

Сандро пламна от дива омраза. На бузата му се появи огромно червено петно.

— Не си е струвало да се опитвам да ви спася — промърмори полугласно той, хвърли няколко монети на масичката до статуята и излезе с големи крачки от стаята.

През следващата седмица Господарят на нощта се измъчваше непрекъснато от спомена за тази сцена. Разследването на случая Моро продължаваше, но без успех. Вместо да води хората си, той мислеше непрестанно за Лаура Бандело и гневът му все повече се усилваше.

Докато крачеше по главната улица на Мурано, той усети как лицето му запламтя. Не заради горещината от огньовете на стъкларите, а заради спомена.

Не можеше да се отърси от ужасната картина: леко облечената Лаура в страстна прегръдка със сина му, разбърканата блестящочерна коса, рубиненочервените устни, подути от целувки.

Тя е само една лицемерна, коварна, неморална жена, втъпяваше си той. Няма нищо общо с ранимата, доверчива, талантива

художничка, която беше видял в ателието на Тициан. Без съмнение, планът ѝ е бил да приласкае Маркантонио, защото е сметнала, че синът е по-лесна плячка от бащата. А може би го е предпочела, защото е млад и красив...

Сандро спря и се загледа в работата на един стъklar, който тъкмо изваждаше от леярната пламтящо кълбо разтопено стъкло. След едно рязване и няколко изкусни завъртания кълбото се превърна във ваза.

Мислите му отново се върнаха към Лаура. Тази жена беше издълбала пропаст между сина и бащата. Отношенията им открай време бяха напрегнати. Маркантонио не беше буржоазно настроеният търговец, какъвто искаше да го направи Сандро, а Господарят на нощта не беше снизходителният баща, за какъвто си мечтаеше Маркантонио. След сцената с Лаура Маркантонио изчезна, без да каже дума на баща си. Без съмнение беше отишъл да пие с приятелите си. Вероятно се беше подслонил в дома на дук Отранто, чийто наследник беше най-добрият му приятел, и щеше да се върне едва когато свършеше парите.

Някой застана пред Сандро и отвори ковчеже, подплатено отвътре с копринено кадифе. Той вдигна изненадано глава и видя Джамал, който му подаваше няколко стъклени ками. Вниманието на Сандро отново се съсредоточи върху главната му задача.

— Значи помощниците ти са разпитали всички производители на стъкло?

Джамал кимна. Устата му беше грозно смръщена. Сандро познаваше този израз.

— И не са получили отговори, така ли? Нямаме даже зрънце информация?

Джамал поклати глава. Сандро се облегна на стената на най-близката къща. Камъкът беше топъл, затоплен от голямата стъklarска пещ вътре. Той изскърца със зъби и си призна, че всъщност не беше очаквал да намери убиеца чрез стъкления стилет. Оръжието се употребяваше често, колекцията на Джамал го доказваше.

Джамал му протегна плочата, която винаги носеше със себе си. Сандро я взе и прочете написаното: „Намерете я и свършете най-после с тази работа“. В челото му се вряза дълбока бръчка.

— Нямам представа какво искаш да ми кажеш.

Джамал го погледна пронизващо и гневът му се усили.

— Това момиче носи само ядове. Радвам се, че се отървах от него. — В този миг си припомни още нещо и изтръпна: Лаура не беше взела монетите.

Джамал отмести поглед от лицето му и се престори, че разглежда фреските над входа на отсрещната сграда.

— Ако я видя отново, тя ще ме предизвика.

Джамал кимна настойчиво. Сандро се усмихна и бутна плочата в ръката на приятеля си.

— Имаш странно чувство за хумор, Джамал.

Арабинът посочи лодката, която беше привързана в края на улицата. После му показва, че трябва да се загърне с наметката.

— Какво още искаш? — попита Сандро. — А, да, черната ми наметка. Помня, че я оставих при Тициан, след като онова отвратително малко кученце я омърси. Маестрото обеща да я даде за пране. — Сандро потърка брадичката си и неволно се засмя. — Да, бих могъл да мина оттам, за да си взема наметката.

Той обърна гръб на Джамал, за да не вижда тържествуващия му поглед, и закрачи към канала.

След около час Сандро влезе в ателието на Тициан. Маестрото беше освободил учениците си за целия ден и приемната беше пуста. След миг иззад заключената врата се чу звънлив женски смях, който прониза като с нож сърцето на Господаря на нощта.

Той понечи да прекоси помещението, за да види какво има зад затворената врата, когато забеляза, че не е сам.

4

Пиетро Аретино. Точно той ли, каза си ядно Сандро и спря наред салона. Като самопровъзгласил се цензор на суетните и пророк на истината, Аретино беше любимец на князете, които едновременно го уважаваха и се бояха от него. Сандро го търпеше, макар и неохотно.

Аретино беше облечен в черно кадифе, подплатено със златно извезан сатен, ширитите също бяха златни. Жилетката му беше от златен брокат, на хълбока му висеше дамаскинска кама, ножницата ѝ беше обкована с бисери.

Още преди Сандро да е успял да каже нещо, Аретино се втурна към него с учудваща бързина, въпреки че беше едър и дебел мъж.

— Ето го! Господин Сандро! — Гласът му беше дълбок и силен. Широка усмивка раздели гъстата черна брада. — Божественият! Всемогъщият! Колко е хубаво, че осветихте мрачния следобед със сияйното си присъствие!

— Млъкнете, Пиетро — отговори сърдито Сандро. — Днес не съм в настроение да слушам празните ви ласкателства.

Аретино притисна голямата си ръка към гърдите.

— О, драга, вашите думи пронизват сърцето ми. Искреността ми е дълбока като водите на лагуната. Нима не съм удостоил стотици князе с възвишените слова на златното си перо? Нима не съм ги въздигнал в безсмъртие с прекрасните си стихове?

— Някои обаче бяха окаляни и омърсени...

— О, за вас това не важи, господарю. За вас ще напиша епос. Героичен разказ, който ще надмине дори безсмъртното ми възвеличаване на папата.

— Очевидно скромността е от скритите ви добродетели — отговори саркастично Сандро. — Не, благодаря, Пиетро. Запазете героичните стихове за благодарните си клиенти.

— Тогава може би сонет? — Очите на Аретино святкаха въодушевено. — Само четиринадесет реда, макар че сърцето ми копнее да напише поне сто пъти по толкова.

Сандро с мъка потисна усмивката си. Никак не му се щеше да възложи на Аретино да увековечи делата му — действителните и желаните — в стихове и пасквили. Грамадният поет възприемаше постоянните му откази като лично предизвикателство и не преставаше да му досажда.

— Аз няма да се откажа от намерението си, драги господине. Ще настоявам, докато се съгласите — заяви твърдо той.

— Идете да си точите ноктите на друга жертва — засмя се Сандро.

Аретино замаха сърдито с ръце. Лъвската грива се разсипа по раменете му.

— Ето! Що за човек сте вие? Не е възможно да нямате и капка суетност, която да възвелича в проза.

— Нямам време за суета.

Очите на Аретино се присвиха замислено.

— Все още ли няма напредък по случая Моро?

Сандро го погледна пронизващо.

— Откъде знаете какво разследвам? Нима Тициан...

— Разбира се, че не. Вие сте го накарали да се закълне, че няма да се разбъбри, нали? Този човек е по-почтен от цялата кардиналска колегия. Нали ме познавате, Сандро. Единственото, което обичам повече от жените и хубавото ядене, е клюката. Нима очаквате, че ще намерите труп с отрязани любовни атрибути и ще успеете да запазите това в тайна?

Аретино взе един бонбон от купата и го пхна в устата си.

Сандро реши да направи забележка на подчинените си, които разследваха случая. Щом Аретино знаеше, те можеха спокойно да обявят подробностите по случая от площад Сан Марко.

— Да приема ли, че вече сте направили връзка с дожа? — попита Аретино.

— Това не ви засяга.

— Засяга ме животът на Венеция, стари приятелю, както и смъртта, особено когато е мъчителна и загадъчна като тази на Моро. — Аретино задъвка бавно и поглади брадата си. — Явно е, че убиецът е мразил зверски бедния Моро.

Сандро беше направил това заключение още в мига, когато бе видял трупа.

— Това означава, че убиецът може да е жена — продължи да размишлява на глас Аретино. — Това би обяснило и използването на отровен стилет. Жената не е силна като мъжа, но бързата отрова върши добра работа.

— Ако не искате да изложите на риск мъжествеността си, Пиетро, запазете тези мисли за себе си.

Аретино му намигна съзаклятнически.

— По-лесно би ви било да попречите на морската вода да проникне в лагуната, дивино.

Сандро не можа да сдържи усмивката си. Аретино го изнервяше, но и го забавляваше. Поетът умееше да излива злобата и остроумието си на хартията и стиховете му бяха наистина чудесни.

— Вътре ли е маестрото? — попита Сандро и посочи с глава вратата към ателието.

Пиетро кимна.

— Работи. По-добре е да не му пречим.

— Вие да не сте на стража?

Поетът се засмя и наля две чаши вино.

— Нали ще ми правите компания, Сандро. Напоследък не се мяркате често в дома ми.

Сандро пие чашата и благодари с леко кимване.

— Домът ви винаги е пълен с гости, човек просто няма къде да се обърне. Да не говорим за болницата, която сте открили.

Пиетро изпи виното си на един дъх.

— Наистина превърнах едното крило в болница. Онези бедни дяволи просто няма къде да се подслонят.

Въпреки гръмкото си самохвалство и острото перо, Аретино имаше добро сърце и вратите на дома му бяха винаги отворени за просяците.

— Другото крило — продължи с тайнствено намигване поетът — е определено за харема ми. Вече имам шест метреси. Знаете ли, че хората ги наричат „Аретини“?

Сандро не се съмняваше кой бе измислил това прозвище.

— Ще ми позволите ли да ви поздравя?

— Стари приятелю, винаги има нещо, за което можете да ме поздравите. — Аретино си наля още една чаша вино и я остави на масата. — Елате с мен. Искам да ви покажа нещо.

Сандро хвърли нетърпелив поглед към вратата на ателието, после с въздишка се присъедини към Аретино. Последва грамадната, загърната в скъпо кадифе фигура по дългия коридор и се озова в просторна галерия със затъмнени прозорци.

— Това е частната галерия на Тициан — обясни тихо Аретино.

— Какво правим тук тогава?

— За мен няма тайни. — Аретино отиде до прозореца и го отвори. Бялата светлина откъм морето нахлу в помещението, което беше съвсем празно. Само в един от ъглите беше поставена тясна пейка. По стените висяха картини без рамки. На всяка картина беше изобразена една и съща личност.

Лаура.

Сандро трябваше да събере всичките си сили, за да не покаже реакция.

Аретино напрегна до крайност острия си ум, за да разтълкува безизразното му лице.

— Така си и мислех. Даже Господарят на нощта не може да й устои. Тициан ми каза, но аз не повярвах.

— Какво ви каза Тициан?

— Че Лаура ви е... затрогнала.

— Коя Лаура?

Аретино се ухили и го заплаши с пръст.

— Приятелю, старанията ви да не покажете интерес ми показват колко силен е той в действителност. За мен сте като отворена книга, Сандро. Вие сте луд по тази жена.

— Не ставайте смешен. Тя е още дете.

— Може би, но детето е изключително привлекателно и ви е омагьосало, нали? Елате, знам, че въпросите напират на езика ви, затова ще ви спестя срама да ми ги зададете. Нека разгледаме картините. — Аретино скръсти ръце пред огромния си корем.

— Виждате ли колко е твърд — похвали се той и се запъти към картините. — Онова, което Петрарка е направил за своята Лаура в стихове, Тициан го прави в картини. От месеци работи над тази серия. Както виждате, новият му модел е успял да го накара да даде всичко от себе си. — Аретино спря пред една разкошна Венера. — Човек просто не може да се удържи, какво ще кажете?

Голата богиня, която беше полегнала лениво на богато надиплена покривка, веднага омагьоса Сандро. Реакцията му беше много по-силна, отколкото беше очаквал. Той откъсна погледа си от картината, но веднага бе привлечен от образа на Флора, която изглеждаше зряла като стоплена от слънчевите лъчи праскова. До нея лежеше Леда, която се любеше с лебед с човешки ръст; изразът на лицето ѝ неприятно напомни на Сандро как беше изглеждала Лаура в обятията на Маркантонио. Той се покашля и насочи вниманието си към Цирцея, която беше използвала магическата си сила, за да превърне хората в животни. Лаура олицетворяваше всички тези митове и легенди, но в действителност не беше нито една от тези жени.

На всяка картина тя изглеждаше като оживяла богиня. Всяка картина я правеше по-близка до сърцето му и в същото време безкрайно далечна, разтваряща се в облаците. Искрящите очи бяха широко отворени, но никой не можеше да разгадае тайните им.

— Мисля, че са... красиви — промърмори под носа си той.

Аретино се превиваше от смях.

— Вие сте много лош артист, господине, и още по-лош критик. За бога, Сандро, защо не си признаете? Тициан е постигнал своя връх, нима не виждате? Никой не може да устои на тези картини, а на мен ми внушават дори страхопочитание.

— Какво ще прави с тях? — Сандро си представи нахалните клиенти, които щяха да разглеждат тези майсторски произведения и да се пазарят за тях, и потрепери от ужас.

Аретино въздъхна.

— Все още не знам, маестрото не е решил. Аз съм делови човек и много ми се иска да го помоля да направи изложба, защото ще му донесат цяло състояние. Въпреки това се колебая.

Сандро вдигна едната си вежда и попита саркастично:

— Да не би да имате угризения на съвестта, стари приятелю?

— Никога! — отговори искрено Аретино. — Работата е там, че Тициан не е доволен от творбите си.

Сандро беше приковал поглед в очите на гордата Цирцея. Беше видял този израз на лицето на Лаура, когато му представи приятелите си в бордея.

— Не ви вярвам. Какво повече би могъл да иска?

— Каза ми, че още не е успял да проникне в душата ѝ. Искане му се да разкрие мъчителните ѝ тайни.

— Защо мислите, че момичето има тайни? — попита глухо Сандро.

Аретино направи широк жест с ръка, който включваше всички картини.

— Погледнете ги и ще се убедите, че е точно така.

Сандро трябваше да се съгласи с него. Колкото и неустойими да бяха тези картини, нарисуваната на тях личност носеше в себе си нещо неопределимо, недостижимо и за най-острото око. Тициан се бе постарал да проникне до дъното на душата ѝ и въпреки това бяха останали черти, които художникът не бе успял да разкрие.

— Знаете ли какво не е наред в тези картини? — попита Аретино и скръсти ръце на гърба си, за да прилича на учен. — Той е нарисувал всичко в нея, изплъзнала му се е само миризмата ѝ.

— Как може да се нарисува миризма? — попита ядосано Сандро и отново се стресна от силата на реакцията си. — Тя дори не се вижда.

— Също като душата — отговори спокойно Аретино. — Знаем, че я има, но не можем да я видим или чуем. Ароматът на тази жена е като душата ѝ — примамващ, дразнещ, неуловим.

Сандро си припомни неопикуемия аромат на косите ѝ. Усещаше го даже сега, само със силата на спомена. В паметта му отново нахлуха неканени картини: разбърканата коса на Лаура в прегръдките на сина му.

— Болки ли имате, приятелю? — попита загрижено Аретино. — Лицето ви изведнъж се разкриви.

— Млъкнете, Пиетро.

— Аз никога не млъквам. Папата и император Карл също се опитаха да ми затворят устата и се провалиха. — Аретино беше впил жаден поглед в образа на Венера.

— Знаете ли, готов съм да я взема и да я затворя в харема си.

Сандро неволно стисна ръце в юмруци и лицето му помрачня още повече.

Аретино избухна в смях.

— Спокойно, стари приятелю, спокойно. Ако наистина взема Лаура, ще направя голяма грешка.

— Учудвам се — промърмори Сандро. — Значи все пак ви е останал малко здрав човешки разум.

— Да, защото ще я предпочитам, а аз не мога да си позволя да имам любима метреса. Всичките ми аретини са красиви. Освен това са различни и това ми позволява да се наслаждавам на живота. А на жена като Лаура би трябвало да се отдам изцяло. Това е опасно, не мислите ли? Съпруга, пфу! Най-щастливи са мъжете, които ѝ се наслаждават метафорично и се държат на разстояние.

Сандро си припомни бегло собствените си метреси. Те бяха загубили очарованието си и това му беше неприятно. Тъй като и той беше само мъж, реши да им изплати щедри обезщетения и да им намери добри съпрузи. Това също му беше неприятно.

— По изключение сме на едно мнение, Пиетро. За съжаление не мога да остана дълго. Трябва да говоря с Тициан.

— Вървете, вървете. Аз ще остана още малко с Лаура. — Поетът помириша платното и избухна в смях. — Ах, жасмин. Предпочитам да гледам това дете на картините. Реалността е много по-напрягаща. Никой не може да я накара да стои мирно, знаете ли? То е все едно да заковеш мъглата над лагуната. — Аретино изглежда проникателно Господаря на нощта. — Но ако някой е в състояние да се справи с нея, това сте само вие, дивинисимо.

— Какво, по дяволите, искате да кажете? — попита мрачно Сандро.

— Мисля, че тя е личността, която може отново да ви направи човек, господарю. Може би тогава ще ме помолите да запиша историята на живота ви. — Той се усмихна щастливо. — И на Лаура.

Сандро поклати глава, излезе от галерията и почука на вратата на ателието. След малко влезе, без да е дочакал отговора, и един чернокафяв вързоп веднага се втурна към него.

— Велики боже! — Сандро погледна сърдито малкото куче, което се беше вкопчило в ботуша му. — Махнете го от мен, маестро!

Тициан спря да бърше омазаните си ръце в парцала и огледа развеселено Господаря на нощта.

— Ако бяхте влезли само минута по-рано, самият аз щях да се нахвърля върху вас като куче. — Той прекоси стаята и вдигна кучето на ръце, после помилва успокоително главата му с голямата си, силна ръка. — Знаете колко мразя да ми пречат, когато работя.

Сандро погледна мрачно белега на ботуша си.

— Другият ви страж ме задържа.

— Тук ли е още Пиетро?

— С целите си сто килограма. Честно, маестро, не мога да разбера как го понасяте.

Тициан вдигна рамене.

— Той ми доставя поръчки. Освен това се възхищавам от философията му. Пиетро живее за живота. За мен е важно да не го забравям. — Той почеса кучето зад ушите. — Не съм ли прав, Фортунато?

Кучето беше втренчило злобен поглед в лицето на Сандро.

— Фортунато^[1]?

— Аз го нарекох така. — Лаура излезе иззад паравана, облечена в рокля. Изглеждаше хладна, сърдита, недостъпна.

Поведението ѝ загриза гордостта му. Тя беше постъпила несправедливо с него, а сега го гледаше, сякаш на носа ѝ беше кацнал комар. Още по-лошо беше, че в душата му се надигаше чувство за вина при спомена за грубото му държание.

Той се поклони мълчаливо, защото не знаеше какво да каже. Тициан ѝ подаде кучето.

— Отнесете го в градината, Лаура. И внимавайте за звънеца. Очаквам сестра Челестина с новите бои.

— Да, маестро. — Тя погледна ледено Господаря на нощта и излезе от ателието. Гневните ѝ стъпки отекнаха по стълбата. Излизането ѝ отчая Сандро и той призна пред себе си, че беше дошъл само за да я види, че беше чакал с нетърпение появянето ѝ.

— Е? — проговори меко Тициан. — С какво мога да ви помогна, господарю?

— Дойдох да взема наметката си — излъга Сандро.

— Ах, да. — Тициан вдигна оставения в ъгъла пакет. — Дадох я на пране. Искях да я изпратя по един от учениците си, но вие ме изпреварихте. — Той млъкна и погледна изненадано Сандро, който беше втренчил поглед в портрета на Даная. — Господарю, вие не чухте нито дума от онова, което ви казах.

Сандро не можа да отрече. Образът на девствената богиня, която се протягаше под златния дъжд, беше придобил ново значение за него. Вече знаеше каква е Лаура. И тя беше девственица, затворена в бордей,

а първият ѝ любовник щеше да бъде мъжът, който можеше да плати най-високата цена.

— По дяволите, човече! — изръмжа гневно той. — Как можахте да допуснете това?

— Какво съм допуснал? Имате предвид, че я взех да ми позира?

— Срещу това не мога да възразя, защото вие сте човек на честта. Но другото... Сигурно знаете, че тя има намерение да продава тялото си, за да може да рисува.

— Лаура не скри от мен плановете си за бъдещето.

— И вие ги одобрявате?

Тициан смръщи чело и поглади брадичката си.

— Не е моя работа да одобрявам или да не одобрявам. Решението е на Лаура и тя направи избор между няколко неприятни алтернативи. Тя е самостоятелна личност, господарю, и не обича да ѝ дават съвети.

— Проституцията е опасна професия.

— За някои. За други е дар от небето. Лаура дължи доста пари на мадона де ла Рубия. Издръжката ѝ струва едно малко състояние. Ако знаете какви сметки води мадоната, ще се ядосате още повече. — Тициан разпери ръце. — Лаура може да работи срещу заплащане едва когато бъде приета в академията. Тогава ще трябва да си наеме ателие и да плаща наем. Освен това трябва да си купува платна, бои, масло, хартия. Да плаща на моделите си.

— Тогава защо не... — Сандро се заразхожда нервно напред-назад. — Не, знам, защо пък да не вземе кредит? От вас или от Пиетро, аз също бих могъл...

— Сандро — прекъсна го спокойно Тициан, — проблемът ви е, че нямате понятие от душата на художника, нито от чувствата на една независима жена.

Сандро се опита да се съсредоточи върху пъстрата бъркотия в ателието и вдъхна дълбоко острата миризма на бои и масло.

— Никога не съм твърдял, че имам.

Тициан притисна широката си ръка към сърцето си.

— Отдаването на истинския художник пари като огън в сърцето. Нашето изкуство ни поглъща. Когато Лаура дойде за първи път при мен, аз не исках да имам нищо общо с нея. Бях на същото мнение като онзи второкласен мазач Албрехт Дюрер, който твърдеше, че жените са

лишени от интелектуални способности и не са достатъчно издръжливи, за да създават голямо изкуство.

— Възхищавам се на мнението му. — Сандро кимна одобрително. — И как променихте възгледите си?

— Когато Лаура ми разказа за плановете си, когато разбрах какво е готова да пожертва, за да стане художничка. Тя успя да ме убеди. Истинският художник би сторил всичко за изкуството си. На нейно място и аз бих направил същото.

— Да проституирате?

— Точно така. За щастие аз имах нужните средства, за да направя кариера. Сандро, не го приемайте толкова трагично. Лаура има талант, голям талант. За шест месеца научи онова, което повечето ученици овладяват с години. Ако я изберат в Академията, кариерата ѝ на куртизанка ще бъде краткотрайна. Щом започне да получава поръчки, всичко ще бъде наред.

— Наистина ли вярвате, че Академията ще я приеме? Божичко, една проститутка! Академиците нямат ли принципи?

Тициан се ухили добродушно.

— Приемали са и много по-недостойни от Лаура, повярявайте. — Той погледна недовършената картина и лицето му изрази спокойно задоволство.

Сандро неволно вдигна ръка да закрие очите си. Художникът беше успял да улови в образа както страданието на Лаура, така и твърдата ѝ решителност да успее.

— И какво? — попита мрачно той.

Тициан свали престилката си и я окачи на куката на стената.

— Ако беше само въпрос на талант, щях без колебание да кажа да. Това дете има много повече вроден талант от всичките ми ученици. Разбира се, остава въпросът с пола ѝ.

Сандро не можеше да забрави този факт, колкото и да се стараяше.

— Това е смешно.

— Наистина ли? — Тициан вдигна високо рунтавите си вежди. — Тя ви плаши до смърт, господарю. Макар и не по същата причина.

Сандро не удостои тази забележка с отговор. Първо Пиетро се зарови в чувствата му, а сега и Тициан. Скоро цяла Венеция щеше да заговори за увлечението на Господаря на нощта.

— Хванахте ли мъжете, които са я нападнали?

Сандро захвърли наметката си на пода. Леденостуден юмрук обхвана сърцето му и му отне дъха.

— Лаура е била нападната?

Тициан примигна изненадано.

— Мислех, че знаете. Господи, не може да не сте чули за случилото се! Много ме е страх за Лаура. Стигнах дотам, че всеки ден заповядвам на някой от прислужниците си да я придружава до вкъщи.

— Какво е станало? — попита почти злобно Сандро. — И кога? Тициан се отдръпна назад и смаяно разтърси глава.

— А аз си мислех, че вие пръв сте узнали за случилото се. Станало е миналия вторник. Двама брави са я заплашили с убийство. Избягала им е, като е скочила в канала.

Миналият вторник. Велики боже! Това беше денят, когато я завари с Маркантонио.

— Синът ви я е извадил от водата — допълни Тициан.

Сандро изруга полугласно, вдигна наметката си и изскочи от стаята с такава бясна бързина, че едва не се спъна в прага. Трябваше да намери Лаура. Проклинаше я, че се бе изложила на такава страшна опасност. Проклинаше Маркантонио, че не му беше дал обяснение. И най-вече проклинаше себе си, че не беше имал търпение и присъствие на духа, за да я изслуша. Той беше магистрат, по дяволите! Беше длъжен да изтръгва от хората желаните сведения, да търси истината. Нежеланото проникване на Лаура в живота му го бе лишило от способността да разсъждава разумно.

Той си припомни колко изтощена изглеждаше онзи ден: в чуждия халат, с боси крака. Тя не е имала среща с Маркантонио, само е чакала дрехите ѝ да изсъхнат. Чакала е Сандро Кавали да се върне, за да му разкаже случилото се. А той се държа като сляп и оглупял старец и в същото време се разбесня като измамен любовник.

По дяволите, по дяволите, по дяволите.

Сандро спря на входа на градината, за да си поеме дъх и да се овладее. Лаура беше застанала пред оголената беседка и разговаряше с непознатата монахиня в дълго черно расо. Лицето на монахинята беше скрито под качулка, на ръката ѝ висеше голяма плетена кошница.

Лаура отметна глава назад и се засмя на нещо, казано от монахинята. Сребърният звън на смеха ѝ събуди в душата на Сандро

диво чувство за вина. Тя го бе помолила да я изслуша. Той я бе прогонил от къщата си.

Най-много се мразеше заради това, че бе изоставил един гражданин на Републиката на произвола на съдбата, макар че се бе закълел да защитава всички венецианци.

Той влезе в градината, като се приведе под ниската арка.

— Мадона Бандело?

Лаура вдигна глава и го погледна безучастно. Сигурно изглеждаше много глупаво в очите ѝ: посивял дядо, който се държи като плах обожател.

— Какво има?

Сандро направи няколко крачки към двете жени и се поклони пред монахинята.

— Сестро, аз съм Сандро Кавали.

Фигурата се раздвижи, раменете се изпънаха едва забележимо. Появи се бледа, тясна ръка, която отметна качулката. Сандро видя изненадващо красиво лице и го позна от скиците на Лаура. Нежните черти, обкръжени от чистото бяло було, изпъкваха още по-ясно. Златните очи гледаха учтиво и безучастно.

— Божията благословия да е с вас, господарю. Време е да вървя.

— Тя погледна в кошницата си, пълна със запечатани с восък глинени гърненца, грижливо запушени с корк шишенца и кожени торбички. — Имам още доставки.

— Доставки ли, сестро?

— Сестра Челестина смесва боите на маестрото. Освен това е майсторка на козметични средства — обясни студено Лаура.

Челестина се усмихна развеселено.

— Господ ми е отредил необикновен път да му служа. Знаете ли, господарю, имам отлична къна, която ще възвърне естествения кестеняв цвят на косата ви.

Сандро усети, че се изчервява. Никога не се беше замислял за косата си, дори не беше забелязал посребрените си слепоочия. Но този път намекът за възрастта му го улучи болезнено.

Преди да е намерил подходящ отговор, Лаура каза:

— Не, сестро. Мисля, че би било ужасно, ако господинът боядиса хубавата си коса. Според мен... — Тя млькна изведнъж, защото се сети, че му е сърдита.

— Време е да вървя — повтори Челестина.

— Благодаря ви за кремове, сестро. — Лаура я целуна по двете бузи и монахинята се отдалечи с отмерена крачка.

Сандро имаше да ѝ каже много неща, но главата му беше пълна с объркани мисли, затова зададе възможно най-глупавия въпрос:

— Използвате ли кремове за разкрасяване?

— Сестра Челестина си е вгълпила, че трябва да ме снабдява с козметични средства.

Против волята си, в противоречие с всичките си принципи, Сандро вдигна ръка, докосна брадичката ѝ и втренчи поглед в очите ѝ.

— Защо ви е козметика, Лаура? Нима това не означава да позлатиш една лилия?

Младата жена се освободи от ръката му и се обърна към една статуя на Венера.

— Аз не използвам козметика. Не ми е приятно. А сега ви моля да ме извините, господарю. Трябва да се прибера вкъщи.

Заболя го да чуе, че тя нарича бордея свой дом.

— Лаура, аз дойдох да ви се извиня. Тициан ми разказа, че са ви нападнали.

Лаура прибра немирните си къдрици.

— Миналата седмица исках да ви го разкажа лично, но вие не бяхте в настроение да ме изслушате.

Сандро улови двете ѝ ръце и я дръпна да седне на близката пейка.

— Сега съм готов да ви чуя.

Тя заговори и разказът ѝ беше много по-страшен, отколкото беше очаквал. Макар че беше разтърсен до дън душа, Сандро не можа да не се възхити на изобретателната ѝ самозащита. Драматичното ѝ бягство го накара да се изчерви от срам.

Когато успя да овладее гласа си, той попита:

— Имате ли основания да се съмнявате в някого, Лаура? Знаете ли защо са ви нападнали?

Сините очи се замъглиха, нервните ѝ пръсти откъснаха едно сухо листо от близката лоза.

— Нямам представа, никаква. Маркантонио ме попита дали е възможно бравите да са били наети от художник, който ми завижда.

Маркантонио. Той я бе спасил от убийците, беше я утешил за преживените страдания, беше разсъждавал заедно с нея кой би имал интерес да я види мъртва. Сандро разбра, че трябва да се извини и на сина си.

Господи, Маркантонио бе проявил великодушие. А след това се бе възползвал от ситуацията и я бе целунал.

— Възможно ли е синът ми да има право?

Лаура поклати глава и черните къдрици се разпиляха по раменете ѝ.

— Нито един художник не гледа на мен като на заплаха. Даже онези, които нямат талант, имат голямото предимство, че са мъже.

— Според вас има ли някаква причина някой да желае смъртта ви? — Сандро изговори с мъка страшната дума.

— Да желае смъртта ми? — повтори бавно тя и гласът ѝ потрепери. Ръцете ѝ мачкаха конвулсивно сухото лозово листо.

Сандро закопня да я прегърне и да я утеши, но не посмя. Това беше официално разследване. Длъжен беше да се държи на разстояние.

— Не — отговори тихо Лаура. — Нищо не знам.

— Аз обаче знам — възрази той и в гърдите му отново се надигна гняв. — Задавахте прекалено много въпроси за Даниеле Моро. По дяволите, момиче, държахте се като глупачка.

Лаура го гледаше, без да помръдне.

— Постъпих като гражданин с чувство за отговорност. Нима ме обвинявате, че съм изпълнила гражданския си дълг?

— Трябваше да оставите тази работа в ръцете на Господарите на нощта.

— Аз не съм от хората, които оставят работата си в чужди ръце.

— Точно от това ме е страх. Слушайте, ето какво ще направите. Ще изпратя Джамал да ви вземе. Съберете багажа си. Ще заминете за сушата.

Лаура го погледна изумено, сякаш му бяха пораснали рога.

— Искате да отида на сушата?

Сандро кимна решително.

— Имам имение в Brenta, с много слуги и пазачи, на които имам пълно доверие. Ще останете там, докато хвана убиеца.

Младата жена скръсти ръце на гърдите си.

— Не.

— Нямаме друг избор.

— Аз вземам решенията си сама, господарю.

Сандро изпита диво желание да я стисне за раменете и да я раздруса.

— Чуйте ме, аз... аз ще ви платя, за да рисувате фрески по стените на къщата ми. Това ще задоволи жаждата ви за творчество.

— Ако исках да декорирам зимни градини, щях да правя точно това. Но аз не искам да си остана неизвестен декоратор. Достатъчно рисувах стени в манастира. Освен това имам нужда от Тициан. Той ме подготвя за влизането в Академията.

Сандро кипеше от гняв.

— Господи, вие ме подлудявате!

Както обикновено, настроението ѝ се промени рязко. Упоритостта се превърна в чиста радост.

— Я виж ти! Не вярвах, че имате чувства, господарю!

След около час Лаура тръгна към дома на мадона де ла Рубия. Следваше я едър дзафо с дълго, тясно лице и нос на ловно куче. Когато излязоха на препълнената улица към моста Риалто, Лаура се обърна към него:

— Месер Ломбарди, това наистина не е нужно. Казах на господин Кавали, че мога да се пазя.

— Много съжалявам, мадона, но задачата ми е да ви охранявам денонощно. И аз ще я изпълня съвестно, защото дължа много на Сандро Кавали.

Младата жена огледа любопитно меланхоличното му лице. Под очите му имаше тъмни торбички, около устата се бяха врязали дълбоки бръчки. Непокорната сива коса стърчеше на всички страни под червената служебна шапка, избуяла като плевелите в градината на маестрото.

Лаура мина с усмивка покрай две дами, които вървяха едва-едва на високите си токове.

— Какво му дължите? — поиска да узнае тя.

Смиреното изражение на лицето му се разведри в усмивка.

— Някога и аз бях като Сандро. Патриций. Член на сената.

— И какво стана? — попита тя, трогната от откровеността му.

— Катастрофа — отговори почти весело той и бузите му порозовяха. — Влюбих се.

Лаура се усмихна.

— Наистина е катастрофа.

— В моя случай беше точно така. Серена е обикновена гражданка. Когато се запознах с нея, шиеше платна в Арсенала. Семейството ми държеше да я взема за метреса, но аз не можех да ѝ сторя това. Бях твърдо решен да ѝ предложа почтен брак.

— Много благородно от ваша страна, Гуидо.

Мъжът потърка острата си брадичка.

— Може би, но не ми донесе нищо добро. Отнеха ми благородническата титла, мястото в сената. Загубих всичко.

— Струваше ли си?

— Да. О, да, макар че първата година едва не умряхме от глад. Търговците и занаятчиите ни избягваха. Като патриций, аз не владеех друг занаят, освен търговията. Тогава Сандро ми предложи да стана дзафо. Семейството ми изпадна в ужас, когато узна, че ще работя като обикновен стражар, но сега поне изкарвам достатъчно, за да храня децата си. Ще му бъда вечно благодарен.

Лаура потисна усмивката си. Значи омразата на Сандро към жените беше само прикритие. Под фасадата на студеното самообладание беше скрито сърце, което се ръководеше от съчувствието, макар че господарят му би предпочел по-скоро да умре, отколкото да го признае. Според Лаура беше позорно, че никой досега не беше успял да се докосне до душата на Господаря на нощта.

— Дайте път! — извика някой. — Път за войниците на Христос!

Гуидо изруга полугласно, когато се появи колона войници на инквизицията и зае цялата ширина на моста. Дългите копия разблъскваха хората от двете страни. Маршируващите войници разделиха множеството на две половини. Лаура бе притисната към чужди тела, които миришеха на мокра вълна и евтини парфюми.

Изведнъж младата жена забеляза, че са я разделили от Гуидо, и се уплаши. Тя тръгна срещу течението в напразен опит да си пробие път към защитника си. Само след миг го загуби от очи, защото войниците, чиито шлемове образуваха плътна стена, ѝ пречеха да се огледа.

Една силна ръка се склочи около китката ѝ и я издърпа настрана. Тя изпищя, очаквайки смъртоносното убождане на камата.

— Шшт! — изсъска в ухото ѝ мъжки глас, мек и развеселен.

Лаура се обърна рязко и се озова лице в лице и гърди до гърди с Маркантонио Кавали. Той ѝ се усмихна и тя се отпусна облекчено на гърдите му. Младежът беше облечен доста екстравагантно: кадифен жакет, пъстър панталон и къса наметка с подплата от сатен. Заприлича ѝ на някой от архангелите на Рафаел.

— Как ме намерихте? — попита Лаура.

— Следвам ви отдавна. Тревожех се за вас — отговори бързо той. — Елате, ще се махнем оттук. Това не е място за млада дама.

— Но... — Една едра матрона се блъсна в Лаура и бушуващото множество ги погълна. Тя се вкопчи в ръката на Маркантонио и тръгна след него към края на моста. Там имаше по-малко хора и двамата можаха да си отдъхнат.

— Благодаря ви, Маркантонио. А сега е най-добре да потърся Гуидо.

— Ломбарди ли? — Младежът се изсмя подигравателно. — Значи онова старо магаре ви придружава? Та той не можа да спаси дори титлата си, след като се забърка с някаква мръсница от Арсенала.

Лаура отново разбра защо харесва повече бащата. Маркантонио се преструваше на добър и великодушен, но в действителност беше дребнав и подъл. Сандро се държеше студено и на разстояние, но в действителност беше кротък и мил като агне.

— Ще минем оттук. — Маркантонио я потегли по стъпалата към канала.

Лаура се дръпна назад.

— Трябва да остана при Гуидо.

Очите на младия мъж засвяткаха сърдито.

— Наистина ли изпълнявате заповедите на баща ми?

— Не искам Гуидо да се упреква, че не е изпълнил задачата си да ме пази.

Маркантонио я привлече към себе си, после я вдигна на ръце и я хвърли в чакащата гондола. Лаура падна тежко на кадифените възглавници, той се настани до нея и я взе в прегръдките си.

— За какво ви е Гуидо? Нали имате мен?

Гондолиерът заби пръта си във водата и лодката потегли бързо. Лаура се обърна да потърси Гуидо, но отрупаният с магазини мост закриваше гледката.

Тя погледна сърдито Маркантонио.

— Постъпихте зле. Гуидо ще каже на баща ви, че ме е загубил.

Необикновените му очи станаха още по-тъмни и пронизващи, когато се наведе към нея и попита:

— И какво от това, след като аз ви намерих?

Лаура хвърли бърз поглед към гондолиера, но той зяпаше безучастно към канала.

— Искам веднага да ме отведете вкъщи — проговори решително тя.

— Първо трябва да ми обещаете нещо.

— И какво е то?

Маркантонио стисна до болка ръката ѝ и я привлече към гърдите си. Красивото му лице пламна от желание и Лаура се уплаши.

— Искам те, Лаура.

Младата жена пое дълбоко дъх и се опита да се отдръпне. Без да обръща внимание на протестите ѝ, Маркантонио впи устни в нейните и я целува, докато остана без дъх.

— Говоря сериозно, белисима. Откакто те видях, не мога да мисля за нищо друго.

Тя се опита да отговори шеговито:

— Не ставайте смешен, Маркантонио. — Предложението му беше абсурдно, но може би си заслужаваше да го обмисли. Представи си как щеше да стане официална метреса на Маркантонио Кавали, да вижда Сандро всеки ден и да се пита... Представата за това отне всичките ѝ съмнения.

— Не мога.

— Трябва.

— Няма да го направя.

Ръцете му стиснаха болезнено раменете ѝ.

— По дяволите, Лаура, аз те обичам!

Признанието, изказано с гневно нетърпение, приличаше повече на малко момче, което моли за нещо сладко.

— Как можете да ме обичате? Та вие изобщо не ме познавате!

— Ще те опозная! Трябва само да ми дадеш възможност!

— Онова, което ще откриете, със сигурност няма да ви хареса.
— Това е невъзможно, белисима! Аз обичам всичко в теб.
— Даже и факта, че изисканите ви приятели ще клюкарстват зад гърба ви и дори ще ви избягват?
— Баща ми ще намери начин да го предотврати.
— Той е Господарят на нощта, но не е Господ.
Лицето на Маркантонио помрачня.
— Крайно време е някой да му напомни за това, Лаура. Аз те обичам, това е истината.
— А ще ме обичате ли и когато узнаете, че майка ми не е била женена за мъжа, с който ме е създала, и ме е оставила в манастир?
— Ще те обичам още повече, защото нямаш семейство.
Решена да му каже всичко, тя продължи:
— А ще ме обичате ли и когато узнаете, че съм куртизанка?
Маркантонио отпусна безсилно ръце, после ги скръсти в скута си. На лицето му се изписа истински шок.
— Ти лъжеш, Лаура.
Тя си каза, че ужасът в очите му не биваше да я изненадва. Венецианските мъже бяха лицемери. Те се забавляваха до насита с проститутките и в същото време ги смятаха за най-нископоставените човешки същества.
— Това е истината, Маркантонио.
Красивото му лице замръзна в гневна маска. Той се обърна към гондолиера и му заповяда да спре на първото подходящо място. След минута леката лодка се удари в стълбите под сламения мост.
— Махай се — заповяда Маркантонио и лицето му беше кораво като гипсова статуя. Младежкото му раздражение я накара да се почувства стара и мъдра.
— Разочаровах ви, Маркантонио — проговори меко тя и слезе от лодката. — Но така е по-добре.
Тя остана на брега, докато гондолата се отдалечи по канала. Маркантонио седеше на носа и също я следеше с поглед. Красивите му очи бяха като студени сапфири.
Лаура се обърна и изкачи стръмните стъпала. Беше съвсем сама. Също като вечерта, когато я нападнаха бравите.

[1] Фортунато — Щастливец (итал.). — Бел.ред. ↑

Намираще се само на няколко крачки от манастира „Света Мария Челесте“. Успокоена от тази мисъл, тя измина краткото разстояние, влезе през главния вход и се запъти право към стаичката на Магдалена. Почука на вратата и като не получи отговор, прекоси вътрешния двор и изкачи стълбите към покоите на сестра Челестина.

Стаята на монахинята миришеше на метал, изгорена сяра и алкохол. Към тавана пълзеше лека жълта мъгла. В средата беше поставена малка маса, препълнена с буркани и шишета, медни тръбички и стъклени сифони. Камината беше преустроена в пещ с тежки железни врати и издълбано дъно.

— Сестро Челестина? — Лаура се опита да различи нещо в мъглата. — Бързо сте свършили с доставките.

— Млък! — прозвуча гневен женски глас от дъното на стаята. — Тъкмо броя.

Лаура се сви уплашено в ъгъла до вратата и най-после видя сестра Челестина, която беше коленичила пред масичка с мраморна плоча и ритмично броеше на латински. Качулката ѝ беше свалена и разкриваше монашеското було, напоено с химически пари и оцветено в жълто. На лицето ѝ бяха избили капчици пот. Погледът ѝ беше устремен към навитото въже. Краят му гореше с равномерно свистене.

Лаура гледаше като замаяна. Най-после въжето изгоря и Челестина изръмжа доволно.

— Шест секунди за всеки фитил — промърмори тя, надраска кратка сметка на лист хартия, после се изправи и изтри ръце в омазаната си престилка. — Съжалявам, дете, но трябваше да довърша опита си.

— Не исках да ви преча — извини се Лаура. — Търсех Магдалена. — Тя се взря възхитено в изпотеното лице на монахинята, после сведе поглед към вкопчените една в друга силни ръце с дълги, изящни пръсти. Големите сиви очи на Челестина блестяха по-силно откогато и да било. — Да не сте направили откритие, сестро?

— О, да. Произведох фитил, който изгаря на всеки час.

Лаура се усмихна. Челестина открай време беше загадка за ближните си. Смесица от непонятен гений, религиозен фанатизъм и безусловно отдаване на работата.

— Знаете ли къде би могла да бъде Магдалена? — попита тихо тя. — Не я намерих в стаята ѝ.

Челестина разбърка пепелта, оставена от горящото въженце.

— Мисля, че отиде да уреди нещо с печатаря, мила.

— Магдалена е излязла? — В сърцето на Лаура пламна надежда. — Това е чудесно. Много се тревожех, че отказва да излиза от стаята си.

Очите на Челестина помрачняха.

— Можеш ли да я обвиниш за това?

— Тя трябва да се научи да отстоява правата си.

Челестина напъха една непокорна къдрица под булото си.

— Още си много наивна, детето ми.

Лаура избухна в смях.

— Сега говорите като мадона де ла Рубия.

— Старая се да не осъждам пътя, по който си поела, детето ми. Може би наистина е по-добре да избереш яркочервената одежда на куртизанката вместо черното монашеско було. В манастира жените се крият от мъжете. А добрата куртизанка се научава да ги управлява.

Изненадана от острия ум на Челестина, Лаура отговори смирено:

— Аз не го правя, за да добия власт над мъжете, сестро. — Тя си припомни Сандро Кавали и въздъхна. Този мъж наистина имаше нужда от истинска жена до себе си, която да го направлява. — Мисля, че е по-добре да си вървя. — Тя целуна Челестина и излезе. След задушавачката миризма на сярата в стаята, свежият вечерен въздух беше балсам за душата.

Макар и неохотно, тя тръгна обратно към бордея. В последно време атмосферата на леност и чувственост в дома на мадоната ѝ създаваше проблеми и тежеше в стомаха ѝ, сякаш беше яла прекалено много сладки неща.

Когато се огледа, тя се сети, че я заплашва опасност. Космите на тила ѝ настръхнаха. Смеси се с множеството и тръгна бавно по широкия тротоар към квартала на печатарите. Магдалена умееше да слуша, а тя имаше нужда да поговори с някого за Маркантонио.

Излезе на улицата на мастилото и скоро откри работилницата, на чиято фасада беше гравирано огромно, богато украсено „А“. Над вратата висеше табела, която изобразяваше делфин и котва, знака на печатаря Алдус.

Тесните прозорци към улицата бяха покрити с мастилен прах. Лаура почука и след малко влезе в печатницата. Помещението изглеждаше пусто и беше осветено само от външните лампи и малкия отвор в тавана.

До едната стена бяха наредени етажерки, отрупани с хартия, под тях бяха натрупани плоски сандъчета с оловни букви. Книги, подвързани с позлатена телешка кожа, и навити пергаменти бяха наредени на широка маса, готови за продажба.

Огромната печатарска машина, която стигаше чак до тавана и беше укрепена с колове и железни пръти, владееше помещението. Грамадната човка беше спусната до пода и притискаше плочата към леглото ѝ, сякаш печатарят тъкмо беше започнал работа.

Лаура беше свикнала с миризмата на мастило и пергамент, ала когато пристъпи към могъщата преса, улови и друг мирис, слаб и сладникав, който я накара да смръщи чело.

Тя разбра на какво мирише и сърцето ѝ заби като лудо.

— Има ли някой тук? — извика с треперещ глас тя. — Магдалена?

После заобиколи пресата и сведе глава към пода. Един поглед към тялото, което лежеше в краката ѝ, беше достатъчен. Тя се втурна навън и изпищя за помощ.

Сандро крачеше в лошо настроение през залата на съвета в палата на дожа. Зад него беше позлатената паст на Златната стълба; стените бяха от розов мрамор, покрити със скъпоценни килими.

Дожд Андрея Грити седеше на огромния си стол, тапициран с пурпурно кадифе, и се местеше неспокойно насам-натам.

— По дяволите, не можете ли да спрете поне за миг, Кавали?

Сандро спря и погледна своя княз. Звукът на стъпките му по мраморния под замря.

— Извинете, Ваша Светлост.

Сандро познаваше Андрея Грити вече почти четвърт век. Преди двайсетина години сегашния дож беше командир на войската в Падуа. След като Сандро се отличи в множество битки, Андрея му помогна да стане самостоятелен кондотиер.

— Много бих искал да се доверите на инстинкта ми и да не ми искате още доказателства за готвения заговор.

Грити поглади дългата си разделена брада. Червената шапка беше нахлупена над гъстите вежди и могъщия патрициански нос.

— Заговорът срещу мен съществува само в главата ви.

Сандро махна примирено с ръка.

— Защо тогава убиха Даниеле Моро? Защо убийството беше толкова жестоко, нима само заради документите? Андрея... — Сандро пренебрегна официалното обръщение. — Моро беше ваш близък. Сигурен съм, че е бил убит заради документите, които е носел.

Грити стисна до болка резбованите облегалки на стола си.

— Тогава е бил убит за нищо. Документите не бяха важни. Само поканите за тазгодишното бракосъчетание с морето и списъкът на лицата, които ще присъстват на празненството.

Сандро вдигна единия си ботуш на стъпалото към подиума и се приведе към дожа.

— Сигурен ли сте? Помислете още малко, Андрея. Държавните тайни изтичат по каналите на Венеция като водата в клоаките.

— Сигурно сте изпратили агенти във всички чужди посолства и сте разпитали персонала?

— Разбира се. — Сандро притисна с два пръста върха на носа си. Разследванията останаха без успех. Даже дивите турци се държаха по изключение прилично. — Възможно ли е Моро да е имал и други... връзки, освен с онзи певец?

— Откъде да знам? Нямах представа за ненормалното му сексуално поведение. Там е ключът, Сандро. Не си губете времето да се ровите в държавните дела. Сигурен съм, че е било престъпление от любов. Флорио е виновникът.

Добре обученият инстинкт на Сандро веднага се опълчи срещу това твърдение. Ала дисциплинираният му език остана ням, защото нямаше убедителни доказателства.

— Следим непрекъснато Флорио. Досега не е направил нищо. Само пали свещи за Даниеле и се упражнява в пеене. — Той не

спомена Ясмин и градината с отровни растения, защото тя изобщо не беше замесена в престъплението.

Изведнъж си спомни Лаура и сърцето му се вледени. Веднага след това се обвини, че само си създава допълнителни ядове. Тя беше в ръцете на Гуидо Ломбарди и той щеше да я опази от евентуалните нападатели.

— Продължавайте наблюдението — посъветва го Грити. — Обзалагам се, че престъпникът ще направи някоя грешка и тогава...

— Господарю! — Един дзафо влезе задъхан в помещението, следван по петите от Джамал. Стражарят свали шапката от главата си и се поклони пред дожа, после се обърна към Сандро: — Още едно убийство, господарю. Този път в квартала на печатарите.

Малка група печатари и чираци се беше събрала под знака на Алдус с делфина и котвата. Един мъж беше прегърнал плачеща жена; главата и раменете ѝ бяха покрити с кафява наметка.

— Разстъпете се! — извика един от хората на Сандро. — Път за Господаря на нощта!

Следван от Джамал и няколко свои помощници, Сандро Кавали влезе в работилницата. Обикновено тук царяха шум и суетня, отекваше ритмичното чукане на пресата. Вместо това убиецът беше превърнал печатницата в място на смъртта. Голямото помещение беше изпълнено с тишина и с миризмите на печатарския занаят.

Както обикновено, Сандро погледна първо лицето на жертвата. И веднага съжали. Лицето беше красиво и нежно дори в смъртта. Неестествено бледите бузи на младежа бяха покрити с лунички. Меките косъмчета по брадичката, първият горд опит на момчето да си пусне брада, продължаваха по бузите към скулите. Личеше, че момчето не е страдало от лишения; фигурата му беше закръглена и подсилваше впечатлението за младост и незрялост.

Ръцете му бяха омазани с черно мастило и носеха следи от собствената му кръв. Освен това Сандро не откри следи от борба; всички уреди и хартии бяха по местата си. Плочата на печатарската преса беше притисната върху някакъв документ.

Печатарят очевидно беше имал доверие на убиеца, може би го беше познавал или той беше показал убедителни препоръки. Грешник,

който се бе преоблякъл като светец.

Сандро приседна до тялото, за да види раната. Доктор Марино, съдебният лекар на Републиката, се присъедини към него. Двамата огледаха внимателно съсирената кръв по тялото. Марино извади пинсетата си и измъкна от раната на гърдите парче кехлибарено стъкло.

Сандро веднага разбра, че не се е излъгал. Второто убийство доказваше, че престъпленията не бяха извършени от ревнив любовник. Въпреки това той щеше да се опита да намери връзка между Флорио и новата жертва.

— Също като Моро — установи Марино.

Сандро се принуди да погледне зеещата рана между краката на жертвата. Също като при Даниеле Моро, торбичката на панталона беше разрязана. Тестисите бяха отделени от тялото с остро ножче. Тук убиецът беше работил още по-чисто. Явно добиваше сръчност.

— Е, поне бедното момче е било мъртво, когато са му направили това — отбеляза лекарят. — Виждате ли, кръвта не е много.

Сандро се разтрепери. Костите му изтръгнаха. Явно беше започнал да остарява, щом не можеше да гледа спокойно многообещаващи млади мъже, унищожени в разцвета на живота им. Изправи се и въздъхна уморено. Джамал, застанал до него със сериозно лице, му подаде купчина напечатани листове.

Мастилото едва беше изсъхнало. Страниците бяха нахвърляни небрежно една върху друга и някои се бяха зацапали.

Най-отгоре беше списъкът на лицата, удостоени с честта да придружават дожа на борда на държавната галера при ежегодното бракосъчетание с морето. Под този списък бяха поканите за празненството, което, както изискваше традицията, щеше да се състои на Възнесение.

— Документите на дожа — промърмори Сандро.

Джамал вдигна плочата на пресата. Кавали огледа внимателно наредените букви и успя да разчете думите.

— Това са последните напечатани документи — каза той и взе някои образци. — По дяволите. Това са документите, откраднати от Моро.

Джамал кимна и разпери ръце. Сандро направи същия безпомощен жест. Прибавиха се още някои части на загатката, но

цялостната картина не можеше да се оформи. Нима убиецът сам беше напечатал документите? Но защо, по дяволите? Това изобщо не беше държавна тайна, а някой беше готов да убива, за да я има.

Сандро огледа бледите, разтревожени мъже, които се тълпяха до вратата.

— Кой е убитият?

Един мъж с червено лице, който стискаше в ръце черна шапка, излезе напред.

— Казваше се Гаспари. Словослагател.

Сандро втренчи поглед във влажните очи и треперещата брадичка на говорещия. Мъжът беше млад, елегантно облечен и имаше вид на търговец.

— Кой сте вие?

Мъжът се поклони.

— Валерио, най-големият син на Алдус, който основа тази печатница.

Твърдото убеждение, че напечатаните книги трябва да бъдат достъпни за всички, следователно евтини, беше направило майстор Алдус един от най-известните хора във Венеция. Той беше под личната закрила на дожа — но бедният словослагател не беше успял да избегне дългата ръка на убиеца.

— Когато го видяхте за последен път жив?

— Преди по-малко от три часа. Излязох, за да се срещна с един производител на пергамент. Гаспари печаташе документи на дожа. — Валерио подаде на Сандро ръкописа, който беше намерил.

Господарят на нощта откри в долния край няколко думи, написани от ръката на Даниеле Моро, и служебния печат на дожа.

— Кой ви го достави?

— Не знам. Вероятно след като съм излязъл, Гаспари е приел за печатане допълнителни документи.

— Защо е бил сам в работилницата?

— Обикновено не е така, господарю. Повечето работници са евреи. Знам, че църквата не гледа с добро око на това, но всяка събота ги освобождавам.

Значи убиецът не беше глупав. Беше изчакал удобния случай, търпелив като паяк, който плете паяжината си около нищо неподозиращата жертва. Убиецът познаваше отблизо работата в

печатницата. Това не беше необмислена постъпка, а хладнокръвно престъпление, планирано отдавна.

— Вие ли намерихте трупа? — попита Сандро, който се бореше с надигацията се в сърцето му гняв. Насилието беше като раково образувание върху красивото лице на града и той се чувстваше безпомощен като лекар, който не може да помогне на умиращия пациент.

— Не — отговори Валерио. — Беше...

— Аз бях — проговори нежен женски глас.

Жената с кафявата наметка, която плачеше при влизането им, застана на прага и свали качулката от главата си.

Гневът на Сандро се превърна в ужас. Той направи крачка напред, улови ръцете ѝ и я привлече на гърдите си.

— Лаура!

Макар че беше подутото от плач и цялото на петна, лицето ѝ беше все така прекрасно, меко и детско, потъмняло от мъка. Ръцете ѝ в неговите бяха сковани и ледени.

— Какво правите тук, по дяволите? Къде е Гуидо? — попита почти грубо Сандро.

Тя пое дълбоко въздух и освободи ръцете си. Сандро едва устоя на напора да я прегърне отново.

— Разделиха ни в навалищата на Риалто — обясни тихо тя. — Дойдох тук да потърся приятелката си Магдалена.

Сандро си припомни младата жена в папката със скиците.

— Коректорката.

— Д-да. — Лаура сведе глава. Сандро неволно ѝ препречи пътя, за да не види трупа. — Тя работеше над един ръкопис за Алдус и трябваше да му донесе страниците. Сигурно съм я пропуснала. — Като видя израза на лицето му, тя се стресна и отбранително махна с ръка. — Не! Магдалена не може да извърши такова нещо. Тя е мила и добра. Само чудовище би могло да... — Гласът ѝ се задави в сълзи и тя отново скри лице в ръцете си.

Изведнъж Сандро загуби самообладание.

— Доволна ли сте сега? — изкрещя той. Гневът му плющеше като камшик. — Искяхте да знаете всичко за моята дейност и ето, узнахте го. Стана така, както искяхте. „Нали трябва да задълбоча

изкуството си“ — цитира я подигравателно той. Никога нямаше да забрави първата им среща.

— Съжалявам, господарю. — Тъжният ѝ поглед се заби като нож в сърцето му.

— Ах, Лаура. — Без да обръща внимание на смаяните си помощници, той я грабна в прегръдката си. Тъй като беше висока, главата ѝ беше точно на рамото му, треперещата ѝ фигура се притисна в тялото му.

— Тихо, нека не говорим повече за това. — Сандро зарови лице в меката, сладко ухаеща коса. Не биваше да мисли за любов, когато беше извършено такова жестоко престъпление и до него бяха най-добрите му хора, но той се улови, че точно сега поставя под въпрос всеобщо признатия, класически идеал за женска красота.

Златните къдрици не бяха нищо в сравнение с нощночерната копринена коса на Лаура.

— Съжалявам — прошепна той и много ясно усети как наобиколилите ги полицаи зяпнаха от изненада. — Съжалявам, че трябваше да видите всичко това и че ви наругах така.

Сълзите ѝ падаха по черната му наметка и със сигурност щяха да опропастьт скъпия плат, но сега не го беше грижа за това. В продължение на един безумен миг той вложи всичко от себе си, за да утеши жената, която беше наранил.

Докато помощниците му претърсваха печатницата и записваха всичко по-важно, той изведе Лаура навън. Сложи ръка на рамото ѝ и отново се опита да я утеши. Ала след малко разбра, че го е направил, за да усети близостта ѝ.

Множеството се беше разпръснало, улицата беше пуста. Сандро я обърна към себе си и я погледна в очите. Приглади назад черните ѝ къдрици, после избърса бузите ѝ с крайчеца на наметката си.

— Знаете ли — призна почти засрамено той, — още когато ви видях за първи път, разбрах, че непрекъснато създавате проблеми. Показах се прав.

На устните ѝ заигра трепереща усмивка.

— А когато аз ви видях за първи път, разбрах, че сте много добър човек. Показах се права.

Сандро се вцепени. Почувства се ужасно неловко под пронизателния ѝ поглед. Отпусна ръка и се покашля.

— Ами, службата ме задължава да помагам на гражданите в беда. — Усмивката ѝ стана още по-широка. Той прокара пръсти под яката си и потърси подходящо извинение за необмисленото си поведение. — Много бих желал, ако дъщеря ми Адриана се озове в такава ситуация, да има кой да я утеши.

Лаура вдигна високо изписаната си вежда.

— Значи се държахте само като добър баща, така ли?

— Точно така. — Макар че тялото му го отричаше с всяко свое движение.

Тя понечи да му отговори, когато стражарите изнесоха трупа на носилка. Нежните ѝ пръсти докоснаха устните му.

— Кой ще събщи на семейството на бедното момче?

— Ще изпратя свещеника. Такъв е обичаят. — Той я обърна настрана, за да не гледа носилката.

— Няма ли да отидете сам? — попита тихо тя и го погледна изпитателно с тъмните си загадъчни очи.

— Не, разбира се, че не — отговори той и отстъпи крачка назад. Кожата ѝ беше толкова мека; така му се искаше да помилва брадичката, нежната извивка на шията, да слезе към гърдите...

— Разбирам. — Очите ѝ потъмняха от съчувствие. — Вие имате чувствително сърце.

„Изпитвам страх.“ За малко да ѝ каже истината, но успя да се овладее.

— Е — проговори с леко треперещ глас той, опитвайки се да смени темата, — чакам да чуя обяснението ви. Защо се разделихте с Гуидо? Защо не останяхте на Риалто, защо не го потърсихте?

— Смятах да направя точно това, но... срещнах един приятел.

— Така значи. — Сандро не вярваше на приятелите ѝ. — Може би го познавате от „Ридото“? — Обзе го сляпа ярост. — Дали ще продължите да го смятате за свой приятел и след като откупи благоволенията ви?

Сарказмът му я накара да потрепери.

— Не говорете така, моля ви. Срещнах се с Маркантонио.

Сандро я погледна изумено и тя побърза да допълни:

— Той ме намери в навалищата и настоя да отида с него. Тъй като бях загубила Гуидо, сметнах, че това е най-сигурно. Все пак той е син на Господаря на нощта.

Сандро отново си припомни прегръдката им в онзи злокобен ден и гневът му нарасна. Ревността заплашваше да го удави.

— Както виждате, съвсем не е било сигурно — отговори грубо той. Изведнъж през ума му мина ужасна мисъл. Сграбчи я за рамото, впи нокти в меката ѝ плът. — Той... Лаура, да не ви е сторил нещо лошо?

Младата жена отметна глава и косата се разпиля по гърба ѝ.

— Имате много лошо мнение за собствения си син, господарю.

Напълно си права, помисли си мрачно Сандро.

— Чакам отговор.

— Не. — Тя отстъпи крачка назад. — Помоли ме да му стана метреса.

Стомахът на Сандро се сви от болка. Трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да не изреве от гняв.

— Вие? — произнесе дрезгаво той.

— Не ме гледайте така отвратно, господарю — отвърна хапливо тя. — Разбира се, аз отказах. Нямам никакво намерение да омърся свещеното име на семейство Кавали. Беше ми ясно, че никога няма да позволите на сина си да избере за своя дама една незаконородена уличница.

Сандро се опита да отрече, но думите заседнаха в гърлото му. Представата, че синът му би могъл да свърже живота си с Лаура, беше наистина непоносима, но по съвсем друга причина. Истината беше, че гневът и ревността щяха да го погълнат.

— Радвам се, че сте проявили разум и сте му отказали — успя да каже най-после той.

— О! — прошепна горчиво тя и изтри последните сълзи от очите си. — В никакъв случай не бих желала да бъда личността, която ще омърси семейната ви чест.

— Чест ли? — запита се тъжно Сандро. Честта нямаше нищо общо.

— И, какво, по дяволите, си мислеше, че ще постигнеш? — попита гневно Сандро.

Маркантонио отмести поглед от изпотения, неуморно духащ стъклар и се усмихна лениво на баща си.

— В момента мислех за дъщерята на стъкларя. Нали знаеш, онази дебеличката, която ни поднесе обяда. Имам впечатлението, че е готова да предложи повече от пастет и тосканско вино.

Сандро се опита да се овладее и се вгледа напрегнато в пушешите пещи на Мурано, които приличаха на пчелни кошери, и в далечните църковни кули на Венеция, които се издигаха в мъглата от другата страна на лагуната. Както и след смъртта на Моро, хората му претърсваха обстойно занаятчиите на острова и ги разпитваха дали някой не е купил наскоро стъклен стилет. Сандро очакваше резултатите без големи надежди. Почти всички стъклари щяха да отговорят положително; кухите стъклени оръжия се търсеха почти колкото пъстрите перли.

Сандро нямаше да дойде лично, ако не беше узнал, че синът му е отишъл на острова под претекст, че има среща с хората, които произвеждаха стъкло за Кавали. Опита се да остане спокоен и зададе въпроса, който от сутринта не му излизаше от ума.

— Мисля, че знаеш за какво говоря, Маркантонио. Защо си помолил Лаура Бандело да ти стане метреса?

Красивото младежко лице почервения, ясните сиво-сини очи се присвиха.

— Тази малка мръсница. Не биваше да ти го казва.

Сандро усети как пръстите го засърбяха и ръцете му се стегнаха. Синът му заслужаваше един хубав плесник, но обичайният железен самоконтрол му помогна да овладее порива си. Къде, по дяволите, беше сгрешил във възпитанието на момчето? Как, за бога, беше превърнал Маркантонио в това егоистично, жалко подобие на мъж?

— Аз я принудих. Бях оставил Гуидо Ломбарди да я пази, а множеството ги разделило. Каква игра играеш с нея?

— Това не е игра, татко.

Сандро усети как кръвта замръзва във вените му.

— Какво искаш да кажеш?

Маркантонио избухна в пронизителен смях.

— Ти просто не можеш да ме разбереш, нали, татко? Ти си сигурен, че и аз трябва да си избира жена, както си сторил ти и всички свещени Кавали преди теб. — Той бутна стола си и скочи на крака. — Само жена с безупречен произход е подходяща за един Кавали, даже да

не е съпруга, а метреса. Ако семейството ѝ не е вписано поне от един век в „Либро де Оро“, нямам право дори да я погледна, нали?

Сандро потисна напиралците на езика му думи и отговори с наведена глава:

— Двамата не си подходите.

Маркантонио спря и разпери ръце.

— Какви възражения имаш срещу Лаура? Тя е млада и красива, здрава, с добри маниери, образована. — Той се изсмя отново. — А може би трябва да си избира жена, която е стара и грозна, болна, с лошо поведение и глупава? Това ли искаш? Жена, готова да отвори краката си и за последния скитник.

Сандро мразеше тези словесни престрелки, в които синът му винаги излизаше победител.

— Аз мисля само за теб, Маркантонио. Ти живееш от уважението на приятелите си. Какво ще стане, ако го загубиш?

Синът му поглади красиво очертаната си брадичка.

— Възражението се приема, татко. Но аз я искам въпреки това, и ще я получа.

Сандро беше готов да избухне и трябваше да стисне здраво зъби, за да се овладее.

— Бих те посъветвал да не настояваш, сине.

— И защо, моля? Не е необичайно куртизанките да обслужват само един клиент, нали? Вие, татко, имате четири на разположение.

Вече не, каза си с лека усмивка Сандро. Но Маркантонио не можеше да го знае.

— Не се занимавай повече с Лаура, синко.

— Защо? Защо ми казваш това, татко? Да не би да я искаш за себе си?

Сандро свали шапката от главата си и зарови пръсти в гъстата си коса.

— Щом толкова ти се иска куртизанка, вземи си някоя друга. Във Венеция имаме единадесет хиляди от този сорт.

Маркантонио се ухили злобно.

— Ето какво било! Ти наистина я искаш за себе си. Велики боже! Свещеният Сандро Кавали желае една куртизанка.

— Не ставай смешен.

— Е, добре. От днес нататък ще се стремя да бъда съвършен като теб, татко. — Младият мъж обърна гръб на баща си и закрачи спокойно към къщата на приятеля си Адолфо Урбино, където без съмнение щеше да прекара деня в пиене и хазарт.

След този сблъсък Сандро се почувства изтощен и потиснат. Всяка караница с Маркантонио завършваше с такива чувства. От няколко години вече се опасяваше, че е направил грешка с Маркантонио, че не го обичаше достатъчно или проявяваше твърде голяма снизходителност.

Заля го вълна от умора. Най-много го безпокоеше, че Маркантонио беше побеснял от гняв срещу Лаура.

Сандро знаеше, че синът му не понасяше отказите.

След няколко часа Сандро копнееше да се прибере вкъщи, да седне с чаша вино пред камината и да не мисли за нищо.

Вместо това беше застанал пред портата на манастира „Санта Мария Челесте“ и молеше за позволение да говори с послушницата Магдалена.

Една сериозна тиха монахиня го отведе в малка градина и го остави да чака. Наблизо имаше олтар на Света Челесте. Добрата светица и животните, които ѝ се възхищаваха, бяха омазани от гълъбите. Бавни, тежки стъпки насочиха отново вниманието му към манастира.

Магдалена беше по-дребна от представата, която бяха оставили у него скиците на Лаура. Широка одежда от грубо кафяво платно скриваше гърбицата ѝ. Качулката беше свалена и той можа да разгледа бледото ѝ лице.

Сандро се поклони и я поздрави учтиво. Магдалена застана пред него, сведе глава и скри ръце в дългите си ръкави.

— Много съжалявам, че ви попречих — заговори Сандро, докато изучаваше млечнобялото лице. Отново се убеди, че има момичета, които като че ли са специално създадени за манастира. Магдалена със сигурност беше една от тях. Въпреки странните ѝ, красиви очи, които проникваха до дъното на душата, ясни, обрамчени от дълги мигли, тя беше болезнено грозна. Пълното лице с кръгли бузи и двойна брадичка приличаше на неоформена буца тесто. Лаура се кълнеше, че Магдалена

е най-добрата ѝ приятелка. Ако това беше истина, младата послушница беше забележително добросърдечна, защото повечето момичета щяха да се разкъсват от ревност към красотата на Лаура.

— С какво мога да ви помогна, господарю? — попита Магдалена. Подобно на необикновените очи, гласът ѝ беше забележително красив — звучен и дълбок като на млад хорист.

— Съжалявам, че наруших уединението ви — отговори спокойно Сандро и отново плъзна поглед към малката градина и стените на манастира. От един висок прозорец излизаше сиво облаче дим, което го накара да смръщи чело.

— Това е мама — обясни с усмивка Магдалена. — Тя е усърдна алхимичка.

— Вече имах честта да се запозная с нея. — Сандро пое дълбоко въздух. — Искам да ви задам няколко въпроса за едно престъпление, което беше извършено в печатницата на Алдус.

Магдалена замръзна на мястото си.

— Престъпление ли, господарю?

— Убийство. Убитият е словослагател на име Гаспари.

— Гаспари — повтори машинално момичето и се прекръсти. — Аве Мария.

— Познавахте ли го?

— Да, господарю. Аз редактирам ръкописи за Алдус.

— И сте били в печатницата малко преди убийството?

— Да, господарю. — Магдалена не го попита откъде знаеше това. — Аз... аз видях Гаспари. Беше жив и здрав. — Тя преглътна мъчително. — Разказа ми, че има намерение да изведе любимата си на излет.

— Сам ли беше в печатницата?

— Да. — Магдалена стисна с все сила кораловата броеница, която носеше на кръста си и Сандро можа да види ръцете ѝ. — Кой би могъл да го убие, господарю?

Господарят на нощта се вгледа внимателно в затвореното лице с тъжни очи и не откри нищо друго, освен мъка.

— Точно това се опитвам да открия.

— Бих казала, че французите са най-добрите. — Порция, която беше известна с уменията си на шивачка не по-малко, отколкото със способностите си в леглото, говореше спокойно, макар че устата ѝ беше пълна с карфици.

— Французите, пфу! — отговори сърдито Фиамета, която мереше парче златен ширит. — Не мърдай, Лаура. Непрекъснато се въртиш и не можем да довършим костюма ти.

Лаура и Ясмин размениха погледи, изпълнени с разбиране. Намираха се в спалнята на мадона де ла Рубия, обзаведена с изключителен разкош. Стените бяха тапицирани със златно платно, избродирано с византийски шарки. Первазите бяха дело на Сансовино и богато украсени със злато и благороден ултрамарин. На первазите бяха наредени вази от алабастър, порфир и серпентин. Масичките и раклите от най-скъп дървен материал бяха отрупани с дебели, подвързани с кожа книги на латинските класици. В един ъгъл седеше Флорио, облечен в обичайната си черна дреха, и нежно подръпваше струните на любимата си лютня.

Лаура се опитваше да стои мирно, докато Порция и Фиамета я обличаха в бяла коприна и довършваха костюма, който ѝ бяха избрали за карнавала.

— Какво имаш против французите, Фиамета?

Младата жена изкриви лице.

— Правят ужасни неща с устата.

— И какво от това? — засмя се Порция. — Затова пък си плащат добре за удоволствието. Синът на посланика ми даде двадесет скуди над обичайната цена. Освен това нито един французин не се отнася грубо с жените, както прави онзи дяволски Торвалд с бедната Ясмин.

Жените изгледаха съчувствено приятелката си. Торвалд, богат шведски търговец, имаше особени предпочитания към африканката.

— Според мен е добре да избягваш и испанците, Лаура — продължи поучително Порция.

— Испанците са добри любовници — възрази Фиамета. — Много страстни, много сръчни.

— А когато страстта утихне, ти остава само споменът. Испанците са скъперници като шотландците — настоя Порция. — Единственото заплащане, което можеш да очакваш от испанеца, е високомерно описание на героичните му дела в Новия свят. — Тя

преметна бялата одежда през едното рамо на Лаура и остави другото открито. — Голи диваци, реки от злато, извори, които ти осигуряват вечна младост... И за какво са ми тези лъжливи истории?

— Мисля, че звучи чудесно — усмихна се замечтано Лаура.

Ясмин, която трябваше да изработи украшението за главата, я погледна остро.

— Ти май не си добре, Лаура. Изглеждаш бледа.

— Добре съм — засмя се малко изкуствено Лаура. — Чакам с нетърпение карнавала. Той означава началото на финансовата ми независимост. Най-последно ще бъда в състояние да платя дълговете си.

— Мадона де ла Рубия очаква да получи добри пари за теб — увери я Порция.

Лаура кимна, но мисълта за бъдещето я натъжи.

— Мисля, че съм малко нервна — призна тя.

— Глупости! Я си вдигни крачето — заповяда Фиамета, която беше приготвила сандалите със златни ремъци. — Мадона де ла Рубия те е подготвила добре. Знаеш как да се държиш, как да се храниш прилично, как да гледаш мъжете и да ги ласкаеш.

— Мисля обаче, че трябва да поработиш още малко над маниерите си — настави Порция. — Когато ядеш, не се нахвърляй върху салатата като крава върху сеното.

— В чашата ти трябва винаги да има малко вино — допълни Фиамета.

— И не смей да се оригваш — включи се Флорио и жените избухнаха в смях.

Лаура се изкиска весело.

— Ами ако не успея да го задържа?

Флорио изду устни.

— Сигурно ще ти кажат, че си гадна.

Лаура се опита да вземе участие в размяната на шеги, но опасенията продължаваха да я мъчат.

— Не се тревожи — заговори й окуражително Флорио и остави виолата си. — При цената, която очаква нашата добра майка, първият ти мъж ще бъде много богат и изискан.

— Богатството и изискаността още не означават, че мъжът ще се държи прилично в спалнята — възрази сърдито Ясмин.

— Стига си дрънкала — ядоса се не на шега Порция. — Слушай, Лаура, в най-лошия случай те очаква нощ с остроумни разговори и ласкателства. Ще ви сервира хубаво вино, ще поиграете карти.

— Нощта ще мине, преди да се усетиш — допълни Фиамета. — Така става винаги.

— Вероятно сте прави — отговори Лаура и огледа доволно красивите си златни сандали. Въпреки това сърцето ѝ беше пълно с меланхолия. Преди много години не се страхуваше да си мечтае за любов. Но времето и разочарованието бяха унищожили мечтите ѝ. Тя беше дъщеря на „Ла Серенисима“, град с корави мъже и послушни жени. Само като куртизанка можеше да усети полъха на свободата. Нямаше да позволи на нито един мъж да я завладее.

Отново си припомни Сандро Кавали, който бе настоял тя да се откаже от проституцията.

— Какво ти е? — попита загрижено Ясмин и застана пред нея. — Виждам, че нещо те тревожи.

— Аз... струва ми се нечестно да използвам мъжете.

Ясмин улови ръцете ѝ.

— Мила приятелко, това са богати мъже в един несправедлив свят. Още с раждането си са получили богатство и привилегии, докато ти не притежаваш нещо, освен красотата и интелигентността си. Мъжът използва всички средства, за да напредне. Не е престъпление, ако и ти направиш същото.

— За да се сдобие с пари, търговецът извършва много по-големи престъпления — обясни Порция. — И на всичкото отгоре го хвалят за делата му.

— Питам се само дали ще мога да се прикривам — промълви несигурно Лаура.

Флорио отново засвири нежна мелодия. Порция и Фиамета свалиха костюма ѝ и продължиха да шият. Ясмин ѝ помогна да облече всекидневните си дрехи.

— Знам, че ще се справиш — каза с дълбокия си глас Ясмин, изпълнена с женска мъдрост. — Мило момиче, сигурно ще има случаи, когато ще се смееш, макар че ти се иска да плачеш, или ще плачеш, за да скриеш смеха си. Ще правиш всичко това, защото така трябва, Лаура. Вярвай ми.

Лаура отново видя пред себе си прекрасното, уморено лице на Сандро Кавали, усети топлата му, утешителна прегръдка, припомни си твърдото му убеждение, че тя прави ужасна грешка.

— Искан ми се и той да дойде на бала с маски — проговори с отсъстващ вид тя.

— Кой? — попита със смръщено чело Ясмин.

— Господарят на нощта. С него се чувствам... сигурна. Но той не ходи в бордеи.

Ясмин нави една черна къдрица на пръста си.

— Дали е готов да захвърли принципите си зад борда заради теб? Лаура въздъхна и усети болка в гърдите.

— Сандро Кавали не би захвърлил принципите си дори заради собствената си майка.

Ясмин пое дълбоко въздух.

— Не го прави, Лаура — прошепна умолително тя.

— Какво да не правя?

— Не се влюбвай.

— Това е смешно, Ясмин. Разбира се, че няма да се влюбя.

6

Невероятната представа не я напусна по целия път към манастира. „Да се влюбя?“ — повтаряше си невярващо тя. В Сандро Кавали? В този почтен, строг, нравствен, мъчително коректен мъж с изнервящо чувство за дълг, в Господаря на нощта?

— Смешно — промърмори тя, но стъпалата ѝ почти не се докосваха до калдъръма на пътя, по който толкова често беше минавала. Ако трябваше да дари сърцето си на мъж — а тя беше разумна жена и знаеше, че не може да си го позволи — тя нямаше да избере Сандро Кавали, а по-достъпен мъж, който умееше да цени фантазията, пренебрегваше строгите нравствени правила, който щеше да се отнася към нея с обожание и да я обича страстно. Тя се опита да си представи как Сандро Кавали е сложил главата си в скута ѝ и тя го храни със смокини, или как той я прегръща и се разкъсва от желание към нея. Ала колкото и да се стараеше, Лаура не можеше да си го представи във вихъра на страстта.

Тя спря пред вратата на Магдалена и вдигна ръка да почука, но изведнъж спря, защото бе чула необичайния звук на гневни гласове.

— ... преди двадесет години. Забрави го най-последно, мамо — говореше Магдалена с дрезгав глас, в който се усещаше нетърпение.

— По-скоро бих се отказала от правото си да живея, дете — отговори Челестина, после понижи глас и промърмори нещо неразбрано.

— Аз няма да положа обет, мамо — изрече рязко Магдалена. — Как бих могла, след като...

Измъчвана от чувство за вина, Лаура почука силно на вратата. Последния път, когато бе подслушвала, това ѝ донесе сериозни затруднения. Караниците между майката и дъщерята не я интересуваха. Въпреки това си призна, че е изненадана. Никога не ги беше чувала да се карат.

Магдалена отвори вратата. Бледото ѝ лице издаваше тревога, но устните ѝ се усмигнаха.

— Влез, Лаура. Мама е тук.

Лаура поздрави Челестина с целувка. Както винаги, монахинята миришеше на сяра и билки.

— Изглеждаш уморена, Лаура — каза Челестина. — Използваш ли кремове, които ти приготвих?

— Нямам време — отговори уклончиво Лаура.

— Тогава си вземи малко от този прах за сън и легни да си починеш.

— Моля те, мамо — намеси се Магдалена, — Лаура няма нужда от твоята козметика.

Красивото лице на Челестина стана кораво и непреклонно.

— Искам Лаура да успее. Ако не се придържаш към съветите ми, усилията ми ще отидат напразно, скъпа.

Настойчивостта на монахинята беше много изненадваща.

— Не искам да бъда неблагодарна, сестро. Знам, че сте права. Мадона де ла Рубия твърди, че прекарвам твърде малко време с тоалета си. Ще се опитам да си послужа с кремове ви.

Челестина докосна бузата ѝ и се усмихна.

— Дъщеря ми и аз искаме да успееш, Лаура. А сега трябва да си вървя.

Тя излезе с бързи крачки от стаята, но лекият дъх на сяра остана. Лаура се обърна към приятелката си.

— Щях да дойда по-рано, но няхах време. Балът с маски предстои и мадона де ла Рубия ме учи как да се държа на масата и как да забавлявам господата.

Магдалена сведе очи и Лаура отново се възхити на дългите ѝ ресници.

— Много ми се иска да промениш решението си и да се върнеш в манастира, Лаура. Мразя представата, че общуваш с куртизанки и неморални мъже.

Лаура въздъхна недоволено.

— Не се тревожи за мен, Магдалена. Знам какво правя. „Ридото“ е луксозно, цивилизовано място, а и аз нямам намерение да остана дълго там. Ще се радвам, когато всичко това свърши.

— Не те ли е страх?

Лаура се усмихна меланхолично.

— Почти всяка жена губи невинността си и го преживява. Чиста случайност е, че аз ще загубя моята от един напълно непознат мъж. — Тя улови ръцете на приятелката си. — Тревожа се за теб. В печатницата на Алдус стана убийство.

Магдалена издърпа пълните си ръце и стисна малкото разпятие, което висеше на врата ѝ.

— Знам. Господарят на нощта беше тук, за да ме разпита.

Лаура я погледна изненадано. В сърцето ѝ нахлу гняв. Сандро Кавали нямаше право да смуцава уединението на Магдалена, да ѝ досажда с въпросите си.

— Господарят на нощта е дошъл лично при теб?

— Да.

Лаура тропна с юмрук по масата.

— Проклет да е. Не е редно да те безпокои.

Магдалена приседна на един стол. В първия момент лицето ѝ се изкриви от болка, но спазъмът скоро премина.

— Той изпълнява дълга си. Съжалявам, че не можах да му помогна. — Тя поклати глава. — Много, много съжалявам.

— Е, поне не си видяла трупа — отговори тихо Лаура и потрепери.

Магдалена прехапа устни.

— Много страшно ли беше?

Лаура пое мъчително въздух и се загледа в трепкащата свещ.

— Помниш ли картината, която нарисовах? За Юдит, която убива Олоферн?

Магдалена кимна.

— Това е една от любимите ми истории. Каква смела жена — да вдигне отсечената му глава за косите и да призове мъжете от града да прогонят натрапниците. Но какво общо има тази стара история с убийството?

— Ами, тогава бях убедена, че съм разбрала ужаса на неестествената смърт. Ала се оказа, че изкуството ми не е нищо в сравнение с реалността. — Лаура не посмя да разкаже повече. Не можеше да обясни на Магдалена подробностите на клането; молеше се и Сандро да е бил дискретен.

Магдалена отвори едно от чекмеджетата на писалището си. След малко се обърна към приятелката си и ѝ подаде една кадифена

ножница.

— Бих искала винаги да носиш това със себе си.

— Какво ми даваш? — Лаура усети някакъв твърд предмет, дълъг и тесен.

— Отвори го.

Лаура измъкна предмета и спря да диша. В треперещата ѝ ръка лежеше остър стилет от стъкло. Оръжието беше учудващо леко и изглеждаше крехко. Смъртоносно оръжие, което не тежеше повече от една художническа четка. Във вътрешността му се виждаше бледа, мътна течност. Отрова, разбра веднага тя, и с мъка се пребори с напора да захвърли оръжието и да побегне.

„Магдалена се тревожи за мен“ — опита се да си внуши тя. Тя беше най-близката ѝ приятелка. Двете бяха сродни души.

— Откъде си купила това оръжие?

Магдалена я погледна съзаклятнически.

— От едно магазинче на Риалто. Знам, че това те отвращава, Лаура, но искам вината да носиш камата със себе си.

— Значи от магазинче на Риалто... — повтори глухо Лаура.

— Разбира се. Стилети се продават навсякъде. Продавачът каза, че чужденците, които посещават града, купуват по десет такива стилета. Особено папските пратеници ги предпочитат.

— Защо ми го даваш?

Магдалена прибра стилета в ножницата и завърза шнуровите на ръкава на Лаура.

— Имам чувството, че те заплашва опасност.

— Защо мислиш така?

Магдалена стана и се плъзна безшумно по стаята.

— Онзи дзафо с дългото лице, който те чака отвън, е недвусмислено предупреждение. Много ме е страх за теб. Моля те, направи го заради мен. — Тя погледна умолително приятелката си, красивите ѝ очи с цвета на венецианския дъжд бяха изпълнени с любов и мъка.

Лаура се опита да се усмихне.

— Добре, ще го нося. Но не мога да си представя, че ще убия някого с него.

— Това второ убийство е ужасно, господине — каза дожът Андрея Грити и се заигра с ширитите на трона си. — Но не виждам причина да ми натрапвате допълнителна охрана.

Сандро усети как челюстта му затрепери от гняв. Въпреки това съумя да запази самообладание.

— Изпълнете молбата ми, Ваша Светлост. Искам да съсредоточа цялото си внимание върху разследването на убийствата и не мога да си позволя да се тревожа и за вас.

Дожът Грити пое драматично въздух, ноздрите му се присвиха пренебрежително.

— И защо, по дяволите, смятате, че убийството на онзи млад словослагател е свързано с мен?

Сандро махна на Джамал, който излезе напред и остави на масичката пред дожа купчина документи.

— Какво е това? — попита Андрея Грити.

— Поръчката, над която е работил печатарят. Вероятно само мигове преди смъртта си.

Грити взе най-горния лист, обърна го към светлината и го разгледа с присвити очи.

— Това са поканите за церемонията в деня на Възнесение. Поръчал съм стотици такива покани. Няма нищо подозрително.

Сандро потърка брадичката си. Прастарата традиция на символичното бракосъчетание на Венеция с морето беше най-любимото и най-разкошното представление във водата. Всяка година дожът и всички знатни мъже на Републиката се качваха на борда на „Бучентаур“, голямата държавна галера, излизаха в лагуната и хвърляха в морските води златен пръстен като символ на съюза, за да благодарят на морето, което осигуряваше съществуването на достойния град.

— А това какво е? — попита Сандро и подаде на дожа друг документ.

— Това е програмата за церемонията със списък на лицата, които ще бъдат с мен на борда на галерата. — Дожът плъзна поглед по напечатаната страница.

— Там е написано името на Флорио — посочи Сандро.

Дожът смръщи чело и погледна по-внимателно.

— Тук пише, че трябва да изпее баркарола. Не си спомням да съм го одобрил.

Инстинктът подсказваше на Сандро да следи по-внимателно Флорио, странния рус мъж в женски дрехи. Той се бе заклел, че Моро му е осигурил място на „Бучентаур“, а дожът твърдеше, че не знае нищо за тази уговорка.

Само че Флорио имаше непоколебимо алиби за времето на второто убийство: дзафите на Сандро го бяха видели в църквата „Сан Роко“, където беше отишъл да присъства на службата и да се изповяда. Ала оставаше възможността певецът да има съучастник.

— Как мислите, кой е добавил името му? — попита тихо Сандро. Грити почеса брадичката си. Изведнъж очите му се натъжиха.

— Сега си спомням. Даниеле ми го препоръча, каза, че е изключително надарен певец. Първо се колебах дали да наруша традицията и да пусна на борда обикновен гражданин, но мисля, че накрая се съгласих. А може би не. Господи, толкова съм объркан!

— Какво ще кажете за другите имена в списъка? Има ли подозрителни?

— Всичко е наред. Момчето е умело да печата, не намирате ли? Сандро потисна нетърпението си.

— Господарю, имената са много важни. В нощта, когато е бил убит, Моро е носел ръкописите със себе си. Незнайно по какъв начин същите тези документи са се появили в печатницата и са били отпечатани. Моро е мъртъв. Словослагателят, който ги е отпечатал, също е мъртъв. Трябва да установим дали има промени в документите.

Андрея въздъхна, облегна се назад в стола си и подръпна служебната си огърлица.

— Нямам опит в интриги и манипулации — отговори сърдито той и изкриви лице. — Тези неща бяха стихията на баща ми, Бог да погуби душата му. Непрекъснато планираше заговори и беше безмилостен дори към най-близките си хора.

— Списъкът, Ваша Светлост — напомни му Сандро, като се стараяше да потисне нетърпението си.

— Е, добре. — Грити прегледа бегло списъка на поканените, като следеше ред по ред с показалеца си, на който искреше пръстенът на дожите. — Дотук всичко е наред. Отранто, Урбино, Мантуа...

испанският посланик... Господи, колко много хора! Галерата няма да ги побере. — Грити смръщи чело. — Кой е пък този?

Сандро се приведе над масата.

— За кого говорите?

— Джорджоне де ла Брента. От години не съм чувал това име.

— Не беше ли в първоначалния списък?

— Мисля, че не... от друга страна пък е възможно да съм го включил. Понякога паметта ми изневерява.

— Кой е този човек?

— Беше камерхер на баща ми. Преди двайсетина години татко го направи главен щалмайстер, вероятно за да го възнагради за някоя дяволия, която е измислил.

В ума на Сандро се пробуди неясно подозрение.

— Може би Джорджоне има причини да кове заговор срещу вас, Андрея?

— Не се сещам — отговори с въздишка дожът.

Сандро реши веднага да разпита този Джорджоне.

— Ето още един — учуди се дожът.

Грити намери девет имена, за които не беше сигурен, че е казал на Моро да ги включи в списъка на поканените. Деветимата имаха нещо общо и то беше много интересно: през последните две десетилетия Андрея не беше виждал нито един от тях и всички бяха близки приятели на злия му баща, за когото никой не тъгуваше. Патриархът на семейството беше известен с жестокостите и насилията си.

Сандро внимателно обмисляше възможностите. Може би Андрея беше засегнал хората на баща си, макар и несъзнателно? Може би те се готвеха да извършат покушение над живота му и бяха избрали за ден на отмъщението именно Възнесение?

— Не мога да си представя, че са ми обидени — възрази дожът. — Ние с татко никога не сме се разбирали. Той беше жесток човек. Но никога не съм се карал с любимците му. Не мога да разбера защо Даниеле е включил тези хора в списъка.

— Може би промените не са внесени от него.

— Господарю! — В залата се втурна задъхан дзафо.

Сандро веднага усети надвисналата опасност; само преди няколко дни бяха прекъснали по същия начин разговора му с дожа.

Очите на стражаря примигваха нервно и възбудено.

— Извършено е още едно нападение с отровен стилет, господарю. Престъпникът е арестуван и се намира в габията.

Сандро тичаше като луд през позлатените мраморни зали, без да забелязва нищо по пътя си. Габията беше затвор за престъпниците от всички обществени слоеве. Господарят на нощта гореше от нетърпение да види злодея, извършил двете зверски убийства и направил опит да извърши трето. С каква радост щеше да го отведе пред съда!

В приемната на габията Сандро спря. Един писар се втурна към него и се поклони. Сандро хвърли шапката си на писалището и зарови пръсти в косата си.

— Коя килия?

— Първата вдясно, господарю. Но трябва да знаете...

— Не ми се бъркайте! — отрязва го ядно Сандро и отвори вратата с трясък. Пред него се отвори дълъг, мрачен коридор, който водеше към подземията на палата. Миризмата на гнило и на човешки нечистотии се примесваше с пронизващия мирис на боровите факли.

— Донесете светлина — заповяда през рамо той.

Писарят му подаде газена лампа.

— Господарю, ако ми позволите да обясня...

— Млъкнете — заповяда Сандро, вдигна желязното резе и отвори вратата на килията. Приведе се, за да мине под ниския каменен свод, влезе в килията и вдигна лампата.

Самотна фигура с качулка и наметка седеше свита на дрипавия сламеник, вдигнала колене към гърдите и скръстила бледите си ръце.

— Трябва да обсъдим един много сериозен случай — заговори безизразно Сандро.

Убиецът вдигна глава, качулката се плъзна на раменете му. Златната светлина на лампата освети огромни, изпълнени със страх очи и неповторимо красиво лице.

— Лаура.

Тя стана и изтича към него. Преди да е успял да ѝ попречи, се хвърли в прегръдката му. Тялото ѝ беше невероятно крехко и въпреки това разкошно, а реакцията му беше толкова силна, че го разтърси до дън душа.

— Слава на Бога, че дойдохте, господарю — изхълца задавено тя. — Стражарите ме смятат за убийца!

Сандро отстъпи крачка назад. Не помръдваше, само мислите хвърчаха в главата му. Всичко в него се противеше на представата, че Лаура може да бъде убийца, но той беше длъжен да огледа и тази възможност. Това крехко, омагьосващо момиче може би беше убило двама мъже и се бе опитало да убие трети.

— Наистина ли сте убийца? — попита студено той.

Устните ѝ се отвориха смаяно. Очите ѝ отразиха колко беше обидена.

— Не мога да повярвам, че ми задавате този въпрос — прошепна тя.

Сандро съзнаваше, че е сгрешил, но обстоятелствата я обвиняваха недвусмислено. Най-добре беше да ги изброи подред.

— Вие живеете в къщата, където Даниеле Моро е бил видян за последен път.

— Да — потвърди съвсем тихо тя. — Но...

— Вие намерихте трупа на словослагателя.

— Да, и едва не умрях от ужас.

— А днес сте нападнали непознат мъж с отровен стилет.

— Това беше самоотбрана — възрази твърдо тя.

— Това ще се разбере. Откъде имате оръжието?

Лаура погледна настрана.

— От... от едно магазинче на Риалто. Наистина, господарю...

Сандро си представи как е нападнала някакъв мъж и го е пронизала в сърцето, а после е обезобразила тялото му и кръвта замръзна във вените му. Дали зад веселата, любвеобилна фасада се криеше неутолима омраза към мъжете? Тази представа стегна сърцето му в железни клещи.

Сандро Кавали се гордееше, че е станал истински професионалист и умее да се дистанцира от най-страшните престъпления, от най-непоправимите престъпници. А сега се чувстваше болен, наранен. Лаура олицетворяваше за него младостта, надеждата, красотата. Делата ѝ разрушиха тази безукорна представа. Може би тя наистина е убийца, помисли си измъчено той. Но защо, за бога?

Флорио. Тя изпитваше възхищение към него. Но нима би извършила убийство заради него? Всъщност, той изобщо не я познаваше и не знаеше на какво е способна.

Той се закле пред себе си да узнае всичко за тази объркваща жена. В главата му се оформи тъмен план. Не биваше да бърза. Трябваше му време, за да разкрие тайните ѝ. Ако я задържи като заподозряна в убийство, тя ще пропусне бала с маски, на който трябваше да бъде въведена в света на куртизанките. Тази представа го накара да въздъхне доволно.

— Оставете я в затвора — заповяда той, без да се обръща към писаря.

Лаура скочи като ужилена.

— Искате да ме задържите?

— Нямате право да протестирате, след като изложихте на риск живота на невинни мъже — отговори ледено Сандро. Гневът му беше като леден вятър. Като видя ужаса на лицето ѝ, той реши да направи малък компромис. — Ще ви дадат по-добра килия — обеща той. — Ще наредя да ви прислужват, ще имате най-добрия възможен комфорт.

Думите отекнаха болезнено в главата ѝ. Не можеше да повярва, че е станала жертва на такова страшно недоразумение.

— Въпреки това ще бъда затворница — изплака тя. — Защо, господарю?

— Имам намерение да ви отведа пред съда. — Сандро говореше бавно и отчетливо, сякаш се обръщаше към малоумен.

Младата жена отметна глава назад и го изгледа унищожително.

— Не ви вярвам.

— Тогава сте глупачка.

— Не съм сторила нищо лошо. Няма ли поне да ми позволите да ви обясня какво се случи?

— По-късно ще имате тази възможност — пред съдебните заседатели.

Той се обърна да си върви и едва не се сблъска с възбуждения Гуидо Ломбарди, от чиито дрехи капеше вода.

Лаура погледна смаяно своя охранител. Когато излезе от манастира, тя не намери Гуидо на поста му пред вратата. Реша, че е отишъл в някоя от близките кръчми, и тръгна сама към къщата на Тициан.

Само след минута върху нея се нахвърли един браво — същият, който бе извършил и предишното нападение. Смъртният ужас я накара да извади подарената от Магдалена кама и да замахне слепешката. Изненаданият вик на мъжа все още кънтеше в ушите ѝ.

Останалото беше като в сън. Привлечени от виковете на ранения, дотичаха двама полицаи, извиха ръцете ѝ назад, а щом видяха счупеното оръжие, веднага я отведоха в габията.

— Да не сте се къпали в канала, Гуидо? — попита саркастично Сандро.

Господи, как мразеше тя Господаря на нощта, проклетата му надменност, равнодушието към треперещото отчаяние на верния служител!

— Опитвах се да остана до нея, господарю, точно както ми бяхте заповядали. Но един мъж ме удари по главата и ме хвърли в канала. Когато успях да се измъкна, младата дама беше изчезнала.

— Прекрасно — промърмори Сандро и се обърна отново към Лаура. — Вие ли ударихте Гуидо или имате съучастник?

— Вие сте отвратителен — проговори презрително тя. — Как смееете да ми приписвате такива страшни престъпления?

Лаура проследи много точно как гневът на Сандро изчезна и на лицето му се изписа безкрайна умора. В сърцето ѝ покълна съчувствие и тя се постара да го прогони.

— Вие сте една забележителна млада жена, Лаура — проговори тихо той. — Знам, че сте способна на всичко...

— Моля ви, господарю, нека да обясня. — Гуидо свали мократа си наметка и погледна умолително Господаря на нощта. — Мъжът, който беше пронизан от Лаура, е известен на целия град. Непрекъснато ни създава трудности. Казва се Винченце ла Бока.

Лицето на Сандро се промени, стана кораво като камък.

— Този безделник?

Гуидо погледна смутено локвата, която се беше образувала в краката му.

— Точно така, господарю. Мисля, че Негова Светлост трябва да връчи на младата дама почетен медал, защото тя освободи улиците на Венеция от тази измет.

Лаура погледна Сандро с неприкрито самодоволство.

— Нали ви казах, че...

— Това означава само, че жертвата ви не е била от най-добрите граждани на Венеция — прекъсна я гневно Сандро.

— Намерих един човек, който е видял случилото се — продължи настойчиво Гуидо. — Той ще ви убеди в невинността на дамата. Готов е да гарантира за нея.

Сандро изкриви уста в скептична усмивка.

— Свидетел? И какво ви струваше да го наемете?

Гуидо посочи към вратата. На прага стоеше сериозен свещеник с кръгло лице, който се опираше на дебел бастун.

— Аз съм отец Ризото от църквата „Сан Роко“.

Сандро се облегна на стената и скръсти ръце пред гърдите си. Лаура гореше от желание да изтрие от лицето му всички съмнения с една хубава плесница.

— Значи твърдите, че сте видели случилото се?

— Точно така, господарю. Случайно бях на камбанарията и се подготвах да ударя камбаната за обедната служба, когато чух викове и писъци. Онзи браво нападна момичето, то извади камата си и го прониза. Нападателят падна, от ръката му потече кръв, главата му се удари в един камък.

Сандро вдигна едната си вежда.

— Прекрасно, но аз се питам защо достоен мъж като вас не се е притекъл на помощ на дамата.

— Аз... аз се опитах. — Свещеникът се изчерви и вдигна края на кафявото си расо. Всички видяха, че кракът му е отрязан до глезена и превързан с дебел парцал. — От върха на камбанарията до улицата са сто стъпала. Когато най-послед слязох долу, успях да видя как дзафите отведоха дамата и отнесоха ранения нападател. — Той посочи Гуидо. — Този добър човек я търсеше отчаяно и като ме видя, се втурна към мен. Разбрахме, че е станало нещо страшно, и побързахме да дойдем тук.

От яката на Сандро пропълзя гъста червенина и се разпространи бавно по цялото му лице, заля прорязаните от белези бузи и стигна чак до връхчетата на ушите. Лаура следеше изчервяването му със зловна радост. Най-послед бе доказала невинността си.

— Какво ще кажете сега, господарю? Нима се съмнявате в думите на добрия отец?

Сандро не каза нищо. Взе ръката ѝ и я изведе от килията. В приемната чакаха двама от помощниците му.

Лаура очакваше смутени извинения, несвързани оправдания за допуснатата грешка, за несъстоятелните обвинения. Нищо такова не се случи. Сандро Кавали беше непредвидим човек.

— Вие изпълнихте дълга си, господарю — опита се да му помогне тя, да улесни извинението. Не, по-скоро го направи заради самата себе си. Трябваше да намери причината за тази крещяща липса на доверие. Ако не успееше, това щеше да я унищожи, защото мнението му беше извънредно важно за нея.

Сандро я отведе до едно писалище и кимна на писаря да започне работа.

— Трябва да чуя всички подробности. Говорете.

Бавно, стараейки се да не пропусне нито един детайл, тя започна да разказва. Веднага разбрала, че това е същият браво, който я нападнал и предишния път. Щом видяла лицето му, извадила камата си, макар да знаела много добре, че е пълна със смъртоносна отрова.

— Значи купихте стилета на Риалто? — попита още веднъж Сандро.

— Да — отговори без колебание тя. Не беше способна да спомене името на бедната Магдалена. — Ранях го в ръката, стъклото се счупи. Дали ще оживее?

Сандро хвърли въпросителен поглед към помощника си.

— Онзи нещастник е в безсъзнание, господарю — съобщи полицаят. — Раната в главата е по-лоша от тази в ръката. Ала лекарят се бои, че отровата може да се разпространи в тялото му.

— О, господи! — проплака Лаура и затвори очи. — Не искам да умре! — Непознатият на два пъти се бе опитал да я убие, но мисълта, че тя ще носи отговорност за смъртта му, беше непоносима.

Сандро заповяда на помощниците си да поставят охрана в болницата „Сан Виторио“ и да не изпускат ранения от очи.

— Ако дойде в съзнание, веднага ме повикайте.

Господарят на нощта изгаряше от срам заради проявената глупост, но все още не бе събрал сили да се извини. Той изведе Лаура от затвора и я поведе през коридорите на палата. Тя вървеше бавно и като се обърна към нея, той видя, че разглежда с отворена уста

позлатения мрамор от Карара, блестящите фрески по таваните и разкошно украсените гипсови фигури над вратите и прозорците.

След малко тя се обърна към него и го дари с мека усмивка. Явно не му се сърдеше вече. Не, той не заслужаваше тази усмивка.

— Моля да ме извините, господарю. Никога не съм била в палата на дожите.

Тези прости думи го пронизаха право в сърцето. Отново осъзна колко различни бяха двамата. Той познаваше палата като собствения си дом. Лаура сякаш беше дошла от чужда планета.

Пропастта, която ги разделяше, беше непреодолима. Сандро отказа да размисли над болката, която изпита при това прозрение.

Той ѝ помогна да се качи в гондолата му. Не беше нужно да дръпне завесите пред кабината на носа, но той предпочете да я скрие от чуждите очи. Когато се отпусна на кадифената възглавница, Лаура седна до него, облегна се назад и въздъхна доволно. Пътуването беше толкова приятно.

Пречупените слънчеви лъчи падаха през тънките завеси с цвят на кехлибар и подчертаваха още повече неземната ѝ красота. Тази жена беше по-скъпоценна от златото, а усмивката ѝ струваше милиони. Сандро би дал всичко да можеше да помилва тъмната къдрица, която галеше бузата ѝ.

Той не можа да се овладее и приглади назад непокорния кичур.

— Господи, колко щастлива е младостта — прошепна с копнеж той.

Лаура хвана ръката му и я притисна към бузата си. Очите ѝ засвяткаха дяволито.

— Господи, колко очарователен е жизненият опит.

Сандро не обърна внимание на леката подигравка.

— За жена, прекарала цял следобед в габията, изглеждате учудващо спокойна.

— Няма смисъл да мисля за минали нещастия. — Тя помилва коравата му ръка. — Кажете, господарю, само младежта ли е щастлива?

— Само младостта — отговори сухо Сандро и издърпа ръката си.

— Не съм съвсем сигурна. — Тя раздвижи краче, изкриви лице и вдигна края на роклята си, за да огледа износената кадифена обувка и съвършено оформения си глезен. При тази гледка Сандро си припомни

деня, когато се срещнаха за първи път. Тогава тя лежеше почти гола на дивана в ателието на Тициан... Желанието нахлу в слабините му с такава сила, че за момент направо го ослепи. Господи, той беше загубил ума си! Трябваше веднага да се овладее.

— Това е кръв — проговори дрезгаво той и посегна към роклята ѝ. — Господи, Лаура, трябваше да ми кажете, че сте ранена.

— Това не е моята кръв.

— По дяволите! — Сандро престана да мисли. Привлече я в скута си и я притисна към гърдите си. Завладян от облекчението, че тя беше невинна, и от преживяния страх за живота ѝ, той притисна устни в нейните.

Меки. Устните ѝ бяха меки, гъвкави, сладки като узрели под южното слънце праскови. И тялото ѝ беше меко — нежните ѝ гърди се притиснаха към коравата му гръд, меките ѝ ръце се сплетоха около шията му, меките бедра се раздвижиха до неговите. Той се загуби в целувката, в страстта и горещината. Потопи езика си в устата ѝ, зъбите ѝ го захапаха, не силно, а с изненадваща чувственост, устата му се изпълни с вкус, който не можеше да се сравни дори с меденото вино. Годиците му отлетяха надалеч и той стана отново млад, силен, изпълнен с желание, освободен от грешките, които държаха в самоволно издигнат затвор чувствата му. Да я вкуси, да я усети толкова близо до себе си, да вдъхне сладкия ѝ аромат — това пречисти душата му, прогони мисълта за грозната измама на жена му и му напомни, че някога е бил мечтател. С една-единствена целувка Лаура му върна всичко, което животът му беше отнел, и сърцето му преля от няма благодарност.

Ръцете му се раздвижиха сами, вдигнаха полите ѝ, намериха меката вътрешност на бедрата ѝ. Той я милваше с нежност, която беше забравил, че притежава. Нещо се събуди в него и той осъзна, че беше романтика, поезия и бездънна надежда.

Лаура беше смаяна от тази внезапна целувка, толкова смаяна, че в първия момент не можеше да прави нищо друго, освен да усеща твърдите му устни, силната уста, сигурните мъжки ръце, които я милваха. Сигурно така се чувства човек, когато се дави, каза си тя, когато тялото е пленник на течението и няма надежда за спасение.

Безпомощна, на път да загуби съзнание, тя се отдаде на тъмното, настойчиво желание, което пулсираше в тялото ѝ. Когато устата му се

отдели от нейната, тя отметна глава назад и му подаде гърдите си. Устните му веднага намериха нежната ѝ шия и оставиха влажна следа към вдлъбнатинката между гърдите ѝ.

Тя чуваше как гондолата пори водите на канала, чуваше шумоленето на дрехите си, когато той започна да я разсъблича.

— О, Лаура, ако можех да рисувам с твоя талант, щях да те нарисувам точно в този момент, все още чиста и невинна, като едва разцъфнало цвете...

Думите му я накараха да се осъзнае. Тя чу предупреждението така ясно, сякаш някой го беше изкрещял в ухото ѝ. Ако той я вземеше сега, мадона де ла Рубия щеше да остане горчиво разочарована. Цената ѝ щеше да спадне многократно. Жените в ридото я бяха уверили, че първата нощ с мъж щеше да ѝ донесе не по-малко от сто златни скуди и тя можеше да си купи свободата още на следващия ден.

Решението потисна желанието. Тя можеше да има този мъж или да има бъдеще като художничка. Не беше възможно да получи и двете.

Лаура си припомни изминалите тъжни години, сравни ги с временното удоволствие, което я очакваше, и със сила се принуди да вземе решение в полза на изкуството. Тя беше художничка и любовта към изкуството щеше да ѝ дава сила, когато тази дива страст щеше да бъде само неясен, болезнен спомен.

Тя се опита да напегне волята си за съпротива; но ръцете му отвориха корсажа ѝ и се плъзнаха по разголените ѝ гърди. Тялото ѝ пламна и тя се притисна още по-силно към него. Другата му ръка си проправи път към корема ѝ и развърза шнурове на бельото ѝ.

Лаура направи опит да разсъди разумно. Сандро Кавали щеше да ѝ даде деца, но никога нямаше да подкрепи стремежа ѝ да стане истински художник. А ако се отдадеше изцяло на изкуството си, то никога нямаше да разбие сърцето ѝ.

Тази мисъл ѝ даде сила да се освободи от бездънните дълбини на страстта. Без да бърза, тя се освободи от прегръдката му.

— Сандро... Моля ви, господарю, недейте.

Мъжът я погледна и в очите му имаше такава всепоглъщаща страст, че тя едва не се хвърли отново в обятията му. Ала само след миг погледът му стана ясен и корав.

— Защо не?

„Защото ако се влюбя в теб, ще загубя всичко, включително мечтите си.“ Не можеше да му каже това, защото той щеше да спори с нея и да спечели. Умееше да си служи с думите.

— Защото моето благоволение струва много повече от едно пътуване в разкошната ви гондола. — Думите пареха в гърлото ѝ.

Сандро пое дълбоко въздух и от устата му се изтръгна ядно проклятие.

Гондолата се удари в каменните стъпала на Ридото. Лаура избягна погледа на Сандро, за да не види болката и обидата. Знаеше, че в този момент той не беше в състояние да я скрие. Затова скочи на крака и дръпна завесата. Обърната с гръб, продължи, като се стараяше да говори безгрижно и в гласа ѝ да звучи смях:

— Господарю, ако ме искате, трябва да дойдете на бала с маски и да наддавате за мен.

— Не, не, не така — говореше укорно Порция, опитвайки се да скрие хихикането си. — Слушай, Лаура, не можеш да връхлетиш така устремно в стаята. Трябва да влезеш, както подобава на дама. Опитай още веднъж.

Лаура стоеше на входа на големия салон и се усмихваше разкаяно на Порция и другите жени, насядали около нея. Слънчевата светлина нахлуваше през цветните прозорци и рисуваше причудливи шарки по мраморния под. Тя не искаше да бъде тук, не искаше да упражнява примамоващата походка на куртизанката. Искаше да седи в ателието на Тициан и да рисува цветните петна по пода.

Тя въздъхна едва забележимо и се примири със съдбата си. Напълни гърдния си кош с въздух и изпусна половината. Приятелките ѝ твърдяха, че това успокоява нервите — освен това подчертава красивия бюст. После оформи устните си в изкусителна усмивка.

— Не забравяй, че трябва да влезеш тържествено — напомни ѝ Порция. — Все едно че си артистка, която излиза на сцената.

Фиамета кимна окуражително.

— Искаш всички мъже да погледнат към теб и да занемаят. Искаш да забравят какво са говорили, да оставят чашите с вино и да впият поглед в теб. Искаш да чуеш как въздъхват възхитено.

— Не искаш ли твърде много? — промърмори Лаура.

— Не повече, отколкото можеш. — Порция потропа с крак. — Всъщност ние би трябвало да те ревнуваме заради красотата и младостта ти, но незнайно по каква причина никоя от нас не изпитва злоба.

— Защото сме приятелки — отговори твърдо Лаура.

— И защото всичко това е само игра — допълни весело Фиамета. — Опитай, Лаура.

Само игра, внуши си младата жена, постави ръцете си точно където трябваше, вирна брадичка и влезе тържествено в салона. Тези жени се различаваха безкрайно много от монахините в манастира.

Дали в играта им имаше печелещи и губещи, питаше се с мъка Лаура. И кой решаваше изхода от играта?

Отново си припомни целувката на Сандро Кавали и усети болка. Той я бе целунал така, сякаш я обичаше с цялото си сърце. Дали повечето мъже се държаха като него, или това беше характерно само за благородниците? Как да направи разлика между мъжа, който следва повика на сърцето си, и другия, който утолява само плътската си жажда?

Жените заръкопляскаха въодушевено.

— Браво! — извика Порция. — Къде е Ясмин? Искам и тя да види колко много научи тази сутрин.

— Ясмин е в градината — отговори Бианка. — С него. Пак.

Лаура и жените размениха многозначителни погледи. Сандро беше изпратил Джамал да я охранява, защото един от нападателите ѝ все още беше на свобода. Огромният ням мъж се беше възползвал от уроците на Лаура, за да се поразходи в градината с Ясмин. Миналата нощ Лаура лежа дълго в самотната си стаичка под покрива, докато двамата бяха на алтаната, просторния покрив, където жените прекарваха почти целия ден и се наслаждаваха на слънцето. Дватамата разговаряха до късна нощ на арабски — по-точно, говореше само Ясмин. Мълчанието на Джамал беше разрушило съдържаността на гордата африканка и когато бяха заедно, тя не спираше да говори. Очевидно думите ѝ бяха балсам за душата на Джамал.

— Внимавай, Лаура. Нямаме никакво време — извика Фиамета.

Лаура отново посвети вниманието си на уроците и упражни заедно с другите жени маниерите при сядане на масата. Мадона де ла Рубия беше научила всичките си момичета да си служат умело с новия прибор, наречен вилица. С добре овладяна грация тя поднесе чашата за вино към устните си и отпи съвсем малка глътка. После навлажни пръстите си в купичката с вода. Ала когато Порция пое ролята на ухажора и ѝ наля вино, изказвайки малко безсрамни комплименти, Лаура се обърка.

— Трябва да се преструваш, че приемаш всичко с душа и сърце, Лаура — обясни поучително Порция. — Не стой като истукан. Усмивай се, трепкай с мигли, завърти очи. Той трябва да повярва, че мислиш само за него.

Лаура се подчини, но след минута изплезидизвикателно език.

— Нито един разумен мъж не би се хванал на тази уловка.

— Не надценявай мъжете, мила. Те виждат само онова, което искат да видят, и следват повика на слабините си.

Един лакей прекъсна уроците.

— Дойде човек за мадона Бандело.

— Тя още не е готова да приема господа — възпротиви се Порция. — Знаеш това, Бенвенуто.

— Дойде господин Сандро Кавали — обясни лакеят.

Лаура потисна с мъка внезапно нахлулата в сърцето ѝ изненада и радост.

— Прекрасно — извика Порция. — Ако можеш да запазиш този израз на лицето си за всичките си клиенти, скоро ще станеш богата жена.

— Упражнявай се, когато говориш с него. Накарай го да се разтопи в краката ти — настоя Фиамета.

Лаура поклати глава.

— По-скоро бих разтопила камък. — Тя беше абсолютно сигурна, че думите, които бе казала на сбогуване, го бяха накарали да я намрази завинаги. Докато бързаше към приемната, тя се запита дали пък не беше станало нещо с мъжа, когото беше ранила.

Сандро стоеше наред сред салона като грубо издялана статуя. Лицето беше изковано от сив камък и никой не си беше дал труда да го изглади. Очевидно се чувстваше неловко в атмосферата на бордея.

Лаура изтича към него.

— Господарю...

— Вземете си наметката, Лаура. Излизаме.

— Но аз съм заета.

— Веднага, Лаура.

Объркана, тя изтича в стаичката си да вземе наметката. Завърза я на шията си и го последва навън. Гондолиерът, не Сандро, ѝ помогна да се качи в лодката. Тя се настани на възглавниците и той дръпна завесите на кабината — но самият той остана отвън и заговори с гондолиера.

Прекрасно, каза си сърдито Лаура, облегна се назад и се опита да се наслади на пътуването. Сандро не можеше да я понася. Това ли беше мъжът, който само преди ден я обвини, че е убийца? Нищо, нека се мъчи.

Преди да се запознае със Сандро, Лаура дори не беше сънувала, че един ден ще има честта да се вози в гондолата на благородник. Ала очарованието на новото избледня бързо. Тя изпита облекчение, когато лодката се удари в каменните стъпала и гондолиерът хвърли въжетата за закрепване на брега. Без да чака позволенията на Сандро, тя дръпна завесата.

Намираха се срещу сивата каменна сграда на болницата „Сан Джакомо“. Сандро ѝ подаде ръка и двамата тръгнаха нагоре по стълбата.

Лаура усети смразяващ студ.

— Да не би нападателят да е проговорил?

— Не. Той има треска и се мята като луд. Лекарите още не могат да кажат дали скоро ще бъде годен за разпит. Освен това в тази болница не лекуват хора като него.

— Защо сме тук тогава?

Сандро я бутна в приемната.

— Ще видите.

Трябваше ѝ време, за да възприеме новата обстановка. През дебелия каменни стени не проникваше нито лъч светлина, камо ли топлината на слънцето. Монахини, облечени с топли дрехи, бързаха по коридорите с табли и дебели книги. От стаите се чуваха задавени стонове, а миризмата беше направо нетърпима. Лаура много искаше да свали шала си и да го върже пред лицето си, но не посмя. Само скри лице в качулката.

— Сигурно е ужасно да лежиш тук — отбеляза тихо тя.

— Знаех, че ще си помислите това — отговори Сандро. — Вече имам надежда, че ще се опитате да избегнете известни... усложнения, свързани с професията, която сте избрали. — Той взе ръката ѝ и я поведе през тъмния коридор, приличен на тунел. Шумът се усили, миризмата стана още по-страшна.

Високи врати водеха към огромни зали с дълга редица тесни легла, всяко от които беше заградено с въжета. Сандро я въведе в една от залите и тръгна покрай редицата легла. Някои от жените, покрай които минаваха, се взираха със слепи очи в тавана; други бяха целите в рани; две, очевидно загубили разума си, бяха вързани за леглата.

Сандро спря до последното легло, поставено под тесен прозорец, през който проникваше мътна светлина. Болната беше скрита зад

завеса.

— Аз съм, Империя — проговори меко той. — Доведох... приятелката, за която ти разказвах. Лаура се интересува да узнае нещо за живота ти.

— За живота ми? — повтори дрезгав женски глас иззад завесата. — О, мисля, че не сте попаднали на подходящия човек. — Тя откряна завесата и Лаура се ужаси от мършавата, с изпъкнали кости ръка. — Аз съм мъртва.

— Само Бог решава кой кога ще умре — възрази Сандро.

— Добре казано, господарю — прошепна Лаура. — Съчувствието ви е изненадващо за мен.

— Отворете завесата — продължи Империя.

Сандро изпълни молбата ѝ и Лаура изписка задавено. Вкопчи се в ръката на Сандро и изсъска в ухото му:

— Да не сте ме довели в болница за прокажени?

— Не. — Мускулите му се опънаха под ръката ѝ. — Тези жени не са болни от проказа.

— Това е френската болест — обясни жената в леглото. — Така я наричат в Италия, французите я знаят като италианската чума, а в Испания... е, това няма значение. Седнете, мила.

Замаяна от ужас, Лаура падна на ниското столче, което ѝ предложи Сандро. Господарят на нощта излезе от залата и тя понечи да го извика, но реши, че ще бъде неучтиво, и се обърна към жената. Не бива да бъда страхливка, внушаваше си отчаяно тя.

— Вие не сте страхлива — отговори жената, сякаш беше прочела мислите ѝ. — И Сандро не е страхлив, точно обратното. Един ден ще го разберете. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Мадона де ла Рубия никога не ви е разказвала за това място, нали?

— Не, мадона.

Костеливите пръсти задърпаха тънкото одеяло.

— Разбира се, че няма да ви каже. Ние се познавахме, бяхме добри приятелки, когато бяхме на вашата възраст или още по-млади. И двете бяхме красиви като зората. — Тя спря, за да си поеме дъх. — Най-известните куртизанки на Венеция.

Като видя изненаданото лице на Лаура, тя кимна тържествено и продължи с копнеж:

— Когато съм се родила, са ми дали името Аранхия, но се нарекох Империя, защото бях много горда и всички ме желаеха. В най-добрите си времена имах свита от дузина пажове, лакеи и камериерки, имах си собствено джудже, менажерия от екзотични животни, безброй скъпи одежди и всякакви скъпоценности. Мъжете се биеха до смърт, за да ме притежават. А когато онези, които ме купуваха, проявяваха грубост, когато правеха мръсотии зад завесите на леглото ми, аз си затварях очите и си повтарях, че ще получа богато обезщетение — накити, златни монети; веднъж ми подариха дори гондола. И всичко това, преди да навърша двадесет години. — Очите ѝ пламнаха в огън и тя стисна китката на Лаура. — Сигурно често сте чували такива истории, нали?

— Да, мадона.

— О, да, всички обичат да разказват за тази част от живота си. Аз ще ви разкажа останалото. Страшната истина, която се крие под златната повърхност. Проституцията е начин на живот, който изкушава младите и разрушава старите. Познавате ли обичая „трентуно“?

— Тридесет и един? — Лаура поклати объркано глава.

— Позорна традиция — процеди през стиснати зъби Империя. — За удоволствие, а понякога и за отмъщение, тридесет и един мъже отвличат една жена и се гаврят с нея. Аз съм преживяла трентуно повече от веднъж и знам какво говоря.

— Кълна се, че с мен това никога няма да се случи — отсече твърдо Лаура, стисна здраво очи и се опита да прогони ужаса.

— Когато дойде времето, решението няма да бъде ваше, мила. Сигурно си представяте как седите в голямата зала като кралица и мъжете полагат в краката ви злато и диаманти. Но какво ще направите, ако някой не иска да плати? Ще просите съчувствие, ще се молите за едно-единствено солдо, ще пълзите по корем, за да можете да платите сметките си и разкоша, с който сте свикнали. И данъците, разбира се, иначе ще се озовете в затвора. Мъжете дават, после вземат. Дават любов и обожание, но когато ви се наситят, не дават нищо. За съжаление има неща, които не могат да ви вземат.

Тя млъкна за малко и Лаура промълви несигурно:

— Мисля, че не разбирам точно какво имате предвид.

Империя пусна ръката ѝ.

— Говоря за децата.

Очите на Лаура потъмняха.

— Деца ли, мадона?

— Аз имах шест, все дъщери. Четири починаха, преди да навършат една година. Другите две продадох. Да, мила, продадох момиченцата си на един мъж, който ги направи свои метреси. Вие си мислите, че никога няма да стигнете до това отчаяние, никога няма да паднете толкова ниско, че да продадете собствената си плът и кръв, нали? Но аз го направих, за да остана жива.

Лаура й повярва, защото собствената й майка беше направила същото. Това беше още една причина, поради която тя беше твърдо решена да няма деца.

— Един ден ще се стигне и до това, повярвайте. То е като лудост, която пари като огън и те разяжда отвътре. Започвате да жадувате за още лукс и богатство. О, има и нещо друго, което ще ви дадат любовниците ви. Това са болестите. Може би страданията ви няма да бъдат големи и ще загубите способността си да раждате деца. В моя случай това беше истинска благословия. После обаче се заразих от сифилис и виждате какво стана с мен. Сега съм жив труп, който загива отвън навътре. Господи Исусе Христе, спаси ме от тази мъка!

Сълзите на Лаура намокриха ръцете й, здраво стиснати в скута.

— О, мадона, ако мога да направя нещо, с което да облекча страданията ви...

— Запалете една свещ за мен. Ослепявам и копнея за светлина. — Империя изпъшка. Дългата реч беше изцедила силите й. — И размислете много добре какъв път сте избрали. А сега си вървете. Уморена съм.

Лаура се надигна и Сандро отново дойде при тях. Той крачеше с развяваща се наметка през залата, тропотът на ботушите му отекваше оглушително по каменния под.

Лаура го изгледа с дива омраза. Как бе посмял да я доведе тук, да се възползва от страданията на тези жалки твари, за да й докаже, че има право? Той беше най-студеният, най-жестокият мъж на тази земя.

— Време е да си вървим, Империя — каза тихо той.

— Значи до следващата седмица?

— Разбира се.

Лаура го погледна смаяно и се изненада още повече, когато той се наведе и целуна мършавата буза на бившата куртизанка.

— До следващата седмица — повтори той, стисна ръката ѝ и се запъти към вратата.

Гневът на Лаура премина в смут.

— Значи вие идвате тук всяка седмица?

Сандро спря и хвърли щедър дар в касичката за дарения.

— Да.

— Но защо?

Коравото му лице остана непроменено.

— Защото никой друг не го прави.

Тя излезе след него в слънчевия ден и отвори уста, за да поеме колкото се може повече от хладния, влажен въздух. Чувстваше се като удавница, която най-после се е добрала до спасителния бряг. Проклет да е. Проклет да е. Тъкмо когато беше сигурна, че е безмилостен негодник, той ѝ показа отново добрата си страна.

Докато стояха на стъпалата пред болницата, Лаура се стараеше да потиска треперенето си.

— Знам какво искате да постигнете, господарю, и ценя високо старанията ви да ме отклоните от избрания път. Но няма да промените решението ми.

— Велики боже, нима срещата с Империя ви остави безучастна?

— Тази жена е живяла безгрижно и се е осъзнала твърде късно. Аз няма да свърша като нея. Кариерата ми на куртизанка ще бъде съвсем кратка. Освен това мадона де ла Рубия подбира много внимателно клиентите си.

— Нима твърдите, че вашата руфиана е безпогрешна?

— О, стига толкова — отговори уморено Лаура и му обърна гръб. Сандро я сграбчи за рамото и я принуди да го погледне.

— Никога не съм виждал толкова упорита жена! Е, добре, да приемем, че няма да ви постигне съдбата на Империя. Тялото ви ще остане здраво, но какво ще кажете за сърцето си?

— Какво му е на сърцето ми? — попита гневно тя и се опита да се освободи от яката му хватка. — Аз имам сърце и то ме слуша.

— Някой мъж ще го разбие, Лаура. — Лицето му беше съвсем близо до нейното. Сурово, неумолимо.

— Много ми се ще да видя как ще го направите — изкрещя сърдито тя. В следващия миг осъзна какво е казала и пламна от срам. Мъжът пристъпи още по-близо и топлият му дъх опари бузата ѝ.

— Да го направя ли, Лаура? Да се опитам ли?

Ужасена, тя не смееше да се помръдне, защото във въпроса му имаше нещо повече от страст, нещо много по-дълбоко.

— Н-не. Искам да кажа да! Защото знам, че няма да успеете.

— Аз винаги успявам — отговори спокойно той и я привлече в сянката на вратата. После впи устни в нейните и въпреки твърдата си решителност тя се разтопи в ръцете му. От гърлото ѝ се изтръгна безпомощен стон.

Този мъж имаше невероятната способност да ѝ отнеме всички средства за самозащита, да разкрие най-дълбоките ѝ страхове и безсрамно да ги използва в своя изгода. Вбесена, тя се откъсна от него и политна назад.

— Престанете!

На устните му заигра жестока усмивка.

— Вие изобщо не искате да престана.

— Ставате смешен.

Мъжът вдигна високо едната си вежда.

— Така ли? И доколко?

Лаура се поколеба. Но трябваше да му покаже, че и тя можеше да бъде жестока.

— Не можете да ме използвате така. Не можете да си послужите с мен, за да си върнете загубената младост. Аз не мога да ви обезщетя за загубата на жена ви, нито пък съм средството, с което ще докажете на сина си, че сте по-велик от него. — Тя изговори всяка дума с убийствена яснота.

Сандро замръзна на мястото си, погледът му потъмня. Болката в очите му беше толкова силна, че Лаура потрепери. Разбра, че е постигнала целта си и го е наранила смъртоносно.

— Вие спечелихте, Лаура. — Гласът му беше изненадващо мек. — Преди много време научих как трябва да се боря и знам кога е дошло времето да се оттегля. Мисля, че е по-добре да не се виждаме повече.

След два дни, докато стоеше на моста Риалто, Сандро разбра, че все още изпитваше болка от думите, които Лаура беше запратила в лицето му пред болницата. Докато наблюдаваше блестящите млади

контета, които се пъчеха гордо в новите си одежди, той се усети стар и почти болен. Лицата им бяха свежи, гладки и красиви, докато неговото беше набраздено от грижи и тревоги и от богатия жизнен опит. Техните коси под украсените с пера барети бяха тъмни и лъскави, докато неговата гъста грива беше осяяна със сиви нишки.

Той се мразеше за това, че не можеше да престане да мисли за случилото се. Никога не е бил суетен, но хапливите думи на Лаура едва не го накараха да се завтече към лабораторията на монахинята Челестина, за да възстанови цвета на косата си.

Сандро отхвърли тази смешна мисъл и си проби път през една група пъстро облечени и маскирани младежи. Изглежда ги мрачно, защото разноцветните им костюми му напомниха какъв ден беше днес.

Денят преди чиста сряда. Последната възможност за лудуване и пиянство, преди да започнат мрачните дни на постите.

Тази вечер мадона де ла Рубия даваше бал с маски. Тази вечер Лаура щеше да приеме в леглото си чужд мъж.

Тази мисъл беше като остра стомана, която пронизваше сърцето му. Той си внушаваше, че не го е грижа за съдбата ѝ. Тя беше осемнадесетгодишна и беше минала обичайната възраст, в която жените отиваха под венчило, приемаха монашески обет или ставаха проститутки. Лаура беше независима и самоуверена жена.

Освен това беше мила, достойна за любов, крехка и омайваща.

Престани, заповяда си той. За нея си само един стар дърдорко с отслабнало тяло и безумни копнежи; каза ти го достатъчно ясно. Тя е родената проститутка, опита се да си внуши той. Даже девствеността ѝ е само приказка, измислена от мадона де ла Рубия; вещите венециански куртизанки отдавна знаеха как да възстановяват добродетелта си.

Не и Лаура, нашепваше един глас в сърцето му.

Представата, че тя ще бъде продадена като парче месо, разкъсваше сърцето му. Той се опита да мисли за другите си грижи: убиецът, Винченце ла Бока, беше все още в безсъзнание и страдаше от треска; след нападението не беше казал нито едно свързано изречение. Стражарите не намериха нищо подозрително, свързано с поканените в списъка на дождът Андрея Грити. Тревожеше го и Маркантонио.

Сърцето на Сандро се свиваше от болка, неизпитвана досега. Синът му все повече се отдалечаваше от него. Освен това имаше

някаква тайна. Тази сутрин например, когато Господарят на нощта влезе в библиотеката и завари сина си с тридесет млади приятели, всички млъкнаха като по даден знак. Някои се изчервиха, сякаш се срамуваха от нещо, други избягнаха погледа на бащата.

Уморен, натоварен с грижи, Сандро тръгна към площад „Сан Марко“. Там беше центърът на веселието. Маскирани в пъстри костюми забавляваха тълпата с жонгльорство. Кейовете срещу палата на дожите бяха препълнени с гондоли и лодки, украсени с разноцветни копринени флагчета. Преоблечени шутове подскачаха в аркадите на палата.

И навсякъде, както установи с хладно задоволство Сандро, бяха Господарите на нощта. За тази вечер той беше увеличил броя на дзафите, които дежуреха по улиците. Беше им наредил да удвоят бдителността си. Знаеше, че преди началото на постите много хора бяха готови да стигнат до крайност и всяка година имаше грабежи и безчинства.

А мъжете, които охраняваха дома на мадона де ла Рубия, бяха цяла армия.

Сандро зави в една тясна уличка и спря пред боядисаната в синьо врата. Тук живееше една от метресите му и той се стъписа, защото в първия момент не можа да си спомни името ѝ. А, да. Барбара. Тя имаше хладни ръце и мек, утешителен глас. И никога не поставяше изисквания.

Нещо му попречи да влезе и да се загуби поне за един час в магията на безсмислената страст.

Чувство за дълг, каза си със саркастична усмивка той. Не можеше да изостави Венеция в най-лудата част на годината.

— Господи, този човек ме разболява — проговори дълбок глас зад гърба му.

Сандро се обърна рязко и видя двама мъже в разкошно облекло. Единият, едър и мършав, беше облечен като сатир, имаше даже рога, умело залепени за челото му. Другият, също така едър, но много подебел, носеше ухилена Бакхусова маска.

— Търсехме ви, дивинисимо — каза Бакхус.

— Ето че ме намерихте, Пиетро. — Сандро погледна втренчено в кухините на маската. — По-добре вземете маестрото и се отдайте на греховни наслади. За какво съм ви аз?

— Надявахме се да ви убедим, че трябва да дойдете с нас — каза Тициан и поглади брадата си, която се подаваше изпод маската.

— Аз съм на служба — възрази Сандро.

Аретино изпухтя и звукът отекна глухо под огромната маска.

— Днес всички дзаци на Републиката са на служба — засмя се той. — Сигурен съм, че могат да запазят мира в града ни и без началника си. Поне за няколко часа.

— Не.

Тициан въздъхна драматично. После хвърли многозначителен поглед към Аретино.

— Той пожела така — заяви с развеселен глас той.

Двамата мъже застанаха от двете страни на Сандро. Той изруга тихо, защото разбра, че щеше да стане жертва на традицията. В навечерието на постите празнуващите, които срещаша нежелаяещ да участва във веселието, тръгнаха по петите му и имитираха всяко негово движение. Преследваха го така, докато се съгласеше да ги почерпи с чаша вино.

Ядосан, Сандро опря ръце на хълбоците и обърна глава към лявото си рамо. Тициан и Аретино също сложиха ръце на хълбоците си и обърнаха глави наляво.

— Някои хора никога няма да пораснат — промълви ядно Сандро.

— Бог да ни опази от това — засмя се весело Аретино.

Сандро реши, че трябва да напълни стомасите им с вино, за да може да се отърве от тях. Когато закрачи бързо към отсрещната кръчма, неволно се засмя. Зад него вървяха двама възрастни мъже, които имитираха силните му крачки и се кискаха като ученици.

Щом влезе в задимената кръчма, Сандро избра маса в най-отдалечения ъгъл и поръча стомна ейтино, силно вино. Тициан и Аретино се отпуснаха доволно на столовете си и свалиха маските си.

Аретино вдигна високо едната си рунтава вежда и напълни чашата си.

— За живота! — изгърмя той. — Ние се задоволяваме с живота.

Тициан се присъедини към тоста му.

— Живеем за живота — заяви ведро той, макар и много по-тихо от приятеля си.

Сандро разбра, че художникът е тъжен. Тициан беше много влюбен в жена си и ранната ѝ смърт преди няколко години все още му причиняваше болка.

Сандро, който не беше тъгувал за нелюбимата жена, не познаваше това чувство.

— Е? — Аретино го блъсна с лакът.

Сандро вдигна примирено чашата си.

— Животът е... достатъчен. — Той изпи чашата на един дъх, но изобщо не усети вкуса на виното. Понечи да я остави, но Аретино вече беше подготвил следващия тост.

— За нашата Лаура — възвести той и устреми пронизващия си, безмилостен поглед към лицето на Сандро. — Дано утре по това време да плува в златни дукати. — Той отново блъсна Сандро с лакът и ребрата му изпукаха. — Нали знаете, че днес е дебютът ѝ?

Сандро не каза нито дума. Дори не вдигна чашата си.

— Хайде, стари приятелю! Нека да пием за здравето на Лаура — настоя Аретино. — Нима не ѝ желаете доброто?

Сандро загуби самообладание. Тресна калаеното канче на масата и стомната издрънча.

— Не, по дяволите. Не ѝ желая доброто и вие го знаете не по-зле от мен. Искреното ми желание е да се провали. Тя не е родена за куртизанка и никога няма да стане, колкото и да се старее.

— Стига, приятелю. Тя може да бъде съвършената куртизанка. Онези римски уличници, Тулия и Вероника Франко, не представляват нищо в сравнение с нея.

Тициан стисна до болка дръжката на канчето си.

— Питам се кой ще придобие правото на първата нощ.

— А аз се питам колко ще му струва — засмя се Аретино и хвърли многозначителен поглед към Сандро. — Нали и вие мислите за това, omnipotentе?

— Ни най-малко — отговори Сандро, ядосан още повече от фалшивата титла, с която го удостои Аретино.

Поетът избухна в луд смях.

— Вие не умеете да лъжете, драги. Много добре знам, че се измъчвате до смърт. Мъката ви е очевидна. — Той се потупа по месестите бедра и стана. — Е, мисля, че знам средство да ви помогна.

Тициан сложи отново маската си на сатир.

— Това е вярно. Да вървим.

Сандро го погледна изненадано.

— Къде отиваме?

Двамата мъже се изсмяха подигравателно. Аретино се приведе и го хвана за ръката.

— О, мили мой, като че ли не знаете!

8

Лаура седеше невидима зад копринената завеса на един тъмен алков в голямата зала и наблюдаваше бала с маски. През тънката материя тя можеше да види отблясъците на хилядите свещи по стените и полилеите, които превръщаха помещението в море от звезди. Костюмирани гости и прелестни куртизанки танцуваха „розина“ и се носеха като вихър по мраморния под, водени от бодрите мелодии на флейтите и арфите. Между танците Флорио изливаше в песни любовната си мъка и красивият му тенор трепереше от тъга.

Ясмин, внушително красива в костюма на Савската царица, се плъзна към алкова и застана с гръб към него. След малко попита през рамо приятелката си:

— Забавляваме ли се вече?

Лаура попипа раменете си и потърка с длани студената кожа.

— Студено ми е. Този костюм е смешен.

— Колкото по-смешен, толкова по-добре. Мъжете обичат смешното. — Гласът на Ясмин омекна и изрази съчувствие: — Питам те сериозно. Ще се справиш ли?

Лаура помисли малко, преди да отговори. Беше живяла като бедна послушница в манастира. Беше устояла на натиска на един похотлив свещеник. Сама беше избрала да стане художничка. Беше готова да даде всичко от себе си, за да бъде независима и да може да рисува.

— Ще се справя, Ясмин.

— Не звучи особено убедително, малка приятелко.

„Тялото ви може би ще се запази здраво, но какво ще кажете за сърцето си?“ Предизвикателните думи на Сандро не излизаха от ума на Лаура.

„И какво му е на сърцето ми?“

„Някой мъж ще го разбие, Лаура... Да опитам ли?“

Проклет да е Сандро Кавали. Защо беше посял в главата ѝ съмнения и страхове? Защо я беше накарал да го търси между

празнуващите, да вярва, че е готов да пожертва състоянието си, за да я притежава?

За да отклони вниманието си, тя се опита да си представи картините, които беше избрала за излизането си пред Академията. Картините ѝ бяха добри. Но дали бяха достатъчно добри?

Пронизващият поглед на Ясмин обходи залата.

— По всичко изглежда, че имаме гости от всички благородни домове на Венеция.

— Не ги различавам. — Лаура също обходи с поглед пъстрата тълпа, фината коприна притъпяваше острите контури на сцената и я правеше някак призрачна.

— Не е и нужно — отговори меко Ясмин. — Високопоставените господа на Венеция са много загрижени за доброто си име. Онзи обаче — тя посочи облечения като Цезар мъж — е папски пратеник. Виждаш ли служебния пръстен?

— Прекрасно — промърмори Лаура. — Не вярвах, че духовниците могат да пренебрегват така безнаказано клетвите си. — Тя огледа един млад мъж, чиято одежда беше обшита със стъклени перли. Той разговаряше сериозно с някаква странна твар, прилична на змия, на чийто костюм блестяха яркочервени люспи.

— Кой, по дяволите е този? — попита Лаура.

Ясмин вдигна рамене.

— Някаква риба. Може би херинга?

Лаура отвори широко очи, когато забеляза един гост, облечен като Вулкан, ковача на боговете. Могъщите му голи рамене и самоуверената походка ѝ напомниха болезнено за Сандро.

Ядосана на собствените си мисли, тя се опита да отгатне кой се криеше под маскирания Приап, бога на мъжката плодовитост, нахлупил огромна качулка. Стройният, жизнен мъж, заобиколен от множество празнуващи, танцуваше чудесно. Подобно на Вулкан, и той ѝ се стори познат.

Костюмите на дзафите, на които Сандро Кавали беше възложил да охраняват публичния дом, изобщо не можеха да се сравняват с блестящите дрехи на гостите. За да не се различават твърде много, стражарите също носеха маски и бяха завързали хартиени змии на късите си мечове.

— Веднага разпознах Джамал — засмя се тихо Лаура и проследи как охранителят ѝ надраска нещо на плочата си и я подаде на мадона де ла Рубия.

— Права си. Костюмът му е прекрасен, нали?

Лаура се съгласи от сърце. Джамал беше облечен като джин: с тюрбан, богато избродирани пантофи и ръкавици, шалвари от розова коприна и къс червен елек, който откриваше могъщата му гръд и мускулестите ръце. Ясмин въздъхна и Лаура се усмихна тайно, защото приятелката ѝ беше влюбена и дори не си правеше труд да го скрие.

Лаура остави Ясмин сама с мислите ѝ и продължи да разглежда мъжете, повечето от които бяха облечени като герои от класическата древност. Всички ѝ изглеждаха заплашителни, даже бодрият Пан. Към края на нощта тя щеше да принадлежи на един от тях.

На входа се вдигна глъчка и привлече вниманието ѝ. В първия момент дъхът ѝ спря, после побутна приятелката си по рамото.

— Ясмин, я виж кой дойде.

Младата африканка се обърна към вратата и изпъна гръб.

— Шведът! — изсъска ядно тя.

Лаура потрепери от съчувствие. Ясмин беше любимката на великана. Торвалд беше един от най-богатите и опасни чуждестранни търговци, които посещаваха Републиката. Обикновено идваше два пъти годишно по търговията си и всяко посещение разтърсваше града.

Днес Торвалд беше облечен като прадедите си: с желязна ризница, кожи на диви животни и огромен шлем с рога. Приличаше на човек от друга епоха, дива и безумна, в която варварите нормани бяха кръстосвали света с разрушителните си орди.

Торвалд беше толкова огромен, че можеше да се сравни само с готическа катедрала. Лаура обърна внимание на късата поличка от стоманени листове, която оставяше грамадните му крака свободни. Примитивните сандали бяха закрепени с дълги кожени ремъци, които се увиваха около твърдите прасци и стигаха чак до коленете.

Всяко късче плът, което можеше да се види, беше покрито с бледоруси косми. Главата му беше като на вол, лицето като одрана говежда кожа, червено и грозно.

Придружен от двама доста по-ниски слуги, които редом с него изглеждаха като деца, викингът се запъти към средата на залата, като разделяше множеството. Подът затрепери под стъпките му.

„Не, не той — помоли се безмълвно Лаура. — Само не той!“

Викингът опря ръце на хълбоците си. Лактите му изпъкнаха като опорни кули на крепостна стена. Той отметна глава назад и изрева:

— Ясмин!

В гърдите на Лаура се надигна паника.

— Бързо, Ясмин, скрий се зад паравана!

Ала Ясмин стоеше като вкопана на мястото си, безпомощна. Лаура усети дълбоко съчувствие към приятелката си. След последното посещение на Торвалд, Ясмин трябваше да остане цяла седмица на легло.

— Бързо, Ясмин! — повтори настойчиво тя. — Той не бива да те види.

— Ето къде си била — изгърмя Торвалд, който беше открил жертвата си. — Кълна се във всички гръмотевици и светкавици, че много ми липсваше! — Той закрачи през залата към африканката, истинска военна машина на сексуална енергия. Всички празнуващи спряха да разговарят като по даден знак. В този момент Джамал излезе напред и застана между Торвалд и Ясмин.

Лаура усети как сърцето ѝ спря. Джамал не можеше да се мери с грамадния швед. Ако арабинът беше внушително дърво, Торвалд беше каменен стълб, половин глава по-висок и двойно по-широк.

— Махай се от пътя ми, езическа измет — изрева Торвалд на лош италиански. — Още ли не се е намерил някой да те кастрира и да те хвърли за храна на рибите.

Джамал не се помръдна от мястото си, само раменете му се изпъкнаха. Лаура не виждаше лицето му, но отлично си представяше упоритостта, вкопана в черното като абанос лице.

Ясмин изсъска настойчиво предупреждение на арабски. Лаура разбра, че тя умоляваше Джамал да освободи пътя на великана. Съвсем спокоен, приятелят ѝ вдигна ръка, свали ръкавицата си и я хвърли на пода пред краката на Торвалд.

Шведът разпери исполинските си ръце, отметна увенчаната с огромни рога глава назад и почука по военната татуировка на гърдите си.

— Добре! — изгърмя той. — Ще се бия, преди да се позабавлявам с любимата жена.

Мадона де ла Рубия си проби път през множеството и улови ръката на великана.

— Мили, уважаеми господине — заговори ласкателно тя, — не мога да допусна бой в почтения си дом. Днес е вечер на елегантните забавления. Боя се, че този господин — тя посочи с глава Джамал — си е осигурил компанията на Ясмин за цялата вечер.

Ясмин погледна смаяно Джамал. Коровите, опасни линии по лицето ѝ се изгладиха, усмивка огря очите ѝ.

— Той ме предизвика! — Макар че гласът на Торвалд кълтеше като медна камбана, в него се примесваше и плачливият тон на малко момче, на което са отнели бонбона. — Той ме предизвика!

— Но, господине, вие не можете...

— Оставете ги да се бият, мадона — извика някой от множеството. — Утре започват постите и в продължение на цели четиридесет дни ще пазим мира Господен. Днес имаме право да се позабавляваме.

— Да се бият! Да се бият! — Викът отекна в цялата зала.

Лаура притисна колене към гърдите си и лицето ѝ пламна от гняв. Сандро Кавали твърдеше, че мисията му е да пази реда в Републиката; защо, по дяволите, не беше тук, за да се намеси? Тя се молеше някой от дзафите му да има достатъчно разум да иде и да повика господаря си, но ококорените дзафи стояха като вкопани по местата си и зяпаха слисано двамата огромни мъже.

— Е, добре — съгласи се с измъчена въздишка мадона де ла Рубия. — Позволявам ви да се биете, но само с ръце. Който спечели, ще получи Ясмин за цялата нощ; загубилият остава без нищо.

— Разбрахме се! — изгърмя Торвалд.

Слугите незабавно внесоха кръгла маса и две столчета. Торвалд без съмнение щеше да счупи ръката на Джамал, но арабинът поне щеше да се отърве жив. Счупените кости бяха малка цена за лекомисленото му рицарство.

Алковът на Лаура беше на такова място, че тя виждаше много добре двамата противници. Джамал и шведът заеха местата си на столчетата и се погледнаха в очите. Джамал протегна ръка и опря лакътя си на масата.

Ръката на Торвалд беше няколко сантиметра по-дълга от тази на Джамал. Гледката на двете преплетени ръце беше странно красива —

блестящо абаносово дърво и бледа кожа, посипана със златен прах.

Папският пратеник пое ролята на съдия.

— Лявата ръка на гърба — изкомандва той. Джамал се подчини. Торвалд погледна объркано тълпата. Папският пратеник докосна ръката му. — Ето, тази е лявата ви ръка, месер.

Съдията вдигна ръка.

— Готови... почни!

Ръката му падна. Борбата започна.

Торвалд се усмихна самодоволно. Очевидно очакваше лека победа. Когато се сблъска с неочаквана съпротива, той смръщи чело. Джамал не беше лесен противник.

Ясмин притисна ръце до гърдите си и шепнешком произнесе молитва към Аллах.

Първоначалната изненада на Торвалд се превърна в студена решителност. Той стисна до болка силните си челюсти и се приготви да унищожи мъжа, който си беше позволил да го предизвика. Мускулите на двамата мъже бяха напрегнати до крайност. Чу се скърцане на зъби. Торвалд изруга. Ръцете им трепереха, никой от двамата не отстъпваше. Джамал беше като издялан от камък. Зениците му бяха стъклени като слепите очни ябълки на статуя. Само потта, която се лееше на потоци по лицето му, доказваше, че е жив, дишащ човек.

Тълпата нададе одобрителни викове. Мъжете започнаха да сключват облози, чу се звън на монети, които сменяха притежателя си. Борбата продължаваше.

Изведнъж светлите очи на Торвалд засвяткаха. Той се опита да влее нова сила в ръката си. Преплетените ръце затрепериха по-силно.

Очите на Ясмин се напълниха със сълзи. Множеството замлъкна в очакване на неизбежния изход.

Лаура много искаше да извика на Джамал, че шведът има една слабост: Торвалд беше като планина от гранит, но нямаше ум в главата си. Животинската му ограниченост можеше да го лиши от така желаната победа.

Изпотената ръка на Джамал беше само на няколко сантиметра от плота на масата. В очите на арабина все още светеха надежда и увереност.

Лаура пое дълбоко въздух и пошепна през копринената завеса:

— Господарю Торвалд!

Грамадната глава на шведа се вдигна толкова бързо, че украсеният с рога шлем падна на пода с оглушителен метален звън. Погледът му затърси в тълпата. Очевидно се опитваше да установи откъде е дошъл гласът.

— Внимавайте, господарю, зад вас! — продължи да шепне Лаура.

Торвалд се обърна изненадано.

Ръката на Джамал се стрелна като светкавица напред и притисна китката на противника към плота на масата. Движението беше толкова бързо и силно, че цялото тяло на шведа го последва.

От гърлото на Торвалд излезе животински рев. Грамадното тяло се свлече от столчето и се строполи на пода. Ударът беше толкова силен, че залата потрепери. Торвалд изхърка задавено и изпадна в безсъзнание. В залата се възцари невярващо мълчание.

Мадона де ла Рубия се свести първа. Тя извади от корсажа си шишенце с парфюм, изля няколко капки върху дантелената си кърпичка и я поднесе към носа на Торвалд. Мъжът се закашля и скоро дойде в съзнание.

Мадона де ла Рубия се наведе над него и проговори с мек глас:

— Месер, дължите ми тридесет скуди.

Ясмин и Джамал се прегърнаха щастливо. Докато вървяха през аплодиращото множество към широката стълба, Лаура успя да види лицето на приятелката си.

— О, Ясмин! — прошепна с копнеж тя и се усмихна на сантименталността си. — Ти наруши собственото си основно правило и се влюби.

Торвалд се възстанови бързо и се настани пред бъчвичка с вино. След малко започна да се оплаква на висок глас от задгробни гласове и призраци, които били в съюз с дявола. Напи се скоро и заспа на пода.

В салона влязоха нови гости и Лаура усети, че времето за дебюта ѝ приближаваше.

В този момент в залата влезе маестро Тициан. Лаура позна маската на сатир, защото художникът я бе нарисувал пред нея. Пълният Бакхус след него беше без съмнение Аретино. Лаура го позна още преди да прозвучи типичният му гръмък смях.

Двамата и приятели бяха придружени от един непознат, облечен като най-великия класически герой.

— Да живее Марс! — извика някой и всички глави се обърнаха към съвършената фигура на чужденеца, загърната в бяла туника.

Лицето беше покрито със златна маска, на главата си носеше крилат шлем. Сансовино, предположи Лаура, защото скулпторът почти не се отделяше от двамата си приятели. Връзката им беше известна на целия град и много хора ги наричаха венециански триумвират.

Въпреки това Лаура усети странни тръпки в стомаха, които предвещаваха нещастие. Тя беше облечена като Венера, която трябваше да направи Марс свой любовник.

— Закъснели сме — промърмори Сандро, прикрит зад златната маска. Той беше настоял костюмът да скрива цялото му тяло, защото не искаше да клюкарстват за посещението на Господаря на нощта в публичен дом.

— Не ставайте глупав — укори го Аретино, — та празникът едва сега започва. — Той продължи пътя си към средата на залата, потупвайки доволно огромния си корем. — О, Венеция — въздъхна театрално той. — Няма нищо по-желано от една вечер в „Ла Серенисима“, освен може би нощта с най-красивата жена на света, която също е венецианка.

Сандро погледна втренчено Аретино и прекрачи огромното тяло на спящия викинг. Изобщо не се замисли защо този чуждоземен великан се беше излегнал на пода и спеше дълбоко. В дните на карнавала във Венеция ставаха най-невероятни неща.

Тази вечер гостите на мадона де ла Рубия щяха да наддават за една девица.

Сандро взе една стъклена чаша от таблата на слугата, който мина покрай него, мушна я под маската и изпи виното на един дъх. Къде беше тя?

— Само търпение, стари приятелю — проговори съзаклятнически Аретино. — Потърпи, нищо няма да пропуснеш.

Представата да купи една млада жена беше отвратителна. Сандро имаше чувството, че е мръсен и е паднал много ниско, като е дошъл тук. Това противоречеше на всичките му скъпоценни принципи.

Той си внуши, че е решил да я купи само за да спаси честта ѝ, да спечели време, за да я убеди, че е тръгнала по грешен път.

Той не обърна внимание на примамващия поглед на една куртизанка, облечена като сирена, и упорито зачака появата на Лаура. Струваше му се, че изглежда много смешен в бялата туника, която бе заел от Тициан. Кръстът му беше стегнат с широк колан, обкован с желязо. Върхът на старинния римски меч стигаше почти до земята. Сандро обиколи голямата зала и със задоволство установи, че засега никой не го беше познал, даже собствените му дзафи. Той бе настоял на пълна анонимност и Тициан се постара да го преобрази до неузнаваемост.

Докато се разхождаше сред костюмираните гости, той разпознаваше някои от присъстващите, но венецианците обичаха да се маскират и повечето бяха неузнаваеми. Освен това в момента не му се играеше на отгатване.

Група млади мъже, облечени като трубадури, шутове и герои от приказките, се смееха гръмогласно. Зевс, нахлупил на главата си блестящ шлем, пиеше с достойна за възхищение издръжливост. До него беше застанал едър, строен мъж с безвкусната одежда на Приап. Рем и Ромул, увити във вълчи кожи, си играеха на гоненица с две куртизанки.

Сандро се запита дали и синът му беше между гостите на бала. Твърде вероятно, защото това беше най-големият и най-скандалният бал с маски по време на карнавала. Представата, че синът му също чакаше появата на Лаура, беше много обезпокояваща. Лаура беше отблъснала Маркантонио и той със сигурност беше дошъл да присъства на продаването на невинността ѝ.

От галерията на музикантите се чу сигнал на тропети. Танците бяха прекъснати, множеството се раздели и отвори тесен проход към подиума, на който беше поставен диван, оформен като огромна мида и тапициран със златен бродат.

Четирима лакеи влязоха от страничните врати. Екстравагантните им ливреи бяха в противоречие със закона за лукса, но Сандро изобщо не им обърна внимание, защото беше приковал очи в товара, който носеха. Носилката беше покрита със златни листа и сребърно платно. Музикантите засвириха тържествен химн и лакеите бавно понесоха носилката към подиума.

Мадона де ла Рубия излезе да посрещне носилката. Тя произнесе кратка реч, в която похвали добродетелите на своя известен „ридото“, красотата и изискаността на куртизанките, качеството на клиентите си. Разказа как открила една девица, която дошла при нея направо от манастира. Всички поети на Венеция щели да възпеят красотата ѝ в най-вдъхновени сонети.

— Скъпи приятели и гости — завърши тя, като направи драматична пауза, — представям ви мадона Лаура Бандело.

Завесата се раздели и залата замря. Чу се как някои шумно поеха дъх. Младата жена, седнала вътре, накара много мъже да простенат жадно.

Сандро загуби ума и дума. Никога не беше виждал Лаура в този вид, даже в ателието на Тициан. Тя носеше тънка рокля от бял воал, праметнат през едното рамо и закрепен със златна аграф. Другото снежнобяло рамо беше непокрито. Гарвановочерните къдрици бяха подредени грижливо на върха на главата ѝ и увенчани с коронка, обсипана с бисери. На бледата, стройна ръка блестяха гривни и Сандро разбра коя беше тя.

Венера, богинята на красотата и любовта.

Отнесоха носилката и Лаура остана сама. Противно на навиците си, днес тя беше абсолютно неподвижна. Безмълвието ѝ създаваше илюзията, че е решила да представи пред гостите жива картина на сериозното, чувствено божество, огряно от хилядите свещи в залата.

След минута Лаура се отпусна в красиво изработената мида и възхитените зрители отново си поеха шумно дъх. Прозрачният костюм се уви около тялото ѝ, подчерта съвършената форма на гърдите, крехката талия. Под одеждата се подаде нежно краче, обуто в златен сандал.

Сандро откъсна поглед от изкусителното ѝ тяло и се опита да проникне в застиналото ѝ лице. То беше безизразно, не беше глупаво или затъпяло, беше просто... приемащо. За какво ли мислеше в този момент? Какви мисли минаваха през ума на жената, която много скоро щеше да отведе в леглото си първия чужд мъж?

Лаура почти не беше гримирана, вероятно за да подчертае невинността си. И наистина, добродетелта беше основна част от очарованието ѝ. Ала Сандро бе привлечен много повече от вътрешната ѝ сила и оптимизма, който излъчваше.

Въпреки старанията му да обуздае дивото желание, той се отдаде на играта на въображението си. Представи си как милва с устни голото ѝ рамо и открива, че кожата ѝ е нежна като на бебе. Погледна тъмните зърна на гърдите ѝ, които се движеха едва забележимо под фината материя на роклята, после плъзна поглед към тъмната, сладка тайна на женствеността ѝ, едва прикрита от костюма.

Сандро Кавали, който винаги се бе гордял с желязната си самодисциплина и силната си воля, стоеше и трепереше като ученик, неспособен да удържи напирещото в слабините му желание. Разочарованието му нарасна още повече, когато разбра, че е безсилен да се пребори с властния ѝ чар. И той беше слаб като другите мъже в залата.

Ръката му се плъзна към торбичката с дукати, която беше окачил на широкия си колан. Тициан нарочно беше изрисувал монетите с пъстри бои. Сандро разбра с ужасяваща увереност, че ще участва в наддаването и ще предложи най-високата цена, за да притежава тази жена.

Опитите му да я убеди с думи, че животът на куртизанката носеше със себе си опасност, страдания и разбито сърце, се провалиха.

Тази вечер щеше да ѝ го покаже с дела.

Лицето на Лаура остана абсолютно неподвижно, докато погледът ѝ внимателно обхождаше множеството. Още със сядането ѝ мъжете започнаха да сключват облози. Обичаят беше всеки мъж, решил да участва в наддаването, да натрупа сумата от пъстро изрисувани дукати, която можеше да даде, на купчинка в единия край на подиума. Орловите очи на мадона де ла Рубия поглъщаха жадно непрекъснато растящите купчинки.

В гърдите на Лаура се бореха страхопочитание и панически ужас. Наистина ли тялото ѝ беше толкова ценна стока, че мъжете бяха готови да пожертват цяло богатство, за да се наслаждават една нощ на любовта ѝ?

Потиснатостта ѝ се засилваше. Не можеше да изпита въодушевление при мисълта, че много скоро един чужд мъж щеше да я докосва, да я завладее. Мъжът, който щеше да я спечели за себе си, сигурно щеше да иска много за парите, които беше дал.

За да се пребори с нарастващата си нервност, тя претърси навалищата за приятелите си. Скоро откри Тициан и Аретино. Грамадният поет ѝ махна окуражително с ръка. Порция, облечена като пролетта, разтвори бръшляновото си ветрило. Фиамета, която си беше избрала костюма на медуза и перуката ѝ беше от изкусно увити телове, представляващи змии, ѝ прати въздушна целувка. По-голямата част от гостите обаче ѝ бяха непознати.

Звънтенето на монетите отекваше като гръм в ушите ѝ. Една от най-големите купчинки беше на стройния мъж, облечен като Приап. Огромната маска, замръзнала в ухилена гримаса, покриваше цялата му глава. Дупките за очите бяха твърде малки и Лаура не можа да види цвета на очите му.

Не, тя не можеше да има доверие в мъжа, който бе решил да се облече като бога на мъжката плодовитост. Всеки път, когато Приап увеличаваше сумата с още няколко пъстри дуката, едрият, мускулист мъж с туниката на Марс наддаваше. Той също беше добре скрит, но Лаура се вкопчи в представата, че зад маската се криеше скулпторът Сансовино, неин добър приятел и колега. Джакопо Сансовино, известен в цяла Венеция с любовните си авантюри, със сигурност нямаше да ѝ стори зло.

Марс се движеше някак странно, колебливо, сякаш ставащото пред подиума не му се нравеше особено. Вероятно непрекъснато увеличаващата се сума му създаваше проблеми. Сигурно не му се искаше да жертва толкова пари. Въпреки това Лаура му беше благодарна, че е решил да се състезава с похотливия Приап. Въодушевеното лице на мадона де ла Рубия ѝ показа, че търгът е надминал очакванията ѝ. Със сумата, която щеше да получи тази вечер, Лаура можеше да се откупи, да плати всичките си дългове. След тази нощ тя никога вече нямаше да се продаде на мъж.

Може би това щеше да задоволи Сандро Кавали, който бе положил огромни устния, за да я отклони от избрания път.

От друга страна обаче, той никога нямаше да ѝ прости тази единствена любовна нощ с чужд мъж. Представите му за морала бяха толкова строги, че не можеше да извини дори една-единствена погрешна стъпка. Сандро Кавали може да си позволи да пази честта си, помисли си горчиво Лаура. Той със сигурност не знаеше какво означава да нямаш пари и да не можеш да си позволиш онова, което

желае сърцето ти. Той никога не се беше изкушавал да избере по-лекия път, за да стигне до целта си. Нямаше представа колко трудно беше за една жена да постигне целта си в този проклет мъжки свят.

След известно време останаха само Марс и Приап. Всички други мъже прибраха парите си от подиума и се отдалечиха с недоволни лица. Златните купчини ставаха все по-големи. Явно никой от противниците нямаше намерение да се откаже.

Мадона де ла Рубия беше наредила на Лаура да не обръща внимание на наддаването. Това беше неприлично и щеше да разруши илюзиите на присъстващите. Невинната девица нямаше право да показва интерес към парите.

За да скрие жадното си любопитство, Лаура сведе глава. Приап сложи още един дукат върху купчината. Марс прибави към своята два. Това продължи още доста време, докато купчинките монети станаха толкова големи, че се заклатиха застрашително.

Колко много дукати, помисли си отвратено Лаура. Само с половината от едната купчинка можеше да се купи търговски кораб. Дори експедицията на Колумб не беше погълнала толкова много пари.

След малко Марс се поколеба, заровил пръсти дълбоко в кожената кесия на колана си. Изпод маската се чу задавено проклятие.

— Изтощиха ли се резервите ви, месер? — попита учтиво мадона де ла Рубия.

Сумите бяха еднакви. Приап сложи още един дукат отгоре и изръмжа триумфално:

— Момичето е мое!

Лаура потръпна от безименен ужас. Приятелите на Приап избухнаха в ликуващи викове и започнаха да го тупат по гърба. Посред бъркотията се надигна рязък мъжки глас:

— Почакайте малко!

Всички очи се обърнаха към Марс. Той излезе напред, вдигна скритите в кожени ръкавици ръце и свали от шията си златна огърлица. Извади от обкова огромен скъпоценен камък и го постави върху купчинката монети. Изкусно шлифованият рубин, гладък и съвършено кръгъл, погледна Лаура като огромно безжизнено око. Скъпоценният камък явно беше внесен от Византия, огърлицата беше украсена с оникс и низ блестящи диаманти.

Приап замръзна на мястото си, сякаш беше получил удар. Ръката му се стрелна към скъпоценния камък, но един от приятелите му го задържа.

Мъжете се блъскаха около подиума, за да видят скъпоценния залог.

— Този камък няма цена — промълви някой.

— Не е точно така — възрази друг. — Но струва двойно повече от златото, което предложиха двамата.

Приап изруга ядно, махна с ръка на приятелите си и групата се изниза навън.

Лаура въздъхна облекчено. Неприятният кандидат си беше отишъл. Сега трябваше да съсредоточи цялото си внимание върху мъжа, облечен като Марс. Ако наистина беше Сансовино, той не можеше да си позволи да жертва един толкова скъп камък. Всъщност, надали имаше пари да си го купи. Сигурно беше полудял.

Лаура не преставаше да мисли за случилото се, когато я отнесоха във величествените спални покои, където щеше да прекара нощта. Слугините я заобиколиха, напарфюмираха я, излъскаха ноктите ѝ, свалиха сандалите и разпуснаха косата ѝ по раменете и гърдите.

Лаура приемаше всички тези услуги с изкуствена усмивка. Не обръщаше внимание на грубичките им шеги, които се отнасяха главно до това, че било напълно подходящо Венера да бъде спечелена от Марс, както се разказваше в митологията.

Когато остана сама, тя отиде да се огледа в едно от многото полирани огледала, които украсяваха стаята. Лицето ѝ беше зачервено, очите святкаха, устните бяха влажни и рубиненочервени, защото през цялото време ги беше хапала от нервност.

Имаше чувството, че нещо в нея постепенно умира.

Когато и последната слугиня напусна стаята, Лаура се огледа изненадано. Беше сама с разкошната вечеря от вино, плодове и ядки, сама с весело пращящия огън в камината, сама с дивия страх, който стягаше гърлото ѝ.

Неспособна да остане на едно място, тя закрачи нервно напред-назад. Ала когато чу отварянето на вратата, замръзна на сред движението.

Марс влезе в спалнята.

Огънят огря златната маска и блещукация крилат шлем. Сянката, която се очерта на стената, изглеждаше страшна и заплашителна и Лаура имаше усещането, че над нея се е спуснал мрак и се кани да я погълне.

Нервността я накара да се раздвижи.

— Добре дошли, месер. Ще позволите ли да ви наля малко вино? От най-добрата реколта.

Марс поклати глава.

— Може би малко плодове. — Лаура бърбеше безсмислици, гласът ѝ трепереше, но тя не можеше да го промени. — Фурмите от Смирна са големи и сладки. Мадона де ла Рубия специално поръча тези портокали от Яфа, само заради...

— Не съм пожелтал толкова пари за вино и плодове — прекъсна я мъжът. Гласът отекна в маската с чуждо, глухо ехо.

— О, да — отговори бързо Лаура. — И какво желае... — Гласът ѝ пресекна и тя се покашля. — Какво желаете, господине? Може би партия шах или трапола. Аз лично нарисувах картите и...

— Искам теб, Лаура. Искам само теб. — Ръката му се стрелна към главата и свали маската и шлема.

Лаура се озова лице в лице със Сандро Кавали. Изненадата беше пълна.

— Господарю! — прошепна невярващо тя и скри лице в ръцете си.

— Не се прави на изненадана — процеди през зъби мъжът. — Нали ме предизвика да купя благоволенията ти.

— Да, но... — Заливаха я студени и горещи вълни, крайниците ѝ изстинаха, усети се невероятно безпомощна. Но най-силно беше облекчението.

— Какво но?

— Вие... вие не посещавате бордеи. Нали сам ми го казахте.

Устата му се изкриви в усмивка. В леденостудените очи нямаше и капчица хумор, да не говорим за топлина.

— В твоя случай направих изключение.

— И защо?

Мъжът опря ръце на хълбоците си и я разгледа, както търговец гледа топ скъп плат.

— Що за въпрос? Когато мъжът си купува проститутка, никой не го пита защо. Причината е ясна.

Чувството на облекчение изчезна. Когато от устата му излезе думата „проститутка“, гордостта на Лаура се стопи.

— Не биваше така. Ние с вас... ние се познаваме.

Мъжът поглади брадичката си.

— Разбирам. Но нима е по-прилично да загубиш невинността си от един напълно чужд мъж?

— Не исках да кажа това.

— Тогава да престанем да говорим и да си свършим работата.

Без предупреждение, той се озова с два скока при нея и я прегърна. Целувката му беше груба и настойчива. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ и се задвижи равномерно. В главата на Лаура цареше хаос. Изпитваше облекчение, че е Сандро. Изпитваше ужас, че е Сандро. Умираще от страх, че е Сандро.

Тя простена задавено и се опита да се освободи. Той я пусна и ѝ позволи да отстъпи крачка назад. Лицето ѝ пламтеше в огън. Сандро протегна ръка и отвори аграфата на рамото ѝ. Прозрачният бял воал се свлече на пода.

Изведнъж Сандро се задъха, сърцето се качи в гърлото му и тази корава, пулсираща буца го накара да преглъща мъчително. Не беше очаквал, че урокът по морал ще се окаже толкова труден. Беше си представял един злобен фарс, в който той щеше да изиграе ролята на грубия клиент и да уплаши Лаура до смърт, да я накара да признае, че е избрала погрешен път.

Вместо това той стоеше пред нея като глупакът в комедиите, който беше забравил текста си. Той беше избрал погрешен път, не тя, защото бе решил, че е достатъчно хитър и студенокръвен, за да се държи с нея като тиран.

Лаура стоеше пред него съвсем гола и по всичко личеше, че не се срамува ни най-малко. Огромните виолетово-сини очи бяха втренчени в лицето му. Куражът ѝ и начинът, по който приемаше безсърдечното му държание, го подлудиха. Толкова му се искаше тя да се разгневи, да се бори с него, да настоява за уважение.

Ала тя беше проумяла, че проститутката няма право да поставя условия, нито да иска нежност и доброта от един мъж, който беше пожелвал за нея трудно спечелените си пари.

Съвестта му нашепваше, че няма право да я зяпа така. Глупости, внушаваше си той, само преди минути платих за това право годишните си доходи. Тъй като нямаше намерение да доведе докрай мръсната процедура, трябваше поне да се наслади на мига.

Лаура беше още по-красива, отколкото в спомените му от ателието на Тициан. Кожата ѝ блещукаше като перла, огряна от трепкащите светлинки на безбройните свещи. Краката ѝ бяха безкрайно дълги и преминаваха в меко закръглени хълбоци, достойни за най-красивата алабастрова статуя. Гърдите ѝ бяха съвършено оформени и той съзнаваше, че подходат точно на ръцете му. Връхчетата им бяха розови като най-редките корали. Косата ѝ беше черна като нощта, загръщаше раменете и гърба като лавата на вулкан и се развяваше леко от полъха, който идваше от камината.

Тя би била идеалната куртизанка, помисли си горчиво Сандро — опияняваща смесица от женски чар и девическа невинност. Тази жена можеше да подлуди всеки мъж, който я видеше така.

Мълчанието продължи дълго, опъна нервите му и решителността на Лаура да му устои.

— Какво не е наред? — попита меко тя.

Сандро стисна здраво устни.

— Всичко е наред, Лаура. — Само дете не мога да си играя на негодник. Толкова много те желая.

— О! — Тя вдигна прелестните си рамене. — Ами тогава... няма ли да идем в леглото?

В леглото. Устата на Сандро пресъхна. Погледът му се устреми към огромното легло, увенчано с величествен балдахин с копринени завеси. Блестящата сатенена покривка беше примамливо отменната.

— А, да — промърмори той, като напразно се опитваше да придаде на думите си жестоко звучене. — Там можеш да разгърнеш напълно таланта си, нали?

Лаура, която се бе обърнала към леглото, застина на мястото си. Очите ѝ потъмняха от обида и унижение. Бледите ѝ устни затрепериха и тя ги прехапа болезнено.

— Моят талант е в живописата. Господарю, вие купихте девица.

Сандро отново стисна здраво устни, за да задържи напиралните извинения. Проклетата да е! Той бе дошъл да ѝ покаже, че е избрала погрешен път. Вместо това изпитваше диво желание да я грабне в

прегръдката си, да шепне в ухото ѝ нежни думи, да я целува, докато болката изчезне от очите ѝ.

— Ела тук — проговори задавено той и гласът му прозвуча като команда, дадена към мързелив дзафо.

Заповедническият тон я вцепени. Сандро се окопоти. Най-после Лаура беше показала някакво вълнение. Можеше да понесе всичките ѝ настроения и капризи, само не болката.

— Да, господарю — отговори смирено тя и застана пред него.

— Още по-близо — заповяда той, макар че бяха само на една ръка разстояние.

Лаура направи още една крачка към него, после още една.

— По-близо — повтори Сандро.

Тя се подчини. Сандро вдъхна дълбоко аромата на жасмин, усети топлината на голата ѝ кожа, леките тласъци на нервния ѝ дъх. Вената на шията ѝ пулсираше. Той трябваше да напрегне всичките си сили, за да си заповяда да не я докосва.

— Целуни ме — нареди дрезгаво той.

Тя преглътна мъчително.

— Мисля, че е редно господинът да поеме инициативата.

— Господинът даде цяло състояние за теб — напомни ѝ той. — Целуни ме, Лаура, и се постарай да ме убедиш, че си струва.

Бузите ѝ пламнаха.

— Искате да ви накарам да забравите колко много сте платили за мен...

Сандро се принуди да се усмихне.

— Ами да, това е част от илюзията. Но аз няма да забравя, Лаура. Не бих могъл.

— Проклет да си, Сандро — прошепнаха бледите ѝ устни.

Мъжът примигна изненадано. Тази жена беше безкрайно смела, щом си беше позволила да го нарече на малко име. В това време тя се притисна към него и сложи ръце на гърдите му. Вдигна ги съвсем бавно и горещата ѝ ласка, макар и странно резервирана, му отне дъха. Безмилостни, добре обучени и неустоими, пръстите ѝ се плъзнаха по раменете му и се срещнаха на тила. Лицето ѝ се вдигна към неговото. Тя прокара език по устните си, за да ги навлажни, надигна се на пръсти и впи устни в неговите.

Макар че беше нежна и предпазлива, целувката подейства на Сандро като внезапно нападение на коварен противник. Езикът ѝ завладя устата му и се задвижи умело между зъбите. Тя го улови в чувствената си мрежа и го накара да забрави злите си намерения. Ръцете, които беше отпуснал покрай тялото си, я прегърнаха и започнаха да милват гладкия ѝ гръб.

Тя беше истинска, жива Венера, изпълнена с тъмни опасности и знаеща плът. Тя беше сирена, решена да разруши ледената му решителност. Тя беше зла, демонична богиня. Той се лъжеше, когато я наричаше чиста и невинна.

След минута Сандро направи шокиращо откритие. По бузите на Лаура се стичаха горчиви, парещи сълзи. Той я блъсна настрана, сякаш бе вкусил отрова.

— Не — проговори задавено той. — Не смей да плачеш.

Лаура изтри сълзите от очите си.

— Не исках да се разплача.

— Това е лъжа — отговори той, макар да беше уверен, че тя казва истината. — Ако се надяваш да избегнеш мъчението, което те очаква, като спекулираш със съчувствието ми, да знаеш, че няма да ти се размине.

— Така ли виждате нашата първа нощ? — попита тихо тя. — Като мъчение?

— Ти знаеше, че ще се пожертваш на някой мъж, Лаура. Нали затова предложиха тялото ти за продажба.

— Но не очаквах, че точно вие ще бъдете този мъж.

Сандро пое дълбоко въздух, сякаш го беше ударила. Много добре разбираше какво искаше да му каже тя. Лаура плачеше, защото трябваше да се пожертва за Сандро Кавали, мъж, твърде стар за нея. Тя не можеше да очаква нищо от изтощения стар воин. Очевидно се отвърщаваше от него.

— Това е още една от лошите страни на проституцията — проговори ледено той. — Не можеш да си избираш любовниците. Ако те пожелае някой стар мъж, ти си длъжна да легнеш с него.

— Вероятно имате право. — Тя му обърна гръб и се запъти към леглото. Даже Донатело не беше в състояние да нарисова такъв съвършен гръб. Сандро я последва и видя, че е заела място върху белия сатен. Паднал ангел, помисли си той, който почива върху мекия облак.

— Освен това трябва да знаеш — продължи той, като се отпусна до нея, — че няма да имаш никакво влияние върху протичането на нощта.

Лаура вдигна коляно и го опря в бузата си.

— Какво искате да кажете?

Сандро се опита да мисли за Империя, умиращата куртизанка. Горчивината, която беше натрупал в сърцето си, му позволи да изрече жестоки думи.

— Искам да кажа, мадона, че с проститутката мъжът има право да се отдаде на всички перверзии, които иначе крие дълбоко в себе си. Когато спи с почтена жена, той се отнася с уважение към нея. Такива са повелите на честта.

Лаура се сгърчи като от удар и се отдръпна от него.

Сандро зарови пръсти в косата си и стисна другата ръка в юмрук. „Знаеш ли колко ми е трудно, Лаура? Не мога да ти причиня болка!“

За да заглуши протеста в душата си, той се наведе към нея и впи устни в нейните. Целувката беше корава и болезнена и от гърлото ѝ се изтръгна кратък стон. Правя го за нейно добро, внушаваше си той, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ и го завладяваха грубо и настойчиво. Срамуваше се от себе си. След тази нощ Лаура не биваше никога повече да продава тялото си на чужди мъже. Ала въпреки факта, че грубостта му беше само преструвка, която целеше да ѝ покаже какво я очаква в тази професия, Сандро усети как тялото му оживя. Не бавно и пресметливо, както ставаше, когато се любеше с метресите си, а със задъхващ скок, който накара кръвта да бие оглушително в ушите му и сърцето му да пулсира като на заслепен от страст младеж. Изведнъж панталонът му отесня. Дъхът му излизаше на силни, накъсани тласъци. Той отдели устата си от нейната и плъзна устни надолу към зърната на гърдите ѝ, които се бяха втвърдили под докосванията му. Тя беше сладка и нежна; вкусът и ароматът ѝ му внушаваха да не бърза, да я вземе бавно и постепенно, да ѝ се наслади и да я доведе до върха на екстаза.

„Моля те, Лаура, кажи ми да престана — умоляваше я безмълвно той. — Моля те, не допускай да ти причиня още болка.“

Лаура не го помоли; не каза нито дума. Придържаше се към кодекса на куртизанките, според който мъжът имаше право да прави каквото си ще с жената, за която беше платил.

Смелостта ѝ и силното съчувствие, което пулсираше в сърцето му, го накараха да забрави за какво беше дошъл. Той не можеше да бъде груб с нея. Не можеше да ѝ причини болка, да я накара да страда. Дълбоко в себе си той беше човек със здрави принципи и макар че беше твърдо решен да ѝ докаже правотата си, нямаше сили да я измъчва.

Сандро отдели устни от гърдите ѝ и се подпря на лакът, за да я погледне в лицето. Лаура се стараеше да не се разплаче отново, устните ѝ бяха подути, очите блестяха.

— Лаура... — Така му се искаше да помилва с устни лицето ѝ, да я прегърне утешително и да ѝ обясни какво е възнамерявал. Ала загуби самообладание и за първи път я целуна така, както беше мечтал през цялото време.

Езикът му очерта съвършената извивка на долната ѝ устна, после устните му се сляха с нейните в безкрайно нежна целувка. Главата му бавно се движеше наляво и надясно. Лаура въздъхна и тялото ѝ се отпусна, сякаш беше чакала именно тази целувка.

Не мога да я изнасиля, каза си мрачно Сандро, не мога и толкова. Тя няма да изпита удоволствие, аз също. Но тя беше на път да постигне целта си и да го накара да забрави колко беше платил за нея. Оставаше ѝ съвсем, съвсем малко.

Тази жена притежаваше невероятния талант да унищожи най-добрите му намерения; тя беше обкръжена от ореол на крехкост и ранимост, който го караше да отрича очевидното и да я уважава като жената, която в действителност беше.

Това признание освободи цялата натрупана в душата му нежност. А той се бе гордял, че умееше да крие чувствата си.

— Господи — прошепна с мъка той, — ти ме разкъсваш на парченца, Лаура. Ти си прекрасна. Ти си самото съвършенство.

И той започна да милва тялото ѝ нежно, бавно... с любов. Притисна я до сърцето си и пред очите му се появиха невероятни картини — как двамата ядат портокали в заляното от слънце легло, как спят заедно следобед, как той е забравил всичките си грижи и задължения, за да прекара живота си с нея.

— Само едно докосване на устните ти — прошепна той, докато продължаваше да вкусва устата ѝ, — и сърцето ми пламва от желание. Господи, Лаура, искам да отлетя с теб някъде много далече, където

цари вечно лято. Най-после разбрах, че никога през живота си не съм искал нещо толкова силно и толкова истински... само теб.

Тя въздъхна тихо и протегна ръце към него. В този миг Сандро усети как нещо дълбоко в него се разчупи на хиляди парченца, които се разтопяха без остатък. Най-после чувствата, които години наред беше държал скрити в най-съкровените си глъбини, се освободиха. Той прегърна Лаура и се закле да я вземе завинаги със себе си, да я затвори в омагьосан замък, където никой нямаше да я вижда и да ѝ причинява мъка.

Силното чукане на вратата го изтръгна от безумните фантазии. Сандро замръзна на мястото си; даже в този трескав миг той позна трикратното почукване, след което дойде пауза, после още две къси почуквания. Джамал.

Гласът на Ясмин изсъска нещо на арабски; очевидно тя се опитваше да попречи на приятеля му, но почукването се повтори.

Спасен съм, каза си Сандро и изпита нещо като облекчение. Скочи от леглото и бързо затвори завесите пред голата Лаура. Джамал го бе предпазил от най-голямата опасност на света: да се влюби.

Сандро се озова с два скока до вратата и я отвори. Ясмин го погледна пронизващо. Джамал изглеждаше мрачен и Сандро изпита топло съчувствие към немия си приятел.

— Какво има?

Джамал махна с ръка на застаналия в сянката на коридора мъж. Сандро позна единия от стражарите, на които беше възложил да охраняват ранения браво в болницата.

— Господарю — поклони се почтително мъжът, — убиецът дойде в съзнание.

— Отлично — отговори почти весело Сандро. — Утре ще го разпитам.

— Простете, господарю, но стана нещастие.

Гневът нахлу в гърдите му. Лицето му запламтя.

— Какво нещастие?

— Някой го нападна с нож, господарю. Лекарите казват, че няма да живее дълго.

Сандро не си направи труд да попита как убиецът беше минал покрай постовете; утре щеше да изясни този въпрос.

— Чакайте ме долу — нареди кратко той и затвори вратата под носа им. После се върна до леглото и отметна завесата.

Лаура седеше с изправен гръб, увита в бялата завивка, вдигнала колене към лицето си. Очите изглеждаха огромни на бледото лице, пълни с неизказани въпроси.

— Не исках да умре... — прошепна с мъка тя.

Сандро отново закопня да я прегърне. Тя винаги събуждаше в него инстинкт да я закриля.

— Не си виновна ти — отговори рязко той. После се приведе и я целуна по бузата. — Чакай ме, Лаура. Ще се върна.

9

Коридорът на болницата беше осветен от газени лампи. Сандро забърза към залата, в която беше настанен умиращият Винченце ла Бока.

Един лекар и помощникът му, две монахини, един свещеник и един полицаи се бяха събрали около ниското легло. Лицето на убиеца беше бледо като пергамент. Челото му блестеше от мирото, с което го беше помазал свещеникът. Отворените му очи гледаха с празен поглед.

Сандро не изпита съжаление, нито съчувствие. Този мъж — този убиец — държеше ключа към загадката. Освен всички по-древни престъпления, които беше извършил, се бе опитал на два пъти да убие Лаура. Той не заслужаваше нищо, освен презрение.

Сандро измери Ла Бока с хладен поглед и коленичи до главата му.

— Каза ли нещо? Не каза ли поне истинското си име? Не спомена ли какви са били намеренията му?

— Само фъфлеше нещо, господарю, и викаше майка си. — Лекарят поклати глава. — Всички умиращи викат майките си.

Сандро докосна мъжа по рамото.

— Винченце, чувате ли ме?

Оцъклените очи примигнаха едва забележимо.

— Можете ли да говорите? — Сандро го погледна изпитателно. Миризмата на смъртта беше пронизваща, добре позната и незабравима.

Жертвата отмести глава от едната страна към другата и издаде неразбран звук.

— Къде бяхте, когато са го нападнали?

— Това е странното, господарю. Ние с Конти бяхме точно тук. — Мъжът показва дървената пейка. — Бедният момък току-що се бе събудил и ние извикахме лекарите. Само след час забелязах кървава локва под леглото му.

Сандро огледа внимателно дебелата превръзка.

— Искам да видя раната.

Докторът се наведе и отстрани напоения с кръв компрес. Сандро погледна ужасено зейналата рана.

— Сигурно са го наръгали с нож — проговори замислено той. — Острието е било малко... — Толкова малко, че е било скрито в ръкав или ботуш. Но кой го е убил?

— Посещавал ли го е някой, след като се е събудил? — попита строго Сандро. — Бях наредил да не го безпокоят.

— Само обичайните хора — отговори стражарят. — Лекарите и помощниците им, монахини и свещеници. Някои от пациентите имат роднини и те остават до леглата им, но при Ла Бока не дойде никой.

Сандро потърка брадичката си и изведнъж се почувства стар. Смешно, докато беше с Лаура, изобщо не беше помислил, че е два пъти по-възрастен от нея, беше забравил дори отвращението ѝ от напредналата му възраст.

— Искам списък с имената на всички, които са посетили болницата днес — проговори с отсъстващ вид той.

— Не ги регистрираме, господине — обясни смутено лекарят. — Никога не е ставало нужда да... — Той млъкна изведнъж. Пациентът пое шумно въздух. Направи опит да говори и изпъшка от болка. Гърдите му свиреха злокобно.

Свещеникът зареди молитвата на последното помазване. Монахините припяваха в хор. В същото време убиецът заговори. Побеснял от гняв, Сандро изрева:

— Веднага млъкнете! — Духовникът го изгледа слисано, но се подчини и спря молитвата. Монахините също замлъкнаха и скриха лица в качулките си. Сандро се наведе към умиращия и сложи ухо до устата му.

— ... дадох всичко за делото, но не подозирах... не знаех нищо за... лудостта... или за другите... — Чу се предсмъртното хъркане.

Сандро разбра, че всичко е свършило, и втренчи поглед в безжизненото тяло. Беше дошъл твърде късно. Убиецът умря и отнесе тайните си със себе си.

А може би не. Сандро се опита да открие някакъв смисъл в несвързаните, произнесени едва-едва думи на Бока. За делото... лудостта... другите. Всяка дума беше загадка.

Сандро не можеше да откъсне очи от умиротвореното лице на мъртвия.

Делото... Инстинктът му подсказваше, че това означава заговор срещу дожа. Но единственото доказателство беше предсмъртната дума на умиращия убиец.

Той се изправи и даде нарежданията си на лекаря. Ако някой дойдеше да види Бока, трябваше да го уведомят веднага.

Камбаната удари кръгъл час.

— Нощта едва сега започва — промърмори лекарят и нави ръкавите на престилката си.

Сандро дойде на себе си. Трябваше веднага да напусне това място на смърт и болести. Трябваше да завърши онова, което беше започнал. Да се върне при Лаура.

Лаура гледаше втренчено последната догаряща свещ. Другите бяха угаснали след дълго трептене, но тази беше останала, за да отмерва безкрайните минути на Сандровото отсъствие. Лаура беше останала в леглото и през бавно изтичащите часове бе открила всички издутини и вдлъбнатини в дебелия матрак. Много скоро ѝ стана ясно, че това легло съвсем не беше предвидено за сладък и спокоен сън.

Никой не дойде да я види; вероятно всички в къщата бяха убедени, че Сандро е още при нея.

От салона долиташе шумът на бала и веселите смехове правеха страданията ѝ още по-мъчителни. Тя плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха. Нищо не вървеше, както трябва. Сандро Кавали беше последният мъж, когото бе очаквала да види тази вечер.

Сега, часове по-късно, тя разбираше, че никога няма да бъде куртизанка. Не можеше да понесе чужди мъже да я докосват интимно, не можеше да им даде власт над себе си. Трябваше да послуша Сандро, да се вслуша в думите на бедната умираща Империя. Трябваше да се вслуша в зова на сърцето си, което копнееше за любов и нямаше да се задоволи с нищо друго.

Когато погледна отново догарящата свещ на нощната масичка, тя видя, че пламъчето се е смалило до мъничък син пръстен и изчака, докато то угасна с тихо съскане. Изпитанието на съвестта и бунтът на

чувствата, които беше преживяла, оставиха след себе си безкрайна умора. Тя се зави до брадичката и потъна в дълбок сън.

Някакъв лек шум я пробуди от сън, който не можа да си спомни. Знаеше само, че е бил пълен със спокойни и безкрайно нежни картини на фона на лазурносиньо небе и приглушена златна светлина. Духът ѝ се стремеше да се върне в прекрасния сън или поне да го задържи. Но той изтече като пясък през пръстите ѝ и тя отвори очи, макар и неохотно.

Чу стъпки и се взря напрегнато в мрака.

— Господарю?

Някой отвори завесите на леглото и пред нея застана черна фигура. Изведнъж Лаура разбра за какво беше копняла в съня си. Тя искаше Сандро, макар и само за една нощ. Протегна ръце към него и зачака милувката му.

Вместо това получи силен удар по главата и парче плат в устата си. Някой я натисна в меките възглавници. Огромният, силно вонящ парцал задуши ужасения ѝ вик. Тя се съпротивляваше отчаяно и се опитваше да вика, докато гърлото ѝ запари болезнено.

Отчаяна, Лаура се опита да проумее какво става с нея. Чуваше полугласни проклетия и тихи, злобни смехове. Усещаше ръце, които я опипваха. Незнайно откъде се появи въже, което се впи болезнено в китките ѝ. Тя мятеше глава по възглавницата и все още не се предаваше; накрая някой я задуши с друга възглавница. Движенията ѝ станаха по-бавни и отслабнаха. Цветът на безнадеждността и ужаса беше черен. Лаура потъна в дълбока, непрогледна чернота.

Сандро стоеше пред стаята, в която го чакаше Лаура. От салона долиташе весела музика, чуваха се гръмки смехове. Той чуваше отдалечаващите се стъпки на Джамал и разбра, че приятелят му се е запътил към стаята на Ясмин. Докато вървяха обратно към „Ридото“, Джамал му даде да разбере, че се е борил с един чуждоземен великан за правото да прекара нощта с робинята. Невероятно, помисли си Сандро. След толкова години Джамал се бе влюбил. Колко жалко, че любимата му беше куртизанка.

Сандро посегна към стъклената дръжка на вратата. Той нямаше да извърши тази фатална грешка. Сега щеше да влезе в стаята и да

съобщи на Лаура, че трябва веднага да напусне публичния дом. Щеше да я убеди, че трябва да го приеме като свой меценат, за да продължи художествената си кариера без парични грижи.

Това беше чисто, трезво решение. Сандро се опитваше да бъде доволен, но усещаше само безнадеждност. С Лаура не можеше да сключи сделка, както беше правил досега. Тази мисъл го настройваше все по-мрачно.

Той завъртя копчето, отвори вратата и влезе. Всички свещи бяха угаснали; надвисналата в стаята тишина приглушаваше шума от празненството на долния етаж. Лекият бриз движеше завесите на високия прозорец. Вероятно Лаура го беше отворила и Сандро се изненада от това, защото нощта беше хладна. Освен това тя беше пила вино, но бе проявила несръчност, защото бутилката беше разляна и в стаята се усещаше кисела миризма. Сандро изпита угризения на съвестта. Сигурно той я беше тласнал към виното.

Спря в края на леглото, защото не смееше да вдигне завесата и да я събуди. После си каза, че ако я накара да го изслуша, докато е още сънена, тя може би ще прояви малко повече отзивчивост към предложението му.

Ала когато посегна към завесата, тялото му реагира с гореща вълна на възбуда. Изненадан и гневен, той се закле, че няма да се поддаде на неудържимото желание да я вземе.

След малко разтвори завесите и прошепна:

— Лаура...

Слабите отблясъци на догарящия огън в камината осветиха празно легло.

В сърцето на Сандро се надигна паника. Той стисна зъби, за да се овладее. Излезе в коридора, грабна една висока свещ от стената и започна да претърсва стаята.

Чаршафът беше издърпан към прозореца. Чаша с вино бе паднала на пода. Сандро се опита да си внуши, че Лаура е отишла при някоя приятелка. Или в кухнята. Или в банята...

Не. Всички признаци сочеха, че Лаура е била изведена от стаята против волята си. Вече два пъти бяха посегнали на живота ѝ. Може би тази вечер неизвестните похитители успяха да довършат започнатото.

Сандро се постара да потисне вълнението си и отиде при мадона де ла Рубия, за да я уведоми, че Лаура не е в стаята. Само след няколко

минути малкото останали гости бяха подложени на обстоен разпит.

Резултатът потвърди опасенията му: Лаура беше изчезнала.

Вцепенен от страх, той повика Джамал и дзафите, които охраняваха публичния дом. Джамал се яви пръв, следван от Ясмин. Африканката беше наметната със скъп кафтан, лицето ѝ беше загрижено. Полицаите, които се бояха до смърт от гнева на капитана си, тътреха крака.

Сандро ги укори с груби думи за проявената небрежност, даде воля на гнева си и нареди на Джамал да организира няколко отряда, които да претърсят околностите.

Тициан и Аретино също му предложиха помощта си, макар че едва се държаха на крака.

— Кой ли е негодникът, посмял да посегне на Лаура? — попита с треперещ глас Тициан.

Аретино свали маската си. Лицето му беше зачервено и запотено.

— Ако беше някоя от другите куртизанки, щях да кажа, че няма нищо страшно. Но Лаура... Кажете, Сандро, кой беше съперникът ви?

— Приап — отговори с отвращение господарят на нощта. Този проклетник едва не го разори.

— Всички знаем това, но кой беше той в действителност?

— Откъде да знам? — Сандро поклати глава.

— Наистина ли не знаете? — погледна го смаяно Ясмин. — След като отведохте Лаура, той взе едно от другите момичета. И беше доста... груб.

Сандро се обърна като ужилен.

— По дяволите, жено, не си играй с мен. Кой беше той?

Свършено оформеното лице на Ясмин потрепери.

— Господарю, това беше синът ви.

Синът ви... Синът ви... Синът ви... Сандро повтаряше думите като молитва. Скован от ужас, той не осъзна как излезе от публичния дом, следван от десетина мъже и Ясмин, и се запъти към дома си.

Проклятие! Трябваше веднага да прозре плана на Маркантонио. Огромната сума, която синът му беше взел от съкровищницата, беше почти колкото онази, която бе дал за Лаура. Планирал е действията си много грижливо, помисли си отвратено Сандро. И все пак беше

сбъркал. Сигурно изобщо не е предположил, че баща му ще го разкрие. Отвлечането беше акт на отчаяние, извършено от егоистичен млад мъж. И по дяволите, планът му беше успял. Сандро се опита да разсъждава трезво, за да разбере докъде щеше да падне Маркантонио, за да си отмъсти на жената, която си бе позволила да го отблъсне.

Той не очакваше да намери Маркантонио вкъщи, но искаше да разпита слугите. Отиде в големия салон и събра цялата прислуга. Верните му хора го гледаха учудено, разтърквайки сънено очи.

— Търся месер Маркантонио — съобщи кратко той. — Можете ли да ми кажете къде е отишъл?

Готвачът се довлече последен и излезе напред, като смутено навиваше на пръста си дългия си мустак.

— Отиде на вашата галера, господарю. Нареди ми да приготвя храна като за празник и слугите да я отнесат на галерата.

— Празнично ядене? — Сандро си представи сцената на прелъстяването и му прилоша.

— Да, господарю. Ядене за тридесет и едно лица.

Сандро спря да диша. Спомни си, че преди време беше заварил Маркантонио с тридесет приятели, все безделници като него. Със сина му ставаха точно тридесет и един. Трентуно.

— Трентуно? — прошепна с пресекващ глас Лаура и погледна ужасено Маркантонио Кавали. Той беше свалил маската си и тя виждаше ясно жестокия блясък в красивите му очи.

Тя задърпа отчаяно копчинения шнур, с който беше овързана. Намираха се на борда на семейната галера с плосък кил, типична за венецианското морско строителство. Тя беше положена на палубата. Ръцете ѝ бяха опънати над главата и китките бяха вързани за парапета в средата на кораба. Студеният нощен бриз развяваше роклята ѝ. Беше заобиколена от група похотливи млади мъже. Те ядяха студени печени пилета и се наливаха с вино.

Тъмната вода на лагуната се удряше в корпуса на кораба, чуваше се жално скърцане, здравите възета, с които галерата беше закрепена за брега, се опъваха лениво. На релинга бяха запалени факли, които се отразяваха в морската вода. В далечината се виждаха светлините на Венеция.

— Трентуно? — повтори тя.

Маркантонио се усмихна със съвършена учтивост.

— Изхождам от предположението, че знаеш какво е това, белисима.

Приятелите му избухнаха в смях и започнаха да се побутват с лакти. След като бяха свалили маските си, Лаура позна повечето от тях; на кораба присъстваха синовете на най-изисканите семейства от Венеция и околностите. Тициан лично беше рисувал някои от тях. Други бяха посещавали дома на мадона де ла Рубия.

Благородници, каза си Лаура. Синове на Републиката. Тази мисъл не ѝ донесе утеха. Те не бяха длъжни да проявят уважение към една обикновена проститутка; Сандро ѝ беше казал това само преди няколко часа.

Маркантонио улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне. Тя видя пред себе си красив мъж с усмихващи се устни, но с покварена душа.

— Отговори ми, мила. Познаваш ли традицията на трентуно или не?

Лаура знаеше какво значи „трентуно“. Империя ѝ беше описала процедурата с всички подробности. Въпреки това реши да спечели време, като се престори, че няма представа какво я очаква. Главата ѝ бучеше болезнено от силния удар, който ѝ бяха нанесли, устата ѝ беше пресъхнала от парцалите, с които я бяха натъпкали, за да задушат виковете ѝ, докато галерата излезе далече навътре в лагуната и хвърли котва на това усамотено местенце. Гребците бяха клюмнали над греблата си и си почиваха от бързото пътуване. Лаура се запита дали някой от тях би ѝ се притекъл на помощ, но много скоро осъзна, че беше глупаво да се надява. Маркантонио и приятелите му бяха отпуснали на гребците бъчва с вино; нито един галеото нямаше да си направи труда да помогне на една нещастна уличница.

— Никога не съм чувала тази дума — отговори съвсем тихо тя. Почти не можеше да движи подутия си език.

Маркантонио се засмя гърлено.

— Тогава ние ще бъдем първите, които ще те запознаят с тази благородна традиция. Ти си избрала професия, която те задължава да задоволяваш мъжете, и мисля, че няма да имаш нищо против.

— А аз изхождам от предположението — отговори тя, решена да не се поддава на паниката, която стягаше гърлото ѝ, — че благородните господа ще имат добрината да ми обяснят за какво става дума.

Маркантонио помилва рамото ѝ. Хладното докосване, макар и леко като перце, я накара да се сгърчи от уплаха.

— О, тя наистина е възхитителна! — Младежът хвърли поглед през рамо. — Адолфо, покажи ѝ какво сме приготвили.

Адолфо беше наследникът на дук Урбино. За разлика от Маркантонио, който криеше злобата си зад любезна усмивка, изражението на Адолфо издаваше неприкрита жестокост. Имаше походката и движенията на опитен боец с меч. Тъмните му черти се разкривиха в похотлива, тържествуваща усмивка. Той застана пред Лаура и разгъна някакъв документ.

— Отпечатахме това и утре ще го разпространим из цяла Венеция — заяви тържествено той. — Пратихме го в печатницата на Алдус, защото ние искаме само най-доброто. — Лаура спря да диша. В печатащата на Алдус тя беше намерила мъртвия словослагател. Ала преди да е успяла да доведе докрай мисълта си, в очите ѝ се набиха черните, дебело отпечатани букви. Онова, което прочете, щеше да я накара да падне на колене, ако не беше положена по гръб и вързана за високия релинг. На листа беше написано: „На 16 февруари 1531 Лаура Бандело задоволи всички“.

Макар че страхът я разкъсваше, тя се постара да остане равнодушна.

— Не разбирам.

— Много скоро ще разбереш, белисима — отговори все така любезно Маркантонио. — Много скоро. — Той се приведе към ухото ѝ и продължи: — И когато всичко свърши, ще се проклинаш, че не прие предложението ми, малка мръснице.

— Жалко е, че Марс я имаше пръв — отбеляза мъжът, в чието лице Лаура позна Томазо, племенника на дука на Мантуа.

— Така е по-добре — възрази друг. — Значи не се налага да се бием за честта на първата нощ.

— Как мислите, кой беше той? — попита Адолфо и поглади брадата си.

Маркантонио намери зърното на гърдата ѝ и го стисна болезнено.

— И как беше с него, Лаура? Знам, че ти липсва база за сравнение, но добре ли ти беше да се любите?

Въпросът събуди в душата ѝ буря от упорство, което отнесе далече първоначалния ужас. Тя се отдръпна колкото можеше по-далече от него и дръпна силно въжетата, с които беше стегната.

— Мога да ви уверя — заяви с твърд глас тя, — че той ви превъзхождаше във всяко отношение.

Младите мъже избухнаха в смях. Чашите им зазвъняха, чуха се весели тостове. Всички изпиха виното си на един дъх. Маркантонио изсъска разярено и вдигна ръка да я удари. Лаура стисна зъби и спокойно му поднесе бузата си.

Когато ръката на младежа се отпусна безсилно, Адолфо се изсмя гръмко.

— Не бързай толкова, приятелю. Отнасяй се добре с нея, нали всички трябва да си получим удоволствието.

Маркантонио погледна пронизващо Лаура.

— Добре. Няма да я пипам.

Младите мъже се нахвърлиха жадно върху разкошната вечеря от пуешко месо, болонски салами и пикантни салати. Те продължаваха да се наливат с вино и повечето бяха вече пияни. Пият, за да си вдъхнат кураж, помисли си презрително Лаура.

— Не сме предвидили прибор и за теб — поклони се с подигравателна учтивост Маркантонио. — Сметнахме, че сега не ти е до ядене.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Ужасът заплашваше да я надвие. След малко пред нея застана непознат млад мъж, който носеше на рамото си брошка с герба на дома Отранто. За разлика от похотливите си приятели, този мъж — всъщност той беше най-младият между тях, с едва набола брада — изглеждаше сериозен, почти като учен.

— Може би трябва да ѝ дадем малко от това вино с опиум — предложи той и показа на приятелите си бутилката, която беше донесъл. — За да... за да я успокоим.

Маркантонио погледна изпитателно Лаура. Без да отмества поглед от лицето ѝ, той поклати глава.

— Не, Гуидо, мисля, че не бива. Искам тя да усети всичко, което ще правим с нея.

Докато чакаше да докарат гондолата му, Сандро не откъсваше поглед от танцуващата редица светлини, които маркираха галерата му. Господи! Неговата галера.

Жлъчка пареше в гърлото му. Той знаеше, че Маркантонио е мързелив и безсъвестен. Но и в най-смелите си представи не беше помислял, че синът му ще бъде способен на такава бруталност.

Обзе го срам. Защо Маркантонио беше станал толкова лош? Къде беше сбъркал във възпитанието му?

— Да вървим — проговори бързо той и скочи в гондолата още преди гондолиерът да я е доближил до брега. Гуидо Ломбарди и Джамал го последваха. — Ясмин, вие оставате тук.

Без да му обръща внимание, величествената африканка се плъзна като пантера в гондолата.

— Идвам с вас и Джамал.

— Не бива. Може да стане опасно.

— Не ме е страх. Но ако онова, от което се опасяваме, вече е станало, Лаура ще има нужда от моята помощ.

Спокойният ѝ аргумент разкъса сърцето на Сандро. Гондолата се плъзна бързо по черните води на лагуната. Сандро нареди на приятелите си да мълчат, защото трябваше да изненадат празнуващите на галерата младежи, за да спасят жертвата им.

Старяеше се да не мисли за онова, което в този момент може би ставаше на борда на галерата. Старяеше се да не мисли за другите случаи на трентуно, които беше разследвал. Една от жените беше починала от загуба на кръв, други бяха потърсили утеха зад стените на манастира. Сандро знаеше, че някои от тях бяха полудели.

Какво щеше да стане с Лаура, ако пристигнеха твърде късно? Бог да ѝ е на помощ!

Той отвори уста, за да заповяда на гондолиера да побърза, но не посмя да заговори. Бяха близо до галерата и над водата се носеха весели гласове. Младите мъже, които бяха дошли да правят компания на сина му, се смееха необуздано и очевидно се радваха на приключението си.

Този звук събуди в душата на Сандро луд гняв. И страх.

Гондолата се плъзна покрай галерата. Ломбарди умело издърпа едно въже от борда и го завърза за носа на лекия плавателен съд. Сандро чуваше ясно виковете на пияните гости, различаваше звънкия смях на Маркантонио и несвързаните забележки на другарите му.

Лаура мълчеше.

Стиснал здраво зъби, той грабна оръжието, което беше сложил в гондолата, хвана се за релинга и се изтегли по корпуса на кораба. Последния път, когато беше извършил това опасно изкачване, за да спаси изпаднал в беда човек, беше преди много години. Тези дръзки акции бяха по-подходящи за млади мъже. Той се изненада от подвижността си, от лекотата на стъпката си и с доволна усмивка затича безшумно по предната палуба.

Лаура реши, че няма да се отбранява. Ако се опиташе да се бори с тези пияни мъже, това щеше да ѝ донесе още повече болка, още по-страшни рани. Въпреки това, когато пред нея застана първото похотливо лице, тя му показва зъбите си и изрита силните мъжки крака, увити в скъпи копринени панталони.

— Ей, елате да я държите! — изрева Томазо и захвърли оглозганата пилешка кост през борда. — Не искам да мърда, ясно ли е?

Две ръце я хванаха здраво и укротиха ритащите ѝ крака.

— Трябва да ѝ свалим роклята — каза Адолфо.

Груби смехове поздравиха думите му.

Мъжът протегна ръка, хвана деколтето на робата ѝ и го дръпна с все сила.

— По дяволите, този плат е невероятно здрав.

— Защо просто не я вдигнеш? — предложи през смях някой.

— По дяволите! Не можеш ли да я държиш по-здраво, за да не ме рита! — изкрещя Адолфо, когато кракът ѝ го улучи в гърдите. — Хайде, вържи ѝ краката.

— Стига толкова — намеси се раздражено Маркантонио.

— Какво? Та ние още не сме започнали. — Адолфо го погледна невярващо.

— Нали обсъдихме плана заедно, Адолфо? Всички се съгласихте с мен. Намерението ми беше да я уплаша до смърт и мисля, че го

постигнах. Тогава никой не ми възрази! Заклехте се да спрем дотук. Аз исках само да я унижа.

— Това беше твоето желание, приятелче. Аз обаче искам да я имам, тук и сега. — Адолфо дръпна шнуровете на панталона си.

— О, божичко! — прошепна Лаура.

Сандро сигурно не беше разбрал, че е изчезнала. Тя беше готова да моли за милост, но знаеше, че това само щеше да развесели мъжете. Затова произнесе кратка молитва с надеждата да намери утеха. Но и това не ѝ помогна. Адолфо стоеше пред нея, а другите се бяха наредили отзад и чакаха с нетърпение да им дойде редът. Повечето бяха пияни и изобщо не се замисляха какво правят. Отнякъде се появи нож. Острието се спусна заплашително към деколтето ѝ.

Лаура пое дълбоко дъх и събра цялата си сила, за да изпищи. Острието се вряза в роклята ѝ.

— Спрете! — прозвуча гневен глас и мъжете застинаха по местата си.

Адолфо се изправи и стисна здраво дръжката на камата. Лаура се опря на лакти и хвърли изпълнен с надежда поглед към носа на галерата.

— Велики боже! — прошепна уплашено Маркантонио.

Огряна от факли, на носа беше застанала грамадната фигура на Сандро Кавали. Черната му наметка се развяваше от нощния бриз, краката му във високи ботуши бяха леко разкрасени, за да устоят на люлеенето. Ръцете му стискаха една от новите дългоцевни пушки и железното дуло беше насочено право в сърцето на Адолфо.

Лаура се отпусна безсилно в оковите си.

— Слава на Бога! — прошепна тя и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи на облекчение. — Слава на Бога!

— Махнете се от момичето! — заповяда Сандро и замахна с пушката си. — Веднага.

В първия миг никой не се помръдна. После младият Отранто се отмести към релинга. Трима-четирима младежи се присъединиха към него.

— Страхливци! — изкрещя Адолфо и вдигна камата. — Извадете оръжията си. Той е сам. Преди да е успял да каже „Аве Мария“, вече ще плува по лице в лагуната.

— По дяволите, Адолфо — обади се гневно Маркантонио, — това е баща ми.

— Вярно, и не за първи път се меси в делата на благородниците — отговори Адолфо. — Хайде, приятели! — извика окуражаващо той. — Ако сте истински синове на Републиката, трябва да ме подкрепите!

Някои от младежите измъкнаха ками или къси мечове; едните с пиянска упоритост, другите колебливо. Пет-шест мъже направиха няколко крачки към Сандро.

Лаура очакваше, че Господарят на нощта ще се уплаши и ще се оттегли, но той само изгледа презрително младите мъже и проговори с преливащ от подигравка глас:

— Хайде, опитайте се да ме нападнете, може би наистина ще успеете да се справите с мен. Нали сте много срещу един! Само че — и той вдигна отново пушката си — аз ще се видя принуден да отведа поне един от вас със себе си в отвъдното. От чиста злоба. — Той се изсмя сухо. — Защото аз съм злобен човек.

Лаура гледаше изумено гневния си спасител, загърнат в черна наметка. Досега беше считала, че „Господарят на нощта“ не е подходящо обозначение за честен мъж като Сандро Кавали, но сега видя и другата му страна. Този мъж можеше да бъде страшен и гневен като ангел на отмъщението.

Наближаващата група забави крачки и накрая спря.

— Стига сте се колебаели — извика вбесено Адолфо. — Той блъфира, толкова ли не виждате?

— Може би наистина блъфирам — засмя се Сандро, — но откъде можете да бъдете сигурни в това? Разбира се, имате начин да го откриете. — Той насочи пушката право към Адолфо. — Искам да ви обясня, че това е военна пушка от Бреша. Немските войници се кълнат, че е извънредно точна. Казват, че дупките, които оставя, са като гюллета.

— Исусе! — прошепна ужасено младият Мантуа и отпусна меча си. — Не си струва да умра заради една уличница.

Другите последваха примера му и оставиха оръжията си на палубата. Само Адолфо, който стискаше с все сила дръжката на камата си и беше заел позицията за бой, не се отказа от предизвикателството.

— Нима ще ме принудиш да стрелям, млади господин Урбино? — попита учтиво Сандро.

— Няма да посмеете. Баща ми ще заповяда да ви разчекнат на главния площад, ако ми сторите зло.

— Съвсем правилно, драги момко — отговори с усмивка Сандро. — Но ти няма да си там, за да видиш позора ми, нали?

Адолфо се раздвижи с неочаквана бързина. Само след секунда беше застанал зад Лаура и стискаше кичур от косата ѝ. Студеното острие на камата се опря в меката плът на гърлото ѝ.

— Това блъф ли е, господине? — попита тържествуващо Адолфо. — Въпросът е: кой блъфира сега и кой ще се принуди да отстъпи?

Лаура видя на светлината на факлите как лицето на Сандро изведнъж се промени. Изражението на мрачния отмъстител изчезна; сега чертите му изразяваха безсилен гняв и примирение с поражението. Той щеше да се откаже, само защото един полудял от злоба млад мъж заплашваше живота ѝ.

— Не! — изкрещя с все сила тя, кракът ѝ се стрелна напред и улучи слабините на Адолфо. Младият Урбино изрева от болка и политна напред, но не падна. Когато понечи да се хвърли върху жертвата си, някой хвана ръката му и го издърпа назад.

— Стига толкова, Адолфо — проговори ледено Маркантонио.

Синът на влиятелния дук изгледа приятеля си с искрящи от гняв очи. Опита се да се освободи от яката му хватка, но Маркантонио успя да му изтръгне ножа и го хвърли през борда. Лаура изплака от облекчение и се отпусна безсилно в оковите си.

Само след минута на палубата се изкачиха гребците, водени от Джамал. Адолфо изруга ядно.

— Добре се справи, приятелю — усмихна се доволно Сандро, свали наметката си и се запъти към средната палуба. Потупа доволно оръжието си и го подаде на Гуидо Ломбарди. — Мисля, че е крайно време да се науча да си служа с това чудо — промълви замислено той. После огледа скупчилите се на палубата младежи с дяволска усмивка. Даже Лаура потрепери от студения гняв в очите му.

Маркантонио вирна брадичка и го погледна с младежка упоритост.

— Какво възнамерявате да правите с нас, господарю?

— Мисля, че господата имат нужда от малко физически труд. Затова ще седнат на местата на гребците и ще ни откарат до брега.

Работата ще им се отрази добре.

Младите мъже избухнаха в крясъци, но повечето се подчиниха, макар и неохотно. Лаура проследи как Адолфо, най-страшният от бандата, бе отведен лично от Джамал. Когато заслизаха по стълбите, Адолфо се препъна и само Лаура, която беше наблизко, видя как младежът извади от ботуша си стилет.

— Джамал, внимание! — изпищя тя.

Джамал се сепна, но не можа да реагира навреме. Острието се озова опасно близо до гърлото му. В същия момент от сянката изскочи тъмна, източена фигура и връхлетя върху Адолфо.

— Ясмин! — прошепна изумено Лаура.

Африканката се вкопчи като тигрица в жертвата си. Зъбите ѝ се впиха в рамото на Адолфо, дългите лакирани нокти се устремиха право към очите му с твърдото намерение да ги издерат. Мъжът изкрещя от болка и изпусна стилета. Стъклото се счупи на палубата и отровата потече по гредите. Джамал се обърна светкавично и заби юмрук в слабините на противника си. Адолфо изохка и се свлече на палубата. Ясмин се отдели от него, засмя се доволно и се поклони тържествено на Джамал.

В този момент над Лаура падна огромна сянка. Стресната до смърт, тя задърпа въжетата, които стягаха китките ѝ.

— Не ме докосвайте! Моля ви!

— Тихо, тихо, аз съм, Лаура. — Сандро коленичи до нея.

Тя разбра, че това беше спасението, но още при първото му докосване се сгърчи като от удар.

— О, божичко — прошепна с пресекващ глас тя. — Не... не...

— Спокойно, мила, спокойно — отговори той и Лаура чу ясно треперенето на гласа му. Изненадата я накара да забрави страха. Господарят на нощта ѝ показваше открито чувствата си. Той затвори очи и продължи през здраво стиснати зъби: — Слава на Бога, че не ви сториха зло.

В следващия миг обаче се овладя и отново протегна ръка към нея. Ужасът се върна и Лаура започна да се отбранява отчаяно, задърпа въжетата и се опита да избегне докосването му.

— Моля ви, Лаура, не мърдайте. Няма да ви сторя нищо лошо. Никой и никога няма да ви стори зло, обещавам.

Тя се скова и се опита да потисне треперенето си. Изведнъж се почувства слаба и ранима. Ужасът парализира крайниците ѝ.

Сандро, който продължаваше да шепне нищо незначещи, но успокоителни думи в ухото ѝ, развърза бързо въжетата и ѝ помогна да се изправи. Погледна я мълчаливо и разпери ръце.

Едва сега Лаура оцени всичко, което той беше направил за нея в тази нощ, изхълца и се хвърли в обятията му.

Увита в меки вълнени завивки, Лаура седеше до прозореца в една от стаите в къщата на Сандро и се взираше в идващия ден. Гъста мъгла плъзеше откъм лагуната и се изкачваше по каналите и улиците между високите сиви сгради. Църковните кули сякаш се носеха в облаците. Уличните метачи, които размахваха огромните си метли с извити дръжки, се движеха като призраци в мъглата. Няколко лодки, тежко натоварени със сладка вода и дърва от сушата, се плъзгаха мудно по Канал Гранде. От широките комини към небето се издигаха стълбове дим.

Лаура притисна буза към хладната каменна рамка на прозореца. По това време на деня Венеция оправдаваше напълно прозвището си „Ла Серенисима“. Градът изглеждаше мирен и тих като дебела старица, увита в наметка от мъгла.

Лаура изпита желание да нарисува призракните църковни кули и върховете на комините, но потисна порива си. В мига, когато допреше молива до хартията, бунтът, който гореше като жлъчка в гърдите ѝ, щеше да превърне спокойния изгрев на слънцето в ад от насилие.

Тя потрепери и погледна през рамо към Ясмин, която спеше спокойно и дълбоко в голямото легло на гостната стая. Лаура още не беше затворила очи, защото се боеше от чудовищата, които със сигурност щяха да я посетят в съня ѝ.

От прозореца под нея се издигнаха гневни гласове. Сандро и Маркантонио. Господарят на нощта беше заловил сина си на местопрестъплението. Онова, което се готвеше да извърши Маркантонио, беше отвратително. Бащата и синът никога нямаше да си върнат старите отношения. Лаура не изпитваше съчувствие към Маркантонио; той заслужаваше гнева на баща си, заслужаваше най-строгото наказание, но сърцето ѝ се късаше от жал към Сандро. Как ли го болеше, че собственото му дете е способно на такава жестокост!

Заради Сандро Лаура извади от раклата в края на леглото рокля от дамаска с цвят на старо злато и я облече. Заради него изтича боса по

студените мраморни стъпала към кабинета му. Може би той щеше да се утеши поне малко, като узнаеше, че Маркантонио е имал намерение само да я накаже за отказа ѝ, но да не допусне изнасилването ѝ. Само Адолфо беше виновен, че нещата бяха стигнали толкова далеч. Освен това Сандро трябваше да узнае, че Адолфо е отпечатал позивите в работилницата на Алдус.

Тя почука колебливо на вратата и влезе, без да дочака отговор. Сандро стоеше зад писалището си, опрял ръце на мраморния плот. Лицето му изразяваше неумолима решителност. Двамата мъже изглеждаха изтощени до крайност, брадясали, под очите им имаше тъмни кръгове. Сандро приличаше на тежко ранен воин.

Лаура пристъпи напред, без да удостои Маркантонио с поглед.

— Господарю — започна тихо тя, — мисля, че има нещо, което трябва да узнаете.

Лицето на Сандро се разведри.

— Не трябваше ли да сте в леглото?

— Не мога да заспя, господарю. Искам да ви кажа, че Марк... — Тя не можа да произнесе името му до край. — Синът ви нямаше намерение да ми стори зло миналата нощ.

Маркантонио въздъхна облекчено.

— Нали ти казах...

— Млъкни. — Очите на Сандро изпущаха светкавици. — Той твърди, че е искал само да ви уплаши. — Когато устреми поглед към Лаура, тя усети, че Господарят на нощта беше решен да разкрие цялата истина и да разобличи лъжата.

— Вярно е — отговори честно тя. — Когато нещата се... усложниха, той се опита да спре приятелите си.

— Виждате ли, татко? — попита тържествуващо Маркантонио. — Намеренията ми бяха най-добри. Искях веднъж завинаги да отклоня Лаура от намерението ѝ да стане куртизанка.

Очите на Сандро се разшириха в искрена изненада и Лаура примигна със съмнение. Не ѝ се вярваше, че Маркантонио наистина е имал толкова благородни намерения.

В следващия миг тя си спомни последните му думи, насочени към нея: „Искам тя да... усети всичко“. Той искаше да я накаже, задето го беше отблъснала, а не да я измъкне от бордея. Въпреки това тя не

възрази, защото много искаше да изличи болката от очите на Сандро и заради това беше готова да приеме дори лъжа.

— Той се държа лошо — проговори тихо тя. — Заслужава укорите ви. Но по отношение на... другото...

— Другото! — изкрещя невъздържано Сандро и жилите на врата му изпъкнаха. Мускулестите ръце стискаха до болка ръба на масата. — Това беше план за изнасилване. Брутално масово изнасилване. Можехте да умрете. Каквито и да са били основанията му, синът ми носи пълната отговорност за случилото се.

Лаура сведе глава.

— Трябва да повдигнете обвинение срещу тях — заговори настойчиво Сандро. — И срещу сина ми.

Маркантонио замръзна на мястото си, в очите му блесна недоволство.

— Знам, че всички са благородници и надали ще получат смъртна присъда, но можете да поискате заточение. — Сандро погледна мрачно сина си. — Независимо от присъдата, ти ще потеглиш веднага за Швабия, за да видиш как върви мандрата, която построихме там.

— Искаш да ида в Швабия? — Маркантонио политна назад, сякаш баща му го беше ударил. — Велики боже! Там живеят само диваци.

— Много добре — усмихна се Сандро. — Точно там ти е мястото.

Маркантонио хвърли зъл поглед към баща си.

— Ами ако откажа?

Лицето на Сандро се промени. Очите му блеснаха гневно, тялото му сякаш порасна и се изду.

— Опитай се, Маркантонио — отговори с убийствена яснота той. — Опитай се. Аз ще те окова в желязо и лично ще те натоваря на кораба.

Смазан от пронизващия поглед на баща си, младежът се сви. Младият господин е красив дори сега, установи Лаура, но красотата му е повехнала, развалена. За разлика от нея, внезапната страстна жизненост на Сандро ѝ направи силно впечатление.

— Ще тръгнеш с вечерния отлив — продължи неумолимо Сандро. — Иди в стаята си и си пригответи багажа.

Маркантонио стана от стола си и понечи да каже нещо, но ярко пламтящото лице на Сандро му попречи да се възпротиви. Затова се обърна на токовете си и излезе от кабинета.

Когато мина покрай Лаура, той изсъска в ухото ѝ няколко ругатни, които накараха кръвта да замръзне във вените. Въпреки това лицето ѝ не се промени, тя не реагира на обидата, нито се отдръпна от пронизващата миризма на пот, вино и морски въздух, която ѝ напомни преживяното мъчение. Ако фасадата ѝ се пропукаше дори съвсем малко, тя щеше да рухне като стара стена, изрисувана с фрески.

Тя погледна към Сандро и спомените отново се върнаха в паметта ѝ: как бе установила, че Сандро е платил цяло състояние за нея. Ужасът ѝ в първия момент след безумната му прегръдка. Грубият му опит да я уплаши. А после парещата му нежност, неочакваното чудо на милувките му, сладкото вино на целувките. Умелите и безкрайно нежни ръце превърнаха настойчивия изкусител в мил любовник. Ако не ги бяха прекъснали, тя щеше да му отдаде тялото и душата си. Тази перспектива ѝ отне дъха.

— Веднага ще заповядам да напечатат необходимите документи, за да извършим арестите — обясни Сандро.

Лаура, изтръгната така внезапно от мечтанията си, забрави коравите мускули и сладките целувки и се изчерви до корените на косите.

— Много съжалявам, господарю, но не чух нито дума.

— Казах, че трябва да подготвим документите, за да мога да арестувам похитителите ви.

Лаура скри лице в ръцете си.

— Не!

— Какво?

Лаура преживя отново случилото се и страхът я завладя.

— Аз няма да изправя тези мъже пред съда.

— Те са негодници, престъпници. Опитаха се да ви изнасят.

Лаура си припомни младите благородници, които прекараха нощта на пейките на гребците, завързани с дебели въжета. Видя злобните им лица и потрепери. Представи си как изправя тридесет и един млади венециански патриции пред съда и лицето ѝ помръкна.

— Нищо няма да стане и вие го знаете по-добре от мен — отговори мрачно тя. — Съдът няма да повярва в думите на една

куртизанка. Бъдещето ми като художничка ще бъде погубено. Ако предизвикам аристокрацията, никой няма да ми поръчва картини. Не мога да пожертвам мечтата на живота си заради съмнителната перспектива да си отмъстя. Трябва да ме разберете, господарю.

— Значи сте глупачка. Нима искате да си купите успех с тялото и мълчанието си?

Думите му я накараха да потрепери от студ.

— Нека не говорим повече за това, господарю. Вместо това искам да ви разкажа нещо за Адолфо Урбино.

Сандро стисна ръце и кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Слушам ви.

— Снощи той каза, че е отпечатал позивите в печатницата на Алдус. След онова, което искаше да ми стори, аз съм убедена, че е в състояние да извърши и други... престъпления. — Гласът ѝ замря.

Сандро само стоеше и я гледаше, но беше очевидно, че усилено размишляваше.

— Редно е да проучите и тази възможност — промълви тихо тя.

— Ще го направя. Не искам да се тревожите за нищо, Лаура. Знаем, че сте съкрушена от случилото се. Миналата нощ...

— Да — прекъсна го гневно тя. — Хайде да поговорим за нощта. Защо ме оставихте сама? — Въпросът се изплъзна неволно от устата ѝ, не беше имала намерението да говори така обвинително.

Сандро потръпна като от удар. Съвестта го гризеше — това беше повече от очевидно. Раменете му се отпуснаха, на лицето му се вдълбаха бръчки. Никога не го беше виждала така измъчен.

— Лаура. — Той заобиколи писалището и ѝ протегна и двете си ръце.

Изведнъж Лаура видя пред себе си други ръце, които посягаха към нея, които я опипваха грубо. Тя се отдръпна стреснато и очите на мъжа се разшириха от изненада. В следващия момент той разбра и притисна ръце към гърдите си.

— Онези хлапета ще платят скъпо и прескъпо за страха, който виждам в очите ви.

— О, господарю, не исках да ви обидя — прошепна Лаура и скри ръце в гънките на златната роба. — Само че... в момента не понасям да ме докосват.

— Простете ми, Лаура. Повярвайте, че ако знаех какво ще се случи, нямаше да се отдалеча нито на крачка от вас. — След това признание той се изчерви като ученик.

— Защо тогава излязохте? — Тя си спомни загрижения поглед на Джамал, настойчивия шепот на дзафоту. — Какво стана?

— Бравото, който ви нападна, умря. — Лицето му стана кораво и безмилостно, бръчките, които напрежението беше изписало около очите и устата му, станаха по-дълбоки. Небръснатата брада му придаде още по-мрачно изражение.

Лаура усети безкрайна тъга. Тя притисна ръце към гърлото си и поклати невярващо глава, макар че истината кънтеше в главата ѝ.

— Божичко — прошепна нещастно тя. — Аз го убих.

— Не — възрази Сандро и се приведе към нея, за да ѝ помогне. — Той щеше да оживее. Състоянието му се подобряваше. Дойде в съзнание и поиска да ми каже нещо. — Погледът му потъмня. — Някой се е промъкнал в болницата и го е пронизал с нож.

Лаура пребледня като платно.

— Кой е направил това? И защо?

— Знам само, че е същият човек, който е извършил и другите убийства. Бравото е знаел за заговора и убиецът е решил да му затвори устата завинаги. Иначе щеше да ми разкрие тайната.

Лаура се отпусна на най-близкия стол. Сандро се чувстваше безпомощен и това я плашеше.

— Издъхна точно когато беше готов да ми каже истината — обясни горчиво той.

Лаура не можеше да понесе самопрезрението в очите му. Знаеше какво си мислеше той в този момент. Докато той се беше забавлявал с нея, един ранен младеж беше брутално убит от негодника, извършил вече две жестоки убийства. Цялата полиция на Венеция беше на крак, а още не можеше да хване престъпника.

— Какво ви каза бравото? — попита тихо тя. Трябваше да знае цялата истина.

— Каза няколко думи, но без никакъв смисъл. Нещо за... — Сандро млъкна като опарен и я стрелна с мрачен поглед. — Това е полицейско дело и аз нямам право да обсъждам подробностите с едно цивилно лице.

Лаура скочи, внезапно забравила гнева и мъченията от изминалата нощ.

— Аз ли съм цивилното лице? — попита гневно тя. — Това ли е всичко, което представлявам за вас, господарю?

Сандро зае напрегнатата, овладяна, отбранителна поза, която Лаура познаваше много добре и която я отвращаваше.

— Да — отговори кратко той.

— О, разбирам. — Гневът ѝ вдъхна сили и тя закричи из стаята като войник на парад. — Само една цивилна. — Тя спря пред него и се надигна на пръсти, за да го погледне в очите. — Значи аз не съм личността, която ви даде първите важни указания за случая Моро. Значи не съм личността, която стигна толкова близо до истината, че на два пъти се опитаха да я убият. Не съм личността, на която трябва да благодарите, че изобщо успяхте да хванете онзи беден браво и която...

— Лаура! — Сандро отстъпи крачка назад. Гневният ѝ изблик го изненада, но не го разсърди. В тъмните очи проблеснаха весели искри, устата му потръпна в опит да скрие напирателната усмивка. — Всичко това е вярно, но...

— Още не съм свършила. — Тя почерпи от малкото останала ѝ смелост и стигна до най-важното: — Истинската причина, поради която имам право да узная всички подробности, е, че миналата нощ едва не станаме любовна двойка.

За втори път тази сутрин, а вероятно за втори път през целия си живот, Сандро Кавали се изчерви до корените на косата си.

— Не. — Отказът прозвуча сухо и решително. — Нищо не е подалеч от истината.

— Какво? — Лаура много искаше да чуе, че миналата нощ железното му самообладание го е изоставило, макар и само за кратко. Още пет минути, и той щеше да я заключи завинаги в сърцето си. — Значи само съм си въобразила нежните ви ласки, целувките по устните и гърдите ми? — Да, тя щеше да разруши стената на самообладанието му. Ето че раменете му затрепериха, макар и едва забележимо. — Наистина ли само си въобразявам — продължи настойчиво тя, — че копнеехте за докосванията ми и шепнехте любовни думи в ухото ми?

— Нищо не съм ви шепнал!

Самомнителното му избухване я накара да се засмее.

— Напротив, господарю. Казахте, че ви разкъсвам на парченца, че искате да отлетите с мен някъде много далеч, че никога в живота си не сте искали нещо така истински, както мен.

Сандро я гледаше ужасен. Тези думи щяха да се запечатат завинаги в паметта му като позорен белег. Нима тя не разбираше, че той си беше поиграл с нея? Жена като Лаура не можеше да го желае истински. Той само си беше въобразил силната ѝ реакция, сладостните стонове. Тя не можеше да желае старец като Сандро Кавали.

Не, повтори си той. Трябваше да отрече, че миналата нощ беше повече от горчив урок, който той бе решил да ѝ даде. Да отрече, че желанието да я притежава го пареше като огън. Трябваше да се погрижи невъобразимото да не се случи. Трябваше да предотврати влюбването си в нея. Той не можеше да си позволи да обикне безнадеждно жена, която търсеше само временна страст. Ако сега не се отдръпнеше, лудостта щеше да нараства и да го погълне: той щеше да загуби ума си и мястото си в света.

Лаура беше отишла твърде далеч. Гордостта го принуди да отговори на удара с удар.

— Не ставайте смешна — изфуча гневно той. Обърна ѝ гръб и се загледа към догарящия огън в камината, защото не смееше да я погледне в лицето. Трябваше да я излъже, да забие нож в сърцето ѝ. — Очевидно си правите илюзии за мотивите, които ме накараха да платя за вас и да бъдем заедно през нощта. Мило невинно момиче, аз исках само да ви покажа истинската съдба на куртизанката. Намеренията ми бяха същите като на Маркантонио. Надявах се да бъда достатъчно груб, за да ви прогоня завинаги от бордеа.

— Но вие не бяхте груб — отговори тя и в гласа ѝ имаше безкрайна болка. Очевидно не можеше да повярва в думите му. — Вие бяхте мил и нежен и...

— Проклятие, стига толкова, Лаура. — Макар че не я гледаше, той усещаше колко е наранена. — Станали сте жертва на измама. Аз си поиграх с чувствата ви, за да ви покажа, че като куртизанка ще бъдете зависима от прищевките на мъжете, които ще плащат за вас. Някои ще бъдат брутални, други нежни, но вие няма да имате власт над тях — няма да имате право да им възразявате. Мъжете ще използват чувствата ви и вие ще бъдете длъжна да им се подчинявате.

— Не ви вярвам — отговори с тих глас тя. — Онова, което стана между нас, беше съвсем друго. Вие ме пожелахте истински.

— Аз не ви желая, Лаура — отговори дрезгаво той. — Никога не съм ви искал. Миналата нощ само се преструвах.

Лаура остана дълго мълчалива, загледана в камината. Мъжът, който палеше фенерите на улицата, извика кръгъл час. Младата жена се чувстваше като ранена жертва, която се събужда след страшна злополука. Отначало пронизващата болка беше някъде в края на съзнанието ѝ; след това я връхлетя отчаянието, заля я като порой и я погълна.

— Разбирам. — Гласът ѝ беше изненадващо спокоен. Със самообладание, което я учуди, тя застана пред него и направи реверанс. Проклет да е! Защо не я поглеждаше? — Простете ми, господарю — продължи все така спокойно тя. — Моята безкрайна глупост и незнание не ми позволиха да вникна в благородните ви намерения.

Сандро се извърна настрана и се взря упорито в червено-златния гоблен на стената.

— Не е нужно да се извинявате, мадона.

— Но вие трябва да приемете извинението ми.

— Бих предпочел да чуя, че няма да се върнете в публичния дом.

— Аз няма да се върна в публичния дом.

Най-после той я погледна и на лицето му имаше изненада и благодарност.

— Много добре — изрече тихо той и дълбоко в очите му блесна тържество. — При създалите се обстоятелства това е единственото решение, което можехте да вземете. — Той се поколеба, очевидно не знаеше как да продължи. — Значи ужасната нощ на галерата все пак ви вразуми?

Лаура също се колебаеше. Още преди да я отвлекат, беше решила да се откаже от живота на куртизанка. Щеше да намери други начини да финансира кариерата си на художничка. Но ако признаеше на Сандро, че само той е виновен за промяната, която беше станала с нея, щеше да направи фатална грешка. Тъй като не можеше да понася повече самодоволството му, тя отговори съвсем кратко:

— Мисля, че като цивилно лице основанията ми да сторя едно или друго са си моя работа.

Светлината изчезна от погледа му и Лаура се зарадва.

— Значи ще останете тук — заяви с привидно спокойствие той.
— Ще ви дам слугиня, ще ви намеря и компаньонка. Ще имате на разположение целия четвърти етаж и...

— Не — прекъсна го спокойно Лаура.

Сандро я погледна смаяно.

— Отказвате ли ми?

— Да, господарю. — Тя отиде до вратата и продължи от прага.
— Щом Ясмин се събуди, ще отидем в манастира. Там цивилните лица са на сигурно място.

— Е, добре. — Лицето му беше безизразно, посивяло от умора.

— Така е по-добре, господарю — побърза да обясни Лаура. — Вашият живот е добре подреден. Всичко е на мястото си. Аз само ще ви преча. Аз не понасям реда. Нямам строго установен план на деня, работя като луда. Сигурна съм, че няма да понесете присъствието ми.

— Аха. Както желаете. Ще се погрижа да ви отведат с гондолата ми. Разбира се, през цялото време ще ви охраняват.

— Не. Не мога да ви позволя това. Манастирът е уединено място. Жените, които живеят там, не искат да имат нищо общо с външния свят. Вашите хора са любопитни и мястото им не е там.

Сандро смръщи чело.

— Мисля, че се шегувате. По този въпрос не търпя противоречие. Моите хора ще бъдат постоянно близо до вас.

Лаура бе обзета от болезнена меланхолия. Усещаше, че връзката им отива към своя край. Онова, което беше между тях, не можеше да се нарече дори приятелство. Този мъж беше сух и изнервящ, властен и нагъл, но той щеше да ѝ липсва. Щяха да ѝ липсват скритата му нежност, словесните им престрелки и особено романтичните моменти.

— Тогава се погрижете постове да бъдат дискретни и да не се пречат на сестрите. — Лаура се сети още нещо и тревогата ѝ нарасна.
— Господарю, ами Ясмин?

— Какво Ясмин?

— Мадона де ла Рубия ще бъде много недоволна да се лиши от присъствието ѝ в дома, даже да е само за няколко дни.

— Ясмин вече не е собственост на мадона де ла Рубия.

Лаура спря да диша.

— Откъде знаете?

— Продадох я.

— Божичко! — Лаура полудя от тревога. Ами ако Ясмин беше продадена на някой грубиян и насилник? — На кого? — попита тихо тя. — Само дано не е на онзи дяволски швед!

За първи път от много време насам Сандро се усмихна. Усмивката му издаваше безкрайна умора, но въпреки това Лаура усети топлотата ѝ.

— На Джамал — отговори спокойно той. — Аз платих на мадона де ла Рубия и му подарих документите.

Безкрайно облекчена, но и много изненадана, Лаура се облегна на рамката на вратата.

— Значи той ще я освободи.

— Мисля, че само той има право да вземе решение.

— Ако знае кое е добро за него, със сигурност ще я освободи. А сега ви моля да ме извините, господарю, отивам да събудя Ясмин и... — Неочакван шум прекъсна думите ѝ. Тя се обърна и видя, че в кабинета беше влязъл личният слуга на Сандро. След него вървяха със застрашителен вид шестима от охранителите на дожа. — Господарю, имате посещение — прошепна с пресекващ глас тя.

— Махнете се от пътя ни, мадона — нареди строго един от мъжете и я блъсна настрана. Кървавочервеното перо на баретата му показваше, че е капитан. Още с влизането си в кабинета той разгъна дълъг пергамент.

— Какво е станало? Какво искате от мен? — попита Сандро. Умората му изчезна и той застана гордо изправен и изпълнен с внимание като войник на проверка. Погледът му се отмести от капитана към придружаващите го войници. Младите мъже пристъпваха смутено от крак на крак и не смееха да го погледнат.

Капитанът се покашля и му подаде документа.

— Заповед на дожа, господине. Трябва да се явите пред него, за да се оправдаете за престъпленията, които сте извършили миналата нощ.

Лаура пое шумно дъх, а Сандро отговори с мъка, сякаш устата му беше пълна с пясък:

— Престъпления?

— Адолфо Урбино и още двадесет и девет благородни господа са повдигнали обвинение срещу вас. Твърдят, че сте ги задържали

незаконно и сте се отнесли с тях като с роби.

— О, моля ви! — изплака задавено Лаура. — Но това е смешно, господине! Тези мъже ме отвлякоха, а Сандро Кавали само изпълни дълга си и спаси една гражданка на Републиката.

Капитанът я погледна унищожително, сякаш имаше насреща си крадлива мишка.

— Само съдът може да реши това, мадона.

Лаура се запита дали капитанът бе забелязал бесния гняв в очите на Сандро. Вероятно не, защото се обърна към вратата и заяви:

— Заповядано ни е да ви ескортираме, господине. — Жестът му беше недвусмислен. — Ако обичате...

Сандро тръгна след капитана като осъден на път към бесилката. Спря за миг при слугата си.

— Уведомете Джамал. И се погрижете за нашите гости — каза тихо той и излезе от стаята.

— Опитай се да разбереш, че с любимия ти няма да се случи нищо — повтори за кой ли път Ясмин. Екзотичната африканка изглеждаше странно сред мрачните стени на манастира.

— Той не ми е любим — отговори Лаура, която се взираше уморено във фреската на Света Агнеса, която беше нарисувала на дванадесет години.

Ясмин я прониза със знаещ поглед.

— Тогава ще стане.

Лаура се изсмя горчиво.

— Той ми каза съвсем ясно, че няма интерес да ми стане любовник. Аз също не съм сигурна дали го искам.

— Разбира се, че го искаш — отговори Ясмин. — Първо трябва да преживееш случилото се миналата нощ. Може би той ще те излекува.

Лаура откъсна поглед от картината. Не беше лоша, но днес ѝ се струваше твърде примитивна и самодоволна.

— Аз не искам никой да ме лекува. Искам само да рисувам.

— Значи обвиненията срещу него също не те интересуват?

Тя си спомни каква разкъсваща болка бе изпитала при отвеждането на Сандро и гневът ѝ от извършената несправедливост

пламна отново.

— Разбира се, че се интересувам. Все пак именно Сандро ме спаси от изнасилването.

— Той е мъдър, макар че е християнин, освен това познава законите.

— Да, но засегна с действията си най-благородните семейства на Венеция. — Лаура сви колене към гърдите си и се опита да се пребори с нарастващата си тревога. — Може би трябваше да ги извикам пред съда.

— Не ставай глупава — укори я Ясмин. — Никой нямаше да ти повярва. — Тя се взираше унесено в светлите ивици, които отслабващите слънчеви лъчи хвърляха върху каменните плочи. — Време е за вечерна молитва — каза тя, грабна килимчето си и излезе навън.

Лаура се облегна на стената. Ясмин беше права. Сандро Кавали беше благородник, но се отличаваше от другите аристократи. Докато другите се умилкваха около дожа, той пазеше мира в града. А чувството му за справедливост беше толкова силно изразено, че сега можеше да плати с живота си.

Слънчевата светлина на пода стана бронзова, после пурпурна. Минутите течаха безкрайно бавно. Внезапно се чува стъпки и някой отвори вратата към спалнята. Магдалена и Челестина влязоха забързани, с развени тъмни раса. Лаура изплака отчаяно, хвърли се насреща им и ги прегърна.

Магдалена й протегна смачкан документ. Ръцете й трепереха.

— О, Лаура, вярно ли е това?

Лаура позна позива, който похитителите й бяха отпечатали: „На 16 февруари 1531 Лаура Бандело задоволи всички“.

— Не — отговори тихо тя, опитвайки се да удържи треперенето на гласа си. — Сандро Кавали дойде навреме, за да ме спаси, преди... преди... — Споменът за страшната нощ я връхлетя отново и тя скри лице в ръцете си. — Господи, какъв страх преживях! Те бяха тридесет и един и аз...

— Трентуно, нали? — попита глухо Челестина.

Гневният й глас изтръгна Лаура от бездната на отчаянието.

— Да. О, сестро Челестина, нямах представа, че знаете какво значи трентуно.

— Разбира се, че знам — отговори мрачно монахинята. — Нещо отвратително. — Тя взе ръцете на Лаура в своите и ги стисна до болка. — Мъжете са зли, Лаура. Може би Бог ги предпочита, но ти трябва да им обърнеш гръб. Аз мислех, че си достатъчно силна да се пребориш с тях, но съм се излъгала. — Гласът ѝ затрепери от вълнение. Тя се приведе към нея и Лаура усети неизбежната миризма на сира от лабораторията ѝ. Челестина, винаги хладна и овладяна, никога не ѝ беше показвала тази тъмна страна от същността си.

Магдалена се опита да разведри напрежението.

— Моля те, мамо, не задълбавай в подробности. Всичко свърши, Лаура е отново при нас, на сигурно място. Бог да я закриля.

А четирима дзафи стоят на пост пред вратата на манастира, добави на ум Лаура.

— Ти се върна у дома и всичко ще бъде отново както преди — продължи зарадвано Магдалена. — Когато е ранен, всеки човек се връща у дома.

Лаура не искаше да мисли за бъдещето, не и сега. Но използва случая да смени темата.

— Аз съм на сигурно място, но Господарят на нощта е заплашен от голяма опасност.

В очите на Челестина блесна интерес.

— Той ме спаси от онези млади благородници, но сега трябва да отговаря за стореното.

— Сандро Кавали непрекъснато се меси в чуждите работи. Без съмнение е получил само онова, което заслужава.

— Майко! — Магдалена я погледна шокирано. — Той спаси Лаура от отвратително насилие. Редно е да му бъдем благодарни.

Челестина остана съвсем спокойна.

— Разбира се, че съм му благодарна. Но не забравяй, че Божиите пътища са неведоми за смъртните.

Ясмин се върна с килимчето си под мишница. След молитва лицето ѝ беше ведро и спокойно. Лаура се сети, че трябваше да представи приятелката си на монахинята. Магдалена разглеждаше африканката с неприкрито учудване.

— Познавам лицето ви от скиците на Лаура — промълви смутено тя.

Ясмин я дари с величествено кимване, но веждите ѝ бяха високо вдигнати и издаваха лека обърканост.

— Аз също ви познавам, и вас, и майка ви. В действителност сте по-високи.

— Значи вие сте робинята, която се е сприятелила с Лаура — проговори съчувствено Челестина. — Аз съм убедена противничка на робството, даже когато робите са езичници. Няма нищо по-страшно от потискането на човешката воля. Бъдете спокойна, в манастира сме само роби на Господа.

Ясмин не се обиди. Беше свикнала с недоверието и нетолерантността на християните.

— Такава ми е съдбата.

— Господи! — Лаура се удари по челото. — Как можах да забравя?

— Какво искаш да кажеш?

— Сега принадлежиш на Джамал.

Очите на Ясмин засвяткаха опасно.

— Той ме е купил?

— Не. Купил те е Сандро и е подарил документите на Джамал. — Лаура огледа изпитателно приятелката си. Изражението ѝ беше като издялано от махагон. — Не се ли радваш?

— Искаш да се радвам, че съм сменила собственика си? Да не съм камила, та да ме продават?

Лаура я разбра. Сърцето на Ясмин се късаше от болка по загубената свобода, не от гняв. Тя страдаше, че Джамал ще я притежава като робиня, а не като равна.

— Той ще те освободи — заяви уверено тя. — Ще видиш.

— Вярно ли е, че планът е дело на Маркантонио Кавали? — попита тихо Магдалена.

— Откъде знаете? — попита остро Ясмин.

— Маркантонио! — Лаура посегна към наметката си. — Магдалена, ти си гений!

— Къде отиваш? — попита изненадано Челестина.

— Ще намеря Маркантонио, преди да е напуснал Венеция.

— Защо, за бога? — попита Магдалена. — Той се опита да ти стори зло, Лаура. Той е лош човек.

— В крайна сметка стори зло само на баща си. — Лаура нахлупи качулката си и изведнъж се сети, че беше взела тази наметка от раклата в къщата на Сандро. Грабна позива и го мушна в ръкава си. — Сега ще му дам възможност да поправи стореното зло. Дано само да го заваря вкъщи.

— Не мога да разбера вашето правораздаване, Ваша Светлост. — Сандро стоеше пред дожа в голямата зала с вързани ръце. Главата му беше вдигната, но гордостта му бе жестоко наранена. — Нима през всичките тези години не ви служих вярно и предано?

— Служи ми извънредно добре. — Андрея Грити изглеждаше уморен, но и нервен. Той хвърли поглед към присъстващите в залата: членове на Правния съвет и на Съвета на десетте, писари и магистрати, освен това — заобиколени от влиятелните си семейства — мъжете, които бяха отвлекли Лаура Бандело.

— Тогава защо, господарю? — попита тихо Сандро. — С пожизнено заточение се наказват убийците и предателите.

— Онзи, който злоупотребява с млади благородници и ги оковава като роби на галерата, също заслужава най-тежкото наказание — извика гневно дук Урбино. — Вие действвахте необмислено и това ви погуби, господине.

Сандро не обърна внимание на подигравателната забележка; синът на Урбино и останалите бяха заслужили строгото наказание.

Грити изглеждаше измъчен, погледът му се плъзгаше по лицата на околните, пръстите му си играеха с ресните на възглавницата. Залата беше пълна с благородници и всички без изключение бяха срещу Сандро. Господарят на нощта разбра, че сам си беше изкопал гроба. Отдавна работеше в полицията и беше разобличил много корумпирани благороднически семейства. Изправи немалко дребни риби пред съда, а през това време едрите се смееха на усилията му. Онази вечер обаче направи грешката да накаже всички вкупом. Те се обединиха от общата си омраза и сега жадуваха да го унищожат.

— Моля, господине, застанете на подиума — проговори глухо Грити.

Сандро изкачи петте стъпала към огромния стол.

— Да, Ваша Светлост?

— Трябва да разберете в каква ситуация се намирам — прошепна съвсем тихо дожът, за да не го чуе никой, освен Сандро. — Ако зависеше само от мен, изобщо нямаше да ви накажа. Не се съмнявам, че всичко е станало точно така, както ми го описахте. Но разбирате ли, няма кой да потвърди версията ви.

Сандро отново кипна, като си спомни, че Лаура беше отказала да повдигне обвинение срещу похитителите си.

— Прав сте — отговори примирено той. — Нищо не говори в моя полза, само дългогодишната ми вярна служба.

Дожът стисна до болка златните облегалки на стола си.

— Трентуно е нещо откатително и вие знаете, че аз не го одобрявам. Тези неща подхождаха много повече на моя блажен баща, за когото не тъгува никой в този град.

— Тогава ми позволете да остана — помоли с тих глас Сандро. — Моля ви не заради себе си, а заради вас самия. Убиецът все още е на свобода. Вие сте в опасност, господарю.

— Глупости. Заобиколили сте ме от всички страни със стражи, като че съм самият папа. Имам вече трима слуги, които опитват храната ми за отрова. Един лакей всяка вечер разравя леглото ми, за да търси отровни змии и скорпиони.

— Тези предпазни мерки не ме успокояват — отговори твърдо Сандро. — Помислихте ли за документите, които намерихме при словослагателя?

Грити подръпна острата си брадичка.

— Мислих, докато главата ми почна да пуши. Нямам никакво обяснение за допълнително включените имена.

Помощниците на Сандро бяха проверили всички новопоканени участници в тържеството. Повечето бяха възрастни кондотиери, които живееха от плодовете на минали битки. Сандро си помисли дали да не спомене документа, който Адолфо Урбино беше отпечатал при Алдус, но знаеше, че не може да разчита на подкрепата на дожа и реши да замълчи.

— Вижте — каза той, — ако ми позволите да остана, докато намерим убиеца, ще се съглася със заточението без повече възражения.

— Не — отговори твърдо Грити. — Не мога да ви помогна. Аз не съм като князете, чиято дума е закон, аз съм само върховният чиновник на тази държава, избран от съвета. Тези мъже могат да пренебрегнат

решенията ми с едно-единствено гласуване. Но ако оттеглите обвиненията си срещу младите господа...

— В никакъв случай — заяви решително Сандро. — Аз не се отмятам от думата си. Тези млади негодници не се съобразяват със закона. Щяха да разкъсат Лаура на парченца.

— Лаура значи? — Грити вдигна високо рунтавите си вежди. — Вие познавате тази млада жена отблизо, нали?

„Тя означава всичко за мен“ — отговори наум Сандро и лицето му потъмня.

— Лаура е една млада художничка с учудващ талант. Но дори да беше последната жалка уличница от Понте ди Тетти, аз щях да осъдя най-строго позорното деяние на младите ни благородници.

— Значи няма да оттеглите обвиненията си?

— Не. Това е последната ми дума.

Грити поклати глава.

— Вие сте благороден човек, но животът е кратък. — Когато му махна да се оттегли, ръката му потрепери. — Отстъпете назад, господине. Колкото и да ми е мъчно, трябва да прочета условията на заточението ви.

Стиснал вързаните ръце пред тялото си, Сандро се обърна и слезе по стъпалата на подиума. Ето каква беше съдбата на мъжа, който живееше според строгия кодекс на честта и самодисциплината. През целия си живот беше служил на любимия град, първо като воин, после като кондотиер и накрая като Господар на нощта. Беше отдал всичко на своята Ла Серенисима, ценеше я по-високо дори от любовта. Без Венеция той беше нищо. Смъртната присъда беше по-добро решение. Доживотното заточение беше много по-страшно от смъртта.

Той събра последните остатъци от гордостта си, обърна се към дожа и падна на колене.

Грити вдигна служебния си жезъл. Писарите приготвиха перата си, за да запишат позора на Сандро Кавали.

Дожът отвори уста, за да произнесе присъдата.

— Чакайте! — Лаура Бандело се втурна забързано в голямата зала. Появата ѝ предизвика истинска буря. Насядалите по столовете мъже наскочаха от местата си, онези, които не я познаваха, зяпнаха смаяно и зашепнаха възбудено.

Лаура пое дълбоко въздух и се постара да върви по-бавно. Качулката се свлече от главата ѝ и разхлади пламтящото лице.

Сандро се надигна, изумен от появата ѝ. Дълбоко в сърцето му пламна възхищение. Макар че се беше държал грубо и я бе наранил и унизил, тя беше дошла тук, за да го защити. Глупаво момиче. Намесата ѝ нямаше да облекчи съдбата му.

Лаура погледна спокойно младите мъже, които бяха на галерата през нощта, и повечето се изчервиха от срам. Никой не посмя да я погледне в очите.

Смелостта ѝ разкъса сърцето на Сандро и едновременно с това му вдъхна силата, която му беше необходима, за да приеме спокойно онова, което го очакваше.

Дожът Грити погледна смаяно непознатата красавица. Съветът на десетте загуби ума и дума. Съдиите и писарите застинаха по местата си. Сандро се сети, че повечето я виждаха за първи път, и се усмихна. Спомни си първата им среща и за кой ли път си каза, че тази жена е изключителна — не само красива, но и жива и силна, като слънчев лъч, проникнал в тъмна стая.

Лаура пое дълбоко въздух и се постара да овладее вълнението и да запази достойнството си. Застана пред подиума и проговори просто:

— Аз съм Лаура Бандело. — След това разви един голям пергамент и го показа на присъстващите в залата. Сандро прочете големите черни букви и стисна здраво зъби. За малко да отметне глава назад и да изреве като ранено животно.

— Погледнете, Ваша Светост — продължи с твърд, съвсем леко потреперващ глас тя, — ето какво бяха предвидили за мен тези млади господа.

Мъжете в залата зашепнаха възбудено. Дожът пребледня и се отдръпна отвратено.

— Това са мръсни лъжи! — извика гневно някой.

Лаура хвърли презрителен поглед към младите благородници.

— Аз доведох човека, който е отговорен за престъплението, което подготвихте.

В залата влезе Маркантонио, разкошно облечен, с високо вдигната глава. На влизане свали баретата си и се поклони почтително.

— Вярно е, Ваша Светлост — заговори с достойнство той. — Аз поемам пълната отговорност.

Мислите се надпреварваха в главата на Сандро. Лаура беше намерила Маркантонио, беше посмяла да застане пред него въпреки всичко, което беше изстрадала. Велики боже, каза си с мъка той, с майка като Лаура синът ми щеше да стане достоен човек.

— Идеята да отвлечем младата дама беше моя — призна Маркантонио, чието красиво лице бе вкаменено в маска на тържествен срам. — Бях го замислил като обикновена карнавална шега. Моя е вината, че положението излезе извън контрол, защото бях приготвил прекомерно много вино за скъпите си приятели. Моя е вината, че баща ми в справедливия си гняв ги прикова към греблата на галерата. Ако някой трябва да бъде наказан, накажете мен.

Сандро не повярва на ушите си. Маркантонио никога не беше поемал отговорността за делата си.

— Това публично признание хвърля нова светлина върху събитията — заяви Грити и облекчено изду бузи. После махна с ръка на тримата си главни съветници да се качат на подиума.

Сандро улови погледа на сина си.

— Защо? — попита едва чуто той.

— Заради Лаура — отговори също така тихо Маркантонио. — Татко, тя ми прости. Ще можете ли и вие да ми простите?

Сандро не можа да отговори. Сърцето му се напълни с уважение към смелия млад човек и със съчувствие към затрудненото положение, в което беше изпаднал синът му. Лаура стоеше насреща и го гледаше с блеснали от радост очи.

Майордомът излезе напред и й пошепна нещо. Сандро разбра и се усмихна: нито една жена, дори съпругата на дожа, не беше пристъпвала прага на свещената зала, когато заседаваше съветът. Това просто не беше прилично.

Лаура погледна сърдито непознатия мъж, после склони глава, усмихна се окуражително на Сандро и излезе.

— Защо трае толкова дълго? — попита нетърпеливо Лаура, която се разхождаше нервно в спалнята на манастира. — Мина полунощ, а все още няма вест от палата на дожа.

— Нетърпението превръща минутите в часове — отговори Ясмин, която отдавна си беше легнала. — Хайде, Лаура, ела в леглото.

Нервните ти разходки са в състояние да разбудят и мъртвите.

— Но нали всичко е ясно. — Лаура ускори крачка. — Маркантонио каза истината. За първи път в живота си. — Тя притисна ръце към очите си. Липсата на сън я измъчваше. Изведнъж ѝ се дощя да намери Магдалена; по-рано двете бяха прекарвали много нощи будни и бяха разговаряли за надеждите и мечтите си, за дребните си грижи. Ала в последно време се бяха отчуждили; тази вечер Лаура имаше на разположение само Ясмин, а Магдалена беше в параклиса и щеше да прекара нощта на колене в горещи молитви.

Докато премисляше случилото се през деня, Лаура си спомни как едва не пропусна Маркантонио и отново се разтрепери. Оказа се полесно от очакваното да го убеди, че трябваше да я придружи до палата на дожа. Защото дълбоко в себе си Маркантонио беше останал почтен човек и без съмнение това зрънце беше посято от Сандро. Когато чу, че баща му ще бъде опозорен завинаги, той прие с искрена благодарност предложението ѝ да признае истината. Това му даваше възможност да облекчи собствената си съвест и да спаси баща си.

Като си представи Сандро в голямата зала, с вързани ръце като обикновен престъпник, със сведена глава, изложен на неоправдания гняв на обвинителите си, Лаура едва не се разплака. Гледката бе отнела дъха ѝ. Макар да си беше поиграл с чувствата ѝ, Сандро беше честен до мозъка на костите си и не заслужаваше да страда заради това, че я беше спасил от най-страшното.

— Не мога да чакам повече, Ясмин. — Лаура грабна наметката си. — Ще помоля Гуидо да ме придружи до палата.

— Не е нужно — проговори студен глас откъм вратата. — Господарят на нощта е тук. — Челестина вдигна високо лампата, която беше понесла, и ръката ѝ затрепери. — Манастирът е убежище за жени, но след пристигането на Лаура се напълни с мъже.

— Много съжалявам, сестро. — Лаура с мъка потискаше радостта си. Тя взе лампата от ръцете на монахинята и попита: — Къде е Сандро Кавали?

— Отвън, пред вратата за бедните.

Лаура излезе в нощта, забравила босите си крака и широката, неудобна рокля, която беше взела назаем. Тя мина покрай параклиса, в който се молеше Магдалена, но той беше празен. Вероятно приятелката ѝ се беше уморила или лежеше по лице на пода.

Видя Сандро, който чакаше на портата, и неволно се възхити на едрата му фигура, ясно очертана под сенките на железните стълбове.

— Сандро! — Тя беше толкова уморена и радостно възбудена, че забрави приличието. — Значи ви освободиха?

— Не точно. — Той се покашля. — Или поне не до края на постите. Заточението ми беше намалено на четиридесет дни.

— Изобщо не трябваше да ви наказват — ядоса се не на шега Лаура. — Къде ще отидете, господарю?

— На сушата. — Той се облегна на каменната стена и се загледа към златните светлини на града. В очите му имаше копнеж и меланхолия. — Имам вила в Брента.

Тя знаеше, че Сандро съжالياва за своя град и се измъчва заради полицейското разследване, което трябваше да продължи.

— Какво направиха с мъжете, които ме отвлякоха? — попита тихо тя.

— Маркантонио замина за Швабия. Останалите също ще бъдат заточени — в Далмация, Кипър, Кавказ. Официалната версия е, че заминават по дела на семействата си.

— Слава на Бога — въздъхна Лаура и притисна ръце към гърдите си. — Благодарна съм, че ще се махнат от града.

— Не всички — отговори с лека усмивка Сандро. — Адолфо Урбино е в габията.

По гърба на Лаура пролазиха студени тръпки.

— Нима мислите, че той се крие зад убийствата? — Сандро не каза нищо и тя продължи да размишлява на глас: — Сигурно е така. Той имаше стъклена кама. Познава печатаря. Всички знаят, че общува с бравите.

Сандро вдигна едната си вежда.

— Умът ви е остър, мадона.

— Твърде остър за едно цивилно лице, това ли искате да кажете?

— Доказателствата ни са достатъчни, за да задържим Адолфо в затвора, но не и за да го обвиним в заговор срещу Андрея Грити. — Сандро стисна ръка в юмрук и удари стената. Гласът му трепереше от възбуда. — По дяволите! Сега ще трябва да предоставя разпита му на други хора.

Лаура много искаше да го разведри, да изтрие бръчките от лицето му.

— Сигурно имението ви е много красиво.

— Ще имате възможност да прецените сама — отговори той.

Лаура склони глава и наостри уши.

— Какво имате предвид?

— Вие и Ясмин ще дойдете с мен.

Изненадата ѝ веднага премина в гняв.

— Не.

Сандро прокара пръсти по наболата си брада.

— Лаура, мисля, че и двамата сме твърде уморени, за да се караме. Идете да съберете багажа си и ще наредя да го отнесат в лодката.

— Няма ли най-сетне да престанете да се месите в живота ми? — извика сърдито тя и се залови за железните пръчки на парапета. — Омръзна ми да ми заповядвате.

— В момента това ми е напълно безразлично — отговори студено той. — Вие все още сте в опасност, дори повече от всякога. Похитителите ви могат да се промъкнат тайно във Венеция, за да си отмъстят. Тъй като няма да бъда тук, за да ви закрилям, длъжен съм да ви отведа на сигурно място.

— Не съм ви молила да ме закриляте! — изкрещя разярено тя.

— Така ли? — Гневният му глас я преряза като с нож. — Значи и миналата нощ щяхте да откажете помощта ми?

Лаура пусна железния прът. Едва сега усети, че нощта беше студена. Росата пареше босите ѝ стъпала. Проклет да е, каза си примирено тя. Знаеше, че Сандро има право. Работата беше там, че тя трябваше да продължи да рисува, а това беше невъзможно, ако беше постоянно нащрек и непрекъснато се тревожеше, че някой браво или отмъстителен млад благородник я дебне, за да я убие.

— Е, добре — промърмори мрачно тя. — Но ще си взема платната и боите.

— По дяволите, Лаура, нямаме никакво време. Ако ме хванат в града след падането на мрака, ще ме... — Той замлъкна. — Идете да съберете багажа си.

— Какво ще стане, ако сте още тук след падането на мрака?

— Няма да се стигне дотам.

— Кажете ми, по дяволите!

— Проклинайте ме, колкото си искате, но побързайте.

— Трябва да си взема нещата от студиото на маестро Тициан. — Без да му даде възможност да ѝ възрази, тя се втурна обратно към манастира.

Докато тичаше, тя се опитваше да сподави вълнението си. Предстоеше ѝ дълго пътешествие с Господаря на нощта...

По продължение на канала към къщата на Тициан бяха запалени факли. Сандро скочи от гондолата, изтича нагоре по стълбите и влезе през отворената врата. Беше посред нощ, но слугите тичаха по коридорите, сякаш беше обяд.

Тициан пристигна запъхтян и го поздрави в салона. Художникът изглеждаше преуморен и възбуден, тънките, бледи крака стърчаха като клечки под дългата нощница.

— Много сте бърз. Минаха само пет минути, откакто ви повиках.

— Никой не ме е повикал — отговори Сандро.

Малкото куче Фортунато нахлу разярено в стаята и лапичките му затупкаха по пода. То се втурна право към Сандро, като ръмжеше гневно, но Лаура успя да го хване, преди да се е вкопчило в ботуша на натрапника.

Тициан поглади брадата си.

— Откъде тогава разбрахте, че трябва да дойдете?

— Никой не знаеше — намеси се Лаура. — Аз съм тук, за да събера нещата си.

Сандро се обърна към нея и тя изтръпна под мрачния му поглед.

— Мисля, че ви заповядах да чакате в гондолата.

— Пак ли едно от вашите предписания за цивилни лица?

— Лаура...

— Не можах да издържа. Джамал и Ясмин изобщо не се поглеждат. Мълчанието им ме подлудява.

Тициан се ухили, доволен от добрата престрелка.

— Какво искате да кажете, Лаура? Какви неща ви трябват?

— Заминавам с господин Сандро на сушата — отговори тя, като дипломатично премълча причината за пътуването. — Нямам време за обяснения. — Тя сведе глава. — Съжалявам, маестро. Знам, че имам още много да се уча, но ще се наложи да нарисувам последните си картини за Академията без вашите напътствия.

Ученикът Вито влезе в салона и махна с ръка на маестрото. Бузите му пламтяха от напрежение.

— В градината не намерихме нищо, маестро. Къде да търсим сега?

— Стига толкова, Вито — отговори уморено Тициан. — Полицайте дойдоха.

Вито грабна ръмжащото куче и излезе навън. Сандро погледна учудено художника.

— Какво търсите?

Очите на Тициан засвяткаха гневно.

— Някой е проникнал в ателието ми. Чух шум, а когато установих какво е откраднал, веднага пратих да ви повикат.

Умората на Сандро изчезна. Ловният му инстинкт се събуди.

— Какво е откраднал?

Тициан се обърна към стълбата.

— Елате с мен, ще ви покажа. — Махна с ръка на Лаура и добави: — И вие елате с нас.

След няколко минути тримата стояха в галерията, където Тициан пазеше картините, на които беше изобразена Лаура. Стените, които преди бяха украсени с митичните красавици, сега бяха абсолютно голи.

Лаура простена задавено и падна на гърдите на Сандро. Той я улови и я притисна към себе си. Усети треперенето ѝ и в гърлото му заседна буца.

И той беше наранен, гневен, разтревожен. Спомни си как беше реагирал на картините. А сега някакъв непознат натрапник ги беше откраднал.

— Липсва ли нещо друго?

— Не. — Тициан зарови пръсти в дългата си коса и закрачи през празната галерия. — Струва ми се, че това прави нещата още по-лоши. Крадецът е знаел точно какво търси.

— Картините бяха големи — проговори със слаб глас Лаура. — Как е взел и петте наведнъж?

— Нали не бяха сложени в рамки — обясни тихо Сандро. — За един силен мъж не представлява трудност да ги метне на рамо. — Страхът прогони и последните остатъци от изтощението му. Тази кражба имаше връзка с убийствата. Или може би не? Може би

чувствата към Лаура помрачаваха логическото му мислене. Всеки мъж би искал да я притежава. Красотата ѝ можеше да изкуши дори светец.

Откъм стълбата се чу тропот. Група дзафи, водени от заместника на Сандро, се изкачваха по стъпалата.

— Идете и вземете всичко, което ви трябва — каза тихо Тициан, обърнат към Лаура.

— Днес не можем да вземем платната ѝ — намеси се бързо Сандро. — Ще изпратя да ги вземат, веднага щом се настаним във вилата ми.

Лаура отвори уста да протестира, но той ѝ обърна гръб, преди да е успяла да каже и дума. Слезе долу и започна да дава нареждания. Заместникът му го гледаше неодобрително; полицаите бяха забили глави в земята. Сандро се разкъсваше от мъка. През следващите четиридесет дни той нямаше да бъде Господарят на нощта. Това беше първото разследване, което щеше да се извърши без негово участие.

Тициан помилва Лаура по бузата.

— Наистина ли вярваш, че той ще ви позволи да рисувате? Аз уважавам извънредно много Сандро Кавали, но той не разбира душата на художника.

Лаура въздъхна и облегна чело на рамото му.

— Прав сте, маестро. Но в момента трябва да му се доверя.

— И това ми било вила — проговори саркастично Лаура, когато лодката спря на брега на река Брента. — Вие имате цял дворец. — Насреща им се издигаше великолепна къща. Крила с аркади, покрити с керемиди и украсени със статуи, се издигаха величествено от двете страни на внушителната сграда.

Лаура слезе от лодката и продължи да се оглежда смаяно. Хълмовете, които се издигаха зад великолепната вила, бяха покрити с плодни горички и лозя. Градините бяха оградени с живи стени от грижливо подрязани тополи и редици вечнозелени храсти.

Беше вечер и работниците слизаха по тесния път, заобиколен с лаврови дървета, към редицата къщи в далечината. Сцената беше толкова красива и мирна, че веднага ѝ се дощя да я нарисува. Тя се обърна към Сандро и го изгледа обвинително.

— Трябваше да ме подготвите за тази гледка.

Той я погледна уморено и объркано, и тя си каза, че в този миг прилича на изтощен ангел, който е паднал на земята. По време на пътуването през лагуната и нагоре по реката гостите спяха тихо и мирно, но Сандро остана буден, защото се разкъсваше от болка от принудата да напусне любимия си град.

— За какво да ви подготвя? — попита раздражено той.

— Господи, вие изобщо не ме разбирате, нали? — Лаура отстъпи настрана, когато притичалите слуги започнаха да разтоварват багажа от лодката. — Не ви ли е ясно, че това е истинско богатство? — Тя направи широк жест с ръка към имението. — Винаги съм си мислила, че такива места съществуват само в картините на Белини.

— Стига, Лаура. Всеки богат венецианец има дом на сушата. Според някои хора моята къща е по-скоро скромна. — Той се прозя и се обърна настрана. — Не знаехте ли това?

— Никога не съм напускала Венеция.

Изненадата прогони умората му, но само за момент. На лицето му изгря усмивка.

— Прощавайте за необмислените думи.

Когато влязоха в къщата, Лаура загуби и последните си съмнения, дали трябваше да дойде тук. Високите постройките на Венеция, които бяха наблъскани една до друга по протежение на каналите, бяха построени вертикално. Тук, където имаше безкрайно много място, къщата представляваше лабиринт от зали, зимни градини, дневни, бални салони и помещения, които сякаш не служеха за нищо друго, освен да поемат златната слънчева светлина, която влизаше необезпокоявано през безбройните прозорци.

Лаура и Ясмин бяха отведени в две съседни стаи за гости. Лаура отвори широко двойната врата, която разделяше стаите им, и затанцува с весело тананикане.

— Можеш ли да повярваш, че наистина ще живеем тук, Ясмин? Моля те, кажи ми, че не е сън.

— Не е сън. Затвориха ни тук като сърни в парк.

— Не си права, ние сме свободни — засмя се Лаура. — Ще нарисувам всички картини за Академията.

— Наистина ли смяташ, че той ще ти позволи? — Очите на Ясмин святкаха с опасен блясък. — Той е по-почтен от повечето мъже, но все пак е само мъж. Ще си намери хиляди причини, че не е наредил

да донесат нещата ти от Венеция. Толкова ли не можеш да разбереш, че не те приема сериозно?

Лаура се опита да възрази, но не може. Ясмин познаваше мъжете. Според Сандро тя си поставяше непостижими цели. Може би той щеше да използва престоя им във вилата, за да я убеди, че не е нужно да става художничка.

— Е, тук ще бъдем само четиридесет дни. После ще сме истински свободни.

— Да, тогава ще можеш да правиш, каквото си искаш. — Ясмин влезе в стаята на Лаура и застана до високия прозорец, от който се разкриваше чудна гледка към зелените хълмове. — А аз... аз все още ще бъда собственост на онзи измамник Джамал.

— О, Ясмин! — Лаура се втурна към нея и хвана ръцете ѝ. — Толкова ли е страшно това? Поне няма да приемаш чужди мъже, както беше в публичния дом.

— Там поне имах време за себе си. Сега трябва да живея само за него. Да играя по свирката му ден и нощ.

Раздразненият тон на Ясмин сепна Лаура. Тя погледна внимателно приятелката си и изведнъж разбра.

— Какво, той накара ли те вече да танцуваш? — попита шеговито тя.

— Не. — Ясмин се плъзна като котка по стаята. — Това обаче не значи, че няма да се възползва от престоя ни тук, за да го стори. — За да смени темата, тя тръгна към вратата. — Господин Сандро ни е приготвил цял скрин с дрехи. Ще ида да ги разгледам, за да видя кои могат да се носят.

Падна мрак и хоризонтът се оцвети в пурпур. Лаура седеше до прозореца и се опитваше да подреди мислите си. Утре трябваше да проведе важен разговор със Сандро. Първо, трябваше да предприемат нещо относно Ясмин и Джамал. Африканецът трябваше да разбере, че не е редно да притежава Ясмин като робиня.

Другият проблем беше много по-труден. Ами ако Ясмин беше казала истината? Ако Сандро наистина не желаше тя да рисува? Тя беше пожертвала свободата си, за да дойде с него; сега зависеше изцяло от добрата му воля.

Решена на всичко, тя стана и отиде до писалището, където я чакаха листове снежнобяла хартия и пълна мастилница. Лаура отвори

мастилницата, потопи перото и започна да пише писмо до Сандро. Стана ѝ смешно, когато повика един лакей и го помоли да предаде сгънатия лист хартия на господин Сандро Кавали, но си каза, че именно така трябва да се отнася към господаря на дома. После се пъкна в леглото и се постара да прогони грижите си. Огромното легло, в което беше прекарала последната си нощ в публичния дом, беше само декор за любовната нощ и дори пухкавата бяла завивка не успяваше да скрие неравностите на дюшека. За разлика от него това легло имаше една-единствена цел: удобството. Тя се отпусна на дюшека и се наслади на мекотата му. Когато се раздвижи, в стаята се понесе лек дъх на сушена лавандула. Спалното бельо не беше от груб лен, а от чиста коприна, толкова скъпа, че Лаура изпита едва ли не угризения на съвестта, дето я мачка. Тя положи глава на меката възглавница, пълна с лебедови пера, и потъна в блажен сън.

В осем часа на другата сутрин Сандро държеше в ръце писмото на Лаура. Разбра, че е от нея още преди да види красиво изписаното „Л“ в края на страницата. Всяка буква свидетелстваше за художническите ѝ умения: фино изрисувани и равномерни и въпреки това единствени по рода си, с весели завъртулки и орнаменти, които свидетелстваха за неукротим дух.

Колко жалко, че нямаше намерение да се отзове на молбата ѝ.

Всъщност това беше заповед. Даже дождът формулираше нарежданията си по-учтиво.

Сандро прочете още веднъж последните думи: „Елате в девет часа в кабинета си. Л.“. Без сърдечен поздрав, без смирени заключителни думи. Чисто и просто заповед.

Това момиче нямаше представа от обществените правила. Господарят на нощта, даже в изгнание, не се подчиняваше на заповедите на осемнадесетгодишни художнички.

Сандро беше готов да смачка писмото, но се овладя. Макар че думите бяха обидни, самото писмо беше едно малко произведение на изкуството. Освен това то беше първото писмо, което Лаура му бе написала. Той се засрами от сантименталността си и скри писмото в джоба на жакета си. После се запъти към кабинета, като леко поклащаше глава.

Богато резбованата двойна врата беше широко отворена. Сандро пристъпи безшумно по дебелия турски килим, скъпа плячка, отнета преди години от пиратите. Лаура беше вече там и той я погледна със смесица от гняв и неволна радост.

Също както при първата им среща, тя не забеляза влизането му, а продължи да се вира замечтано през прозореца. Този път — слава на Бога и на всички светии и апостоли! — беше облечена напълно и дори строго. Беше избрала една от дневните рокли на Адриана.

При тази мисъл по кожата му полазиха тръпки. Адриана носеше тази рокля, когато беше шестнадесетгодишна.

Както винаги, Лаура беше постоянно в движение, краката ѝ се местеха в странни танцови стъпки в ритъма на музика, която чуваше само тя.

Какво толкова беше видяла навън, защо се полюляваше така въодушевено? На преден план бяха грижливо поддържаните градини и лозя на южните хълмове, а на изток се виждаха безкрайни редици плодни дръвчета, прилични на зелени облачета, обсипани с бели и розови цветчета. Работници, нарамили мотики и брадви, бързаха към полята, жени с престилки и кърпи на главите работеха в градините с подправки, заобиколените от стари маслинови дървета.

Според Сандро гледката беше приятна и главно добре подредена. Всекидневна работа в едно добре работещо стопанство. Тя го настройваше към доволство, но не го въодушевяваше.

Той попита с внезапно раздражение:

— Какво правите тук?

Лаура се обърна и усмивката на лицето ѝ беше топла като слънцето. Изглеждаше чиста, току-що измита, дрехите ѝ бяха в пълен ред, само гарвановочерната коса беше свободно разпусната. Невероятно, дразнещо млада.

По право и по своя воля негова собственост.

— Рано идвате, господарю — отговори меко тя, без да обърне внимание на въпроса му.

— За какво е рано?

— За срещата ни.

— Не си спомням да съм одобрил предложеното от вас време.

— Знам. Аз съм само едно цивилно лице. Затова се постарах да дойда преди вас. — Тя извади от джоба на престилката си меко бяло

хлебче и му го подаде. — Закусихте ли вече?

Разбира се, че беше закусил. Все едно какво щеше да прави през деня, в шест часа сутринта той хапваше парче твърдо сирене и го прокарваше с чаша разрежено вино. По чистия килим паднаха трохи.

— Веднага ги махнете — нареди сърдито той. Лаура вдигна рамене и продължи да яде. Сандро я погледна сърдито и заяви: — Имам работа.

— Няма да се отървете толкова лесно от мен, господарю — отговори със смях тя.

Сандро отстъпи изненадващо бързо.

— Е, добре? За какво искате да говорим?

— Искате ли да излезем? — попита подканващо тя. — Денят е прекрасен, а аз съм нова тук и искам да видя всичко.

Сандро се съгласи и се опита да си внуши, че го е направил само за да ѝ попречи да ръси трохи по скъпия му килим. След малко двамата бяха вече в градината и се разхождаха покрай ниската ограда, която я разделяше от моравите. Лаура вървеше съвсем бавно и непрекъснато изоставаше. Накрая Сандро се принуди да забави ход, за да не я изгуби.

Той се стараеше да не забелязва босите ѝ крака, които стъпваха съвсем леко по влажната детелина. Стараеше се да не забелязва вятъра, който рошеше косата ѝ и милваше безредно разпръснатите тъмни кичури.

Но не можеше да се удържи и непрекъснато я поглеждаше скришом. Това проклето момиче го омайваше с всяка своя стъпка.

По някое време той спря и се опря на оградата. Малко стадо крави и стар, посивял бик пасяха в сянката на едно голямо дърво.

— Хайде да говорим по същество.

— Разбира се. — Лаура се покатери на оградата и се настани съвсем естествено на напречната греда. Мушна тънките си глезени между пръчките и се опря на ръцете си. После отметна глава назад и остави мекия бриз да милва съвършената извивка на шията ѝ.

Сандро гледаше мрачно кравите. Три от тях се бяха отелили наскоро и чакаха търпеливо теленцата им да се напият с мляко.

— Е? — попита почти гневно той.

— Първо трябва да поговорим за Джамал и Ясмин. — Лаура имаше изнервящия навик да се бави, докато търпението му се изчерпи,

а после да заговори направо.

— Къде е проблемът? — попита той.

— Ако питате Ясмин, положението е безнадеждно.

— Как е възможно? Нали я освободихме от публичния дом?

— Но вие само заменихте едно робство с друго.

— Джамал е почтен мъж. Никога не би си позволил да се отнася лошо с нея.

— Нима е добро отношение да притежаваш робиня? — В гласа на Лаура имаше искрено отвращение. — Искам да заповяdate на Джамал да я освободи.

— Той няма да го направи.

— Защо, за бога?

— Защото я обича.

Очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи и Сандро потрепери.

— Обича я и въпреки това я държи в затвор — обясни глухо тя. — Това е безсмислено.

Сандро се запита какво ли щеше да си помисли добрият му — и единствен — приятел, ако знаеше, че той обсъжда личните му дела с една нахална млада художничка — прекалено млада, прекалено зряла и твърде мъдра за възрастта си.

— Джамал е на мнение, че може да задържи Ясмин само като я притежава.

— Божичко! — Лаура разпери ръце и за малко не падна от оградата. Сандро понечи да я хване и забеляза, че е сключил ръце около тънкото ѝ кръстче. Пусна я веднага, сякаш се беше опарил.

Лаура го погледна през рамо.

— Има ли същества по-глупави от мъжете?

— Да — отговори кратко Сандро и отстъпи назад. — Жените.

Лаура изпухтя презрително.

— Не съм чула нито дума.

— Както желаете.

— Джамал наистина ли мисли, че може да бъде щастлив, ако държи любимата жена в положение на робиня? Влюбеният мъж трябва да изпълнява всяко желание на жената, която обича. Той не знае ли това?

— Джамал смята, че е загубил всяка възможност да бъде щастлив в деня, когато турците са му отрязали езика.

— Той се лъже! Трябва да знае, че Ясмин иска любовта му, иска го целия. Но никога няма да го приеме, докато я държи като робиня.

— Значи се намират в задънена улица. И това не ви засяга.

— Ами! Вие нямате ли въображение, господарю? Нямате ли доверие в силата на любовта?

О, да, призна Сандро. Колкото и позорно да беше това, той вярваше в силата на любовта. Точно в този момент си представяше как Лаура лежи гола в тревата, положила глава върху килима от детелина, с устни, подути от целувките му, със замъглени от екстаз очи.

— Аз нямам фантазия — заяви твърдо той и вдигна единия си крак на оградата, за да скрие неочаквано силната реакция на тялото си на кратката, но твърде жива картина, която беше нарисувало въображението му.

Общо убеждение беше, че желанието на мъжа намалява с възрастта. Сандро отдавна очакваше този момент. Кой, по дяволите, беше измислил тези панталони? Даже торбичката не предоставяше на мъжа поне частица интимна сфера.

— Решението е много просто — обяви Лаура, без да обръща внимание на неловкостта му. — Ясмин ще приеме Джамал само когато са равнопоставени.

— Джамал смята, че заради недъга си ще бъде винаги в неизгодно положение.

— Тя обича недъга му. Прекарала е целия си разумен живот в бордей. Можете ли да си представите колко ѝ е омръзнало празното бърбрене на мъжете?

— Разбирам, но как да убедя Джамал?

— Можете спокойно да го формулирате като заповед, както правите обикновено — отговори предизвикателно тя. — Ето че се справихме.

— Това наистина е най-лесното решение. — Той беше готов да признае това, но нищо повече.

Лаура стана замислена, сериозна.

— Защо и за нас да не се намери лесно решение, господарю?

— Не разбирам за какво намеквате.

— О, знам, че разбирате. — Тя се усмихна безгрижно. — Само че не искате да го признаете. — Вниманието ѝ се отклони. — Този бик защо се държи настрана от кравите?

— Защото е стар и вече няколко години не ги покрива. Даже не мисли да се доближи до тях. Крайно време е да повикам колача.

— Не смейте да го докосвате! Той е прекрасен.

Сандро погледна мрачно старото животно.

— Той е безполезен.

Погледът ѝ се плъзна възхитено по осеяния с белези гръб на бика, по счупения рог.

— Това живото има характер, господарю. Някаква странна привлекателна сила. Нима не виждате красотата му? В нищичко ли не я виждате?

Виждам само твоята красота — изкрещя сърцето му, стомахът му се сви на топка.

— Не мога да видя красота в един стар бик, който отдавна е за кланицата. Не е ли по-добре да го избавя от мъките?

— Ах, вие! — Тя го блъсна с лакът по рамото. Доста силно. Изражението му очевидно го беше издало, защото очите ѝ изведнъж се разведриха — беше разбрала. — Вие не говорите за бика, нали?

Разумът го съветваше да направи отстъпление, да ѝ обърне гръб. Красивите ѝ очи, пълни със съчувствие, го изкушиха да произнесе думи, които иначе никога не би казал. Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Аз винаги бях в центъра на съществуването си. Винаги знаех точно кой съм и какъв съм. Аз бях Господарят на нощта, Венеция беше моят дом.

Изведнъж Лаура застана пред него; той не беше забелязал кога е скочила на земята, но тя беше до него, обгърна го с ръце, притисна се до него, протегна се да целуне устните му.

Безсрамното нападение го шокира и той отстъпи назад.

— Аз не се нуждая от това, Лаура.

Тя го погледна с безкрайна болка.

— А от какво се нуждаете, господарю?

— От работата си. Тя е единственото, което ми носи удовлетворение.

— И с мен е така — отговори спокойно тя. — Но вие не ми разрешавате да работя.

— Какво искате да кажете?

Тя опря ръце на хълбоците си.

— Обещахте да ми доставите всичко необходимо от Венеция, а аз не намерих нищо в дома ви, нищичко.

Сандро едва не се изсмя. Смяташе, че любопитството вече я е отвело в обсерваторията, която малката армия слуги след упорита работа през цялата нощ беше превърнала в просторно и удобно ателие.

Не, Лаура го беше обидила и той нямаше да се засмее.

— Елате с мен — нареди строго той и се обърна към къщата.

Лаура се ядоса на мълчанието му, но реши, че е длъжна да го уважава. Очевидно беше улучила болезненото му място и не биваше да сипва още сол в раната. Докато вървяха през градината с подправките, тя се питаше какво ли беше намислил. Макар да твърдеше, че цени най-високо реда и точния план, Сандро не преставаше да я изненадва.

Той я поведе нагоре по широката стълба и двамата се озоваха в крило, което Лаура още не познаваше. Мраморните подове и изкусно украсените врати предизвикаха искреното ѝ възхищение. Минаха по един дълъг коридор и застанаха пред дебела двойна врата.

Сандро вдигна резето и отвори и двете крила на вратата. Лаура влезе и зяпна смаяно. Не беше в състояние да произнесе нито дума, защото имаше невероятното чувство, че е попаднала в прекрасен сън.

Добре най-големите майстори на епохата не разполагаха с такова разкошно студио. Помещението беше осмоъгълно, в пет от стените бяха избити високи прозорци. Покривът представляваше стъклен купол, през който падаха потоци разноцветна светлина.

На три статива бяха поставени недовършените ѝ картини. На ниски масички до стената имаше гърненца с бои, масла и четки. Най-прекрасна беше гледката на изток: безкрайните лозя по хълмовете, градините, моравите, пасището със стария бик.

Лаура притисна ръце към гърдите си, макар че много ѝ се искаше да се втурне към Сандро и да го прегърне.

— О, господарю — прошепна страхопочтително тя. — Бог да ви благослови. Това е най-съвършеното, най-прекрасното... — Тя замлъкна и втренчи поглед в лицето му. Той стоеше неподвижен и я наблюдаваше и тя беше готова да се закълне, че никога не го е виждала толкова красив. Очите му блестяха, устата беше извита в усмивка и Лаура осъзна, че той се наслаждаваше на радостта ѝ.

Чувствата, които беше потискала със седмици, изведнъж избиха навън и тя не можа да се удържи. Хвърли се към него и падна в

прегръдката му.

— Сандро, аз ви обичам! — Тя покри лицето му с целувки и продължи, без да му даде възможност да отговори: — Знам, че не го искате, но това е истината. Знам също, че ще се опитате да ми устоите, но аз искам да остана в сърцето ви, в живота ви.

— Велики боже! Млъкнете! — Сандро издаде отчаян стон и я бутна настрана. — Не ставайте глупава, Лаура.

— Но...

— Оценявам благодарността ви — отговори сковано той и оттеглянето му беше повече от очевидно. — Аз винаги се старая да задоволявам потребностите на гостите си. Радвам се, че харесвате ателието си.

— О, разбира се, че го харесвам. — Сега не беше време да се кара с него. Признанието ѝ го бе уплашило до смърт и той се стараяше да прогони истината. Тя се запъти към голямата маса, на която я чакаха купища бяла хартия, въглени и моливи за скициране. — Сигурна съм, че ще нарисувам прекрасни картини.

Когато се обърна, тя видя, че помещението е празно. Изскочи навън, но чу само бързите му стъпки надолу по стълбището.

Лаура въздъхна и се облегна на рамката на вратата. Сандро Кавали беше най-странният, най-изнервящият, най-прекрасният мъж, когото беше срещала.

Примирена, тя затвори вратата на студиото. Свали желязното резе, за да не я безпокоят. Дръпна една престилка от куката, нахлузи я през главата си и я завърза на кръста.

След това застана пред един статив и огледа с присвити очи платното. То беше празно, с цвят на охра, грижливо грундирано, както я беше научил Тициан. Трябваше да нарисува пейзаж с много растения; Академията изискваше поне един.

— Проклет да е — промърмори Лаура, намери палитрата си и започна да смесва боите, като използваше мраморно чукче, за да ги раздробява на прах. Работеше бързо и съсредоточено, с повече енергия отпреди.

Изведнъж забеляза, че смесва бои, които мразеше: тъмнокафяво, умбра, огненочервено, силен цинобър. Събра необходимите ѝ четки, мушна ги в джоба на престилката и отново застана пред статива. Погледна го като неприятел. Като Господаря на нощта.

Учителите ѝ изискваха от нея да подготви подробна скица на картината, нарисувана с въглен. Логиката обаче ѝ казваше, че само ще загуби ценно време и скъп материал за една картина, която Академията никога нямаше да приеме.

Сандро Кавали ѝ пречеше да разсъждава разумно. В сегашното си настроение Лаура беше готова да пренебрегне всички предписания, всички правила и традиции. Тя се подаде на безумния си порив и захвърли през борда всеобщо признатата практика. Най-доброто беше да излее чувствата си направо на платното.

Без да се колебае, тя извади четката и я потопи в боята. Престана да мисли, останаха само чувствата. Използваше четките като ножове, избягваше нежните мазки, за които толкова я хвалеха, нанасяше само плътните тъмни бои, които ѝ бяха толкова омразни. Пълната анархия, дръзкото нарушаване на правилата я изпълваха с горещо и опасно чувство за власт. Цветовете се разпростряха до края на платното, после се размазаха и заживяха самостоятелен живот. Лаура размаха четката, както скулпторът размахва длетото: картината щеше да стане не плоска, а релефна, за да се отдели напълно от платното.

Така минаха часове. Напрежението ѝ не отслабваше. По едно време Лаура чу как някой потропа на вратата и прогони натрапника с гневен вик, който маестро Тициан бурно би одобрил. Не забеляза как мина времето, колко уморително беше да стои права и да движи ръката си с бясна скорост и сила. Едва когато слънчевата светлина очерта златночервени, бавно угасващи ивици по стъкления купол, тя спря да рисува.

Ала причината не беше само в падащия мрак. Даже да беше съвсем тъмно, тя можеше да продължи да рисува, да се води само от напирещите чувства и уменията да им даде израз с четката и боите.

Тя престана да рисува, защото беше готова.

Изведнъж се почувства слаба и изцедена като лимон, остави четките и отстъпи назад, за да огледа хаоса, който беше натворила.

Картината беше силна, изработена със силата на въображението, жива... и дълбоко обезпокояваща.

— Божичко — прошепна задавено тя и се взря невярващо в творението, излязло от съкровенията дълбини на душата ѝ. — Какво съм направила?

12

Сандро се държеше така, сякаш доброволното изгнание на Лаура не го тревожеше ни най-малко. Тя остана дни наред в просторното си, заляно от слънце студио, без да слиза за храна или сън; само Бог знаеше къде задоволяваше интимните си потребности. Слугите казваха, че всеки ден ѝ носят по нещо за ядене, но тя отваря вратата само колкото да ѝ подадат таблата.

Той се измъчваше от спомена за думите, които му беше казала: „Сандро, аз ви обичам. Знаем, че не го искате, но това е истината. Знаем, че ще се опитате да ми устоите, но аз искам да остана в живота ви, в сърцето ви“. Думи, от които много му се искаше да избяга.

Един ден, когато не издържа на напрежението, той излезе навън и застана под прозорците на студиото. Глупава маневра, защото помещението беше на втория етаж и по-рано го бяха използвали за обсерватория.

Отдолу той виждаше само неясни движения във вътрешността, но в мислите си я виждаше съвсем ясно: с разпуснатата коса и омачкани дрехи, с неразгадаем поглед, потънала в работата си, затворила сърцето си за всичко друго, освен за изкуството.

Тревогата му нарасна. Когато за първи път я бе помолил да живее под негова закрила, Лаура го бе предупредила за лошите си навици. Думите, казани преди седмици, изникнаха отново в съзнанието му: „Аз живея в безредие, денят ми никога не протича по план, работя като луда. Няма да понесете присъствието ми“.

Защо не беше чул предупреждението ѝ? Не беше очаквал, че ще бъде толкова трудно да приеме присъствието ѝ в живота си.

Той забеляза някакво движение на малкия кей и отново излезе навън, благодарен за отклоняването на вниманието. Джамал се връщаше с лодката от Венеция.

— Има ли нещо ново? — попита Сандро и издърпа верния си приятел по-далече от любопитните слуги.

Джамал поклати глава. Нищо.

Сандро беше едновременно облекчен и ядосан. В неговия град цареше мир, но полицията не беше постигнала напредък в разкриването на заговора срещу дожа Грити.

— Има ли убийства? — попита със страх той. — Или по-големи кражби?

Никакви съобщения в полицията, сигнализира Джамал.

— Някакви данни за кражбата в дома на Тициан?

Не.

Все пак Джамал изглеждаше загрижен. Дълбоките черни очи се въртяха във всички посоки, очевидно се стараеше да скрие нервността си.

— Да вървим — настоя Сандро, обърна се към къщата и поведе приятеля си към любимата си зимна градина. — Седни тук — покани го той и посочи отоманката, тапицирана с конски косъм.

Джамал седна и погледна Сандро с неразгадаемите си черни очи.

— Направих грешка, като ти подарих Ясмин.

Джамал се приведе напред. Лицето му се вкамени от гняв. Сандро махна с ръка.

— Не, не, разбира се, че не я искам за себе си. Искам само да кажа, че нито един мъж не би трябвало да я притежава. Тя е нещастна.

Лицето на африканеца изрази огромна болка. Той погледна господаря си и разпери въпросително големите си ръце.

— Искам да я освободиш.

— Не, не, по-скоро ще умра — дойде очакваният отговор.

— По дяволите, Джамал, тя иска да те обича, но не може, докато е твоя робиня! Толкова ли не можеш да разбереш?

Джамал седя дълго неподвижен. Един самотен слънчев лъч осветяваше лицето му. Когато се овладя, той надраска на плочата си: „Откога си станал толкова мъдър?“.

Сандро преглътна мъчително, покашля се и се постара да отговори честно.

— Мислих за... някои неща. За човешките сърца.

Джамал написа още нещо и му показа плочата: „Ако я освободя, тя ще ме напусне“.

— Ако те напусне, значи не те е обичала истински — отговори спокойно Сандро.

Джамал изохка задавено, скочи от мястото си и излезе от зимната градина.

На вратата на Ясмин се почука.

— Ти ли си, Лаура? — Африканката стана от мекия диван, остави настрана роклята, която преправяше, и изтича до вратата. През последните дни не беше виждала приятелката си и започваше да се тревожи. Лаура се вживяваше твърде много в работата си, но никога преди това не се беше затваряла толкова дълго.

Ясмин беше толкова потънала в мислите си, че не забеляза липсата на отговор. Отвори вратата и изненадата ѝ беше толкова голяма, че политна назад.

— Джамал!

Очите ѝ обходиха сериозното, мрачно лице, мускулестата гръд под полуотвореното брокатено елече и се спряха върху несигурния поглед.

Мъжът влезе в стаята и ѝ подаде някакъв документ. Ясмин почти не умееше да чете на италиански, камо ли пък на латински. Но позна имената на Сандро Кавали и на мадона де ла Рубия. На лицето ѝ се изписа отвращение.

— Това е договорът за продажбата на моята личност, нали? — попита студено тя.

Джамал кимна и ѝ взе документа. Тя го погледна втренчено и сърцето ѝ се сви от болка. Когато го срещна за първи път, разбра какво ставаше в сърцето му. Недъгът му не ѝ пречеше, защото очите разкриваха голямото му сърце. Отмерените жестове, вдигането на раменете изразяваха мислите му много по-добре от думите.

А след това се оказа, че Джамал е станал неин господар и повелител. Това го направи чужд и далечен.

Джамал издаде някакъв неопределен звук и се запъти към камината. Смачка хартията в големите си ръце и я хвърли в огъня. Грамотата пламна и скоро изгоря без остатък. Обърнат с гръб към Ясмин, мъжът остана загледан в черните късчета пепел.

Ясмин, чието сърце биеше като безумно, чакаше с нетърпение обръщането му.

— Дали това, което направи току-що, означава онова, което си мисля? — попита с пламенна надежда тя.

Да, ти си свободна.

— Свободна — прошепна невярващо тя и усети думата на езика си като мед от жасмин.

Къде ще отидеш?

Тя примигна изумено.

— Да отида? Никъде няма да отида, Джамал, любими мой. Ще остана завинаги с теб.

Най-после коравото му лице се разведри в усмивка.

— Разбира се, ако ме искаш — допълни дяволито тя и падна в силните му обятия.

— Господарю. — Лакеят подръпваше нервно шнуровете на жакета си.

Сандро го погледна раздражено.

— Да? Какво има? Не виждате ли, че съм зает?

Лакеят погледна със съмнение грижливо подреденото писалище. Всекидневните дела на имението отнемаха не повече от час. След като беше свършил с тях, Сандро седеше и размишляваше. Нямаше никаква работа, абсолютно никаква. Не можеше дори да се престори, че е зает с нещо важно.

— Става въпрос за гостенката ви, господарю. Художничката.

— За Лаура? — Сандро скочи като ужилен. — Какво става с нея? Лакеят се опита да разхлаби яката си.

— Ами, господарю, тя престана да отговаря на чукането ни. Вратата е здраво затворена. От вчера сутринта не е хапнала нищичко.

Сандро не изчака да чуе останалото. Избута настрана лакея и изскочи от кабинета си, сякаш дяволът го гонеше по петите. Прекоси с два скока дългия коридор и изкачи стълбата към ателието. През цялото време си представяше как Лаура е припаднала от изтощение и глад. Мъчеха го страшни видения. Сигурно бе рухнала от умора. Защо постъпи като глупак, защо ѝ обеща да уважава интимната ѝ сфера? Той беше за убиване. Остави я сама, за да я накара да повярва, че не иска нищо от нея, че е готов да подпомогне художническата ѝ кариера. Вместо това я доведе до ръба на изтощението. Ами ако я беше убил?

Без да се опита да отвори вратата, той отстъпи две крачки назад, вдигна високо десния си крак и ритна с все сила тежкото дърво.

Болката в крака му беше непоносима. Сблъсъкът беше толкова силен, че той политна назад и падна по гръб. Изруга ядно, скочи отново на крака и се огледа с известна неловкост. Дано никой не го беше видял.

След това стисна здраво зъби и отново се приготви да удари. Беше твърде стар за тези занимания. Откога не беше разбивал врати, за да стигне до опърничави дами? Тази мисъл му вдъхна нови сили. Ритна повторно вратата и едва не си счупи глезена. Якото резе издържа.

Сандро свали жакета си и откъсна батистените ръкави на ризата си. Отстъпи назад и решително си каза, че този път няма да му устои дори камъкът.

Присви очи, вдигна крак и се хвърли напред. В този миг вратата се отвори навътре и той влетя в студиото.

Загуби равновесие и падна по лице на пода. Ударът беше толкова силен, че въздухът излезе със свистене от дробовете му. Пред очите му затанцуваха звезди. Мина доста време, преди да се свести и да започне да диша нормално.

Тогова пред него се появи смаяното лице на Лаура.

Слава богу, че беше паднал на пода и едва дишаше, защото думите, които напиреха на езика му, не бяха достойни за един християнин.

— Дайте ми ръка — проговори с мека усмивка тя. — Ще ви помогна да се изправите.

Макар че всички кости го боляха, а мускулите му пареха като огън, Сандро се направи, че не вижда ръката ѝ, и се изправи сам. Олюля се, но успя да запази равновесие. Подпря се на рамката на вратата и се постара да изглежда колкото се може по-равнодушен.

— Може би трябваше да почукам, но ми казаха, че сте се заключили и вече не отговаряте.

Лаура склони глава встрани.

— Вероятно съм била твърде задълбочена в работата си и не съм чула нищо.

Сандро я виждаше за първи път от цяла седмица. Стори му се, че има насреща си едно от просещите дечица пред църквата „Сан Роко“.

Не, Лаура решително не изглеждаше добре.

Кожата ѝ беше смъртнобледа и прозрачна; той можеше лесно да проследи къде минаваха вените с цвят на лавандула по слепоочията ѝ. На бузите ѝ бяха избили трескави червени петна. Косата ѝ беше разпусната в безредие по раменете и гърба, но това беше обичайната ѝ прическа; макар че се бе опитала да я върже с парче плат, неукротимите къдрици бяха разбъркани до неузнаваемост.

Роклята, която Адриана беше носила в един друг живот, беше цялата в бои и масло и висеше на измършавялото ѝ тяло. Шията ѝ изглеждаше невероятно слаба, безформената рокля подчертаваше още повече изпъкналите хълбоци.

— Велики боже — промърмори Сандро и потисна с мъка порива да я вдигне на ръце и да я притисна до гърдите си като загубено дете. — Изглеждате полумъртва от глад.

Що за домакин беше той, как можа да допусне гостенката му да гладува?

Лаура сложи ръка на корема си, но очевидно не усети собственото си тяло.

— Наистина ли? Но аз се чувствам така... не знам как да го кажа... така пълна като никога досега. — Тя се прозя и вдигна ръце над главата си. Гърдите ѝ, както забеляза Сандро, не бяха пострадали от дългия пост; бяха пълни и примамващи както винаги.

Лаура се усмихна и той видя в очите ѝ дълбоко вътрешно задоволство, сякаш всичките ѝ грижи бяха изчезнали.

— А сега, господарю — каза просто тя, — ще ми позволите да използвам банята ви.

Тя тръгна надолу по стълбата и той я проследи със зяпнала от учудване уста. Отива в банята, повтаряше си като обезумял той. Едва не му изтръгна сърцето от гърдите, нейна беше вината за това, че за малко не си строши краката да блъска вратата ѝ, а сега отиваше да се окъпе!

Сандро потърка тила си и влезе, куцукайки, в студиото. Във въздуха се носеше хапеща миризма на прясна боя. Най-добре беше да види какво бе нарисувала през тези дни, за да разбере какво ставаше в сърцето ѝ.

Картините бяха облежани на стените. Три бяха на стативите. Сандро не разбираше много от живопис, но веднага разбра, че Лаура

беше сътворила нещо съвсем ново. Освен това беше работила изненадващо бързо. Повечето художници рисуваха една картина със седмици или месеци.

Той разгледа картините с истинско страхопочитание. Чак не му се вярваше, че Лаура бе успяла да нарисува това за толкова кратко време. Скоро му стана ясно, че се намираше пред нещо като хроника на преживяванията и чувствата ѝ през последните няколко седмици.

На едната картина бяха изобразени двамата брави, с типичните им пъстри дрехи, вьоръжени до зъби, с извадени ками и кръвожадни погледи. Това не беше обикновен портрет, а живо, достоверно отражение на събитието. Картината не представяше, а разкриваше един определен момент от живота на Лаура. Сандро усещаше почти физически ужаса и безпомощността на бедната жертва. Следващата сцена показваше Гаспари, младия словослагател, чието тяло Лаура бе открила в печатницата. Тя беше предала достоверно всяка подробност от лицето му, свитата под бузата ръка, пълните с изненада очи. И тази картина нямаше нищо общо с традицията; беше пълна с движение, от платното лъхаше безнадеждност и искрена тъга.

Третата картина показваше борда на галерата, където я бяха отвлекли Маркантонио и приятелите му. Сандро се разтрепери като в треска. Тя беше нарисувала и себе си, но никой, освен него нямаше да я разпознае в сгърчения бял вързоп на палубата. Играта на факлите по лицата на похитителите придаваше на сцената ужасяваща живост. Картината беше олицетворение на човешката злоба и желание за власт. Внушението ѝ беше толкова силно, че Сандро отново изпита лудия гняв от онази страшна нощ. Лаура беше надминала себе си.

Погледът му дълго не се откъсна от страшната сцена на непосредствено предстоящо насилие. Изведнъж разбра. Стана му ясно, че тази картина казваше истината много по-ясно от всяко дадено под клетва показание пред съдии и свещеници. Нито един човек, способен поне на капчица съчувствие, не можеше да остане равнодушен пред това изображение! Само художник, преживял целия този ужас, можеше да го представи така живо.

Другото платно беше обърнато към стената. На задната страна беше написана датата и Сандро разора, че Лаура беше нарисувала тази картина още първия ден, когато я доведе в студиото. В деня, когато беше изчезнала от живота му за цяла седмица.

Загрижен какво ще открие там, той обърна картината и отстъпи крачка назад, за да я разгледа.

Първата картина, нарисувана от Лаура в дома му, показваше стария бик на ливадата. Тя беше преместила сцената през нощта, небето беше покрито с дебел слой пурпур над черното и само около замъглената луна изглеждаше малко по-бледо. Лаура не беше разкрасила нищо в стария бик. Всеки белег, издадените кости на измършавялото тяло, даже пречупеният рог бяха предадени с ужасяваща яснота.

Въпреки това картината не предизвикваше нито съчувствие, нито отвращение. Лаура беше придала на животното някаква странна красота, уморена изисканост, гордост и достойнство, които внушаваха уважение.

Даже за неопитните очи на Сандро тази картина беше истинско произведение на изкуството. Майсторите в Академията непременно трябваше да я видят и да се поучат от видяното. Тя щеше да промени света на изкуството. Какво ли я беше накарало да нарисува това обикновено животно, да го въздигне в истинско произведение на изкуството?

Сандро огледа още веднъж картината и забеляза думите, които Лаура беше изписала в долния ѝ край. Приведе се и прочете: „Лицето на Сандро“.

Лаура възхваляваше римляните за създаването на банята. Още по-големи похвали заслужаваше Сандро Кавали, който беше съживил традицията. В сравнение с неговата баня, тази в бордея беше истински боклук. Кръглото помещение с висок купол беше просторно и светло, с множество малки прозорчета. Самата вана представляваше дълбок мраморен басейн, ръбовете му бяха покрити с мозайка. Големият отвор в покрива пропускаше безпрепятствено ясното обедно слънце; водата беше приятно топла.

Лаура въздъхна доволно, натърка се с ароматен сапун, после се потопи дълбоко в басейна и изплакна косата си.

— Добре ли се забавлявате? — Подигравателният въпрос я стресна и тя се потопи още по-дълбоко във водата. Пяната закриваше гърдите ѝ, но не изцяло.

— Да, много ви благодаря, господарю — отговори с усмивка тя.

Мъжът се почувства неловко. Не можеше просто да стои така и да я зяпа нахално. Затова отстъпи няколко крачки назад и се ядоса още повече, когато усети как мускулите на слепоочията му затрепериха нервно. Беше свалил ръкавите си и връзките висяха свободно на силните му ръце. Лаура го гледаше втренчено и веднага пожела да го нарисува точно в този вид: с отворена риза, с голи рамене, блестящи от пот, с мъдро лице, уморен от негодите на живота и въпреки това непоклатимо честен. Много по-добре да рисува живия, истински Сандро Кавали, отколкото да си търси мъжки модели, които само щяха да ѝ отнемат ценно време.

Сандро се облегна на каменната колона.

— Да приема ли, че нямате желание да ми дадете обяснение?

— Сега се къпя. Това е от ясно по-ясно.

— Знаете за какво говоря, Лаура. Не увъртайте. Понасял съм какви ли не обиди през живота си, но никой не ме е сравнявал със стар бик, който чака само секирата на колача.

— О, Сандро! Мисля, че аз сама не се разбирам. Ей сега ще дойда при вас и ще се опитам да ви обясня всичко. — Разкаяна, тя се закле да се помири с него. Вдигна краче и стъпи на най-долното стъпало, за да излезе от басейна.

Сандро разбра намерението ѝ. Очите му потъмняха, после в зениците лумна ярък пламък. Дали знаеше колко привлекателен изглеждаше в очите ѝ, колко прекрасен беше с тази смачкана риза без ръкави и разрошената от вятъра коса?

— По-късно — отговори рязко той и се обърна към вратата. — Ще почакам да се изсушите и облечете, и ще ви намеря. Тогава вече ще си поговорим като нормални хора. Защото мисля, че ми дължите някои отговори.

13

— Не я намерихме и в зимната градина, господарю — каза лакеят. — Готвачът ми каза, че е била в кухнята, изпила е една чаша супа и е изяла половин самун хляб. След това... — Лакеят разпери безпомощно ръце.

Сандро изкриви лице и гневът му пламна с нова сила. Той спазваше много стриктно разпределението на деня; цивилизованите хора не бродеха безцелно по всяко време на деня, особено жените, които бяха заплашени от смъртна опасност като наследниците на Борджиите.

— Проверете още веднъж в стаята ѝ и в студиото. А после...

— О, господарю, в такъв прекрасен ден Лаура със сигурност не е в къщата — прекъсна го Ясмин и на лицето ѝ изгря усмивка. — Трябва да се научите да гледате на живота с нейните очи.

Невъзможно. Сандро беше горд с факта, че не можеше и никога нямаше да мисли като Лаура. Това означаваше да захвърли през борда всичките си стари принципи и в крайна сметка да стане отново млад, да повярва в мечтите.

— Аз сам решавам какво да правя и какво не — отговори рязко той.

— Както желаете, господарю. Но не забравяйте, че тя стоя затворена в студиото почти цяла седмица. — Ясмин не се стресна от грубостта му. Днес тя изглеждаше по-красива от всякога. Пак приличаше на богиня, но около лицето ѝ сияеше ореол на мекота и ведрост, който правеше красотата ѝ още по-завладяваща. Погледът на подгонена дива котка беше изчезнал и на мястото му беше дошло лениво задоволство. Това е чудо, каза си Сандро. Лаура се оказа права.

„Защо и за нас да не се намери просто решение?“

— Защо просто не ми кажете къде е? — попита ядосано той.

Ясмин се усмихна самоуверено.

— Някъде навън, на чист въздух. Но нямам представа точно къде.

Сандро претърси градините. Беше ранна вечер и работниците си бяха отишли. Редиците селски къщи изглеждаха приведени под косите лъчи на залязващото слънце. По пътя си играеха деца с голи ръце и крака; веселият им, невъздържан смях му напомни немилостиво за Лаура.

След като остави зад себе си парковете, Сандро тръгна между високите лози. Малките зелени плодчета бяха невероятно красиви. Новата реколта обещавахе да бъде добра.

Сандро изкачи ниския хълм и пое с пълни гърди свежия вечерен въздух. Розово-златната светлина на залязващото слънце се изливаше над плодните дръвчета и разпукнатите бели цветчета грееха в ярки багри. Това беше единственото място, което още не беше претърсил.

Когато тръгна между редовете на цъфтящите ябълкови и крушови дървета, той имаше чувството, че е влязъл в бяло-златна пещера. На главата му се посипа дъжд от нежни листенца, топлият бриз ги подхвана и ги понесе надалеч, а във въздуха се разнесе толкова сладък аромат, че Сандро затвори очи и го пое в гърдата си.

Дълбоко в него се извършваше промяна. Нещо се раздвижи, обзе го чувството за предстоящо откритие, усети спокойствие пред буря. След секунди продължи пътя си, като дишаше дълбоко и равномерно, поемаше цветовете и ароматите, пълнеше сетивата си.

Не се изненада, когато намери Лаура. Тя беше легнала в меката трева под едно ябълково дърво и спеше дълбоко, сгушена като бебе.

С чистата пола и бялата селска блуза приличаше на дете. Прясно измитата коса беше като черна река, потекла през тревата. Тревата беше покрита с нападали бели цветчета, облени от златната слънчева светлина, които придаваха на сцената нещо недействително. Неземно единство на цветове и светлини — разкошната коса, лекият дъх на лавандула, невероятно дългите ресници, живото червено на съвършено оформените устни.

„В нищо ли не виждате красотата, господарю?“

О, разбира се, че я виждаше; тази красота пареше в гърлото му и проникна чак до центъра на сърцето му. Сандро не беше особено благодарен за тази промяна. Ако отвореше сърцето си за красотата ѝ, това значеше да признае, че копнежите му са живи и парят, че Лаура Бандело неотразимо го привлича. Може би тя обичаше красотата, но за

него тя беше само болка — защото желанията и копнежите му бяха безсмислени.

Лаура се размърда и издаде тиха въздишка. Сандро проследи бавното ѝ събуждане, видя раздвижването на очите ѝ зад спуснатите ресници. Велики боже, каза си той. Къде беше Тициан? Точно сега имаше нужда от него, за да задържи мига на платното.

Изведнъж Сандро си спомни унижението и гнева, и сърцето му се ожесточи.

— Лаура.

Младата жена отвори очи. На устните ѝ се появи неясна, замечтана усмивка.

— Вие ли сте, господарю? — Тя седна в тревата, опря се на ръце и се загледа към ярките лъчи, които проникваха през разцъфналите дървета. — Май проспях целия ден.

Сандро зачака Лаура да се изправи, но когато тя не се помръдна, гневът му избухна с нова сила.

— Можете да си полежите още малко.

— Точно това възнамерявах.

— Разбира се, това ви подхожда. — Той въздъхна примирено и седна до нея на земята. Рискуваше да стане смешен в собствените си очи: изглеждаше като безделник патриций в преувеличено ласкателна пасторална сцена. Тази жена го превръщаше в сантиментален старик; най-добре беше да заговори направо, преди да е забелязала слабостта му.

— Сигурно сте изтощена от рисуването — отбеляза с нарочна небрежност той.

— Така ли изглеждат? — Лаура разтърси глава и шията ѝ се очерта примамливо под тънката блуза. После посегна към стомната, оставена в краката ѝ, махна тапата и започна да пие на жадни глътки.

Сандро загуби ума и дума. Не можеше да откъсне очи от ритмичните движения на гърлото ѝ. Никой не умееше да пие с такова наслаждение като нея.

Лаура се напи и съвсем спокойно изтри устата си с ръкав, като някоя селянка.

— Ябълково вино — обясни тя. — От бъчвите в избата. Искате ли и вие?

Сандро взе стомната и отпи голяма глътка, при което болезнено осъзна, че устните му се бяха докоснали до същото място като нейните. Хладното, сладко ябълково вино, подправено с ароматни билки, намали сухотата в устата и гърлото му. Той остави стомната и я погледна.

— Какво ще кажете за новите ми картини? — попита тя.

Сандро се покашля смутено.

— Аз не съм човек, който умее да преценява произведенията на изкуството.

— Но аз не искам това от вас. Искам да знам как ги възприехте, какво си помислихте, когато застанахте пред тях.

— Повечето ме... обезпокоиха.

Лаура смръщи чело.

— И аз така мисля.

— Защо ги нарисувахте?

— Защото не можех другояче. Изкуството не е само дебелобузи нимфи и купи с райски ябълки, господарю.

— Свикнал съм да виждам някои детайли, които напълно липсват в картините ви.

— Знам. — Лаура прокара пръст по долната си устна. — Забелязах го още докато работех над тях. Не исках детайли. Исках... как да кажа... да нарисувам впечатленията си. Чувствата.

— И сте успели.

— Наистина ли? — Лаура склони глава. — Какви чувства изпитахте?

Сандро реши, че няма нищо лошо да разхлаби яката на ризата си.

— Сладост. Младежки порив. Насилие.

Лаура прибра косата си зад ушите.

— Почти съм сигурна, че тези картини ще ми струват членството в Академията.

— Може и направо да ви изберат за майстор-художник.

Очите ѝ засвяткаха радостно.

— Сериозно ли говорите?

— Възможно е.

— Значи ви харесаха?

— Веднъж вече ви казах, че никога не лъжа — отговори рязко той.

— Да — прошепна почти плахо тя и сведе глава. — Съжалявам, че ви ядосах с бика.

Забележката ѝ му напомни за преживяното унижение.

— Наистина ли съжалявате?

Лаура вдигна колене към лицето си и изправи глава.

— Да. — Тя мразеше мрачния му поглед, мразеше факта, че картината ѝ беше създала напрежение между тях. — Съжалявам, че ви засегнах, но не мога да съжалявам, че нарисувах тази картина. Трябва да ме разберете, господарю.

Сандро вдигна ръка и за момент Лаура беше почти сигурна, че ще я удари. В следващия момент обаче проумя, че се е заблудила. Сандро Кавали можеше да разбие сърцето ѝ, но никога нямаше да вдигне ръка срещу нея.

— Моля ви, позволете ми да обясня. — Тя пожела да избяга от мълчанието и от обвинителния му поглед. — Моля ви.

— Не виждам какво има за обясняване — изръмжа той. — Картината говори сама за себе си.

Лаура помилва меката трева. Беше възхитена от красотата на имението му. Нима човек можеше да живее в такова място и да опази студеното си сърце?

— Картината говори, но вие не разбирате внушението ѝ. Не съм имала намерение да ви подиграя.

— Така ли? Тогава се постарайте да ме просветите. Горя от нетърпение да чуя учените ви обяснения.

Лаура се взря напрегнато в развълнуваното, сурово лице и изпита болка от мъката в очите му.

— Нарисувах я, за да изразя чувствата си към вас.

— И постигнахте учудващ успех. Представихте ме като мършаво, безполезно старо говедо.

— Наистина ли видяхте това в картината? — Той не отговори и мълчанието му я окуражи. — Не разпознахте ли силата, изискаността, достойнството?

Сандро се покашля смутено.

— Добре, значи сте я нарисували с благородни намерения. Вероятно съм реагирал прибързано. Но не очаквах, че ще ме представите като животно.

Лаура веднага се възползва от удобния случай, който ѝ беше предложил с необмислените си думи.

— Тогава ми позволете да ви нарисувам истински портрет. — Тя застана на колене и се приведе към него. — Ще ми дадете ли възможност да ви нарисувам?

— Не. — Отговорът му дойде бързо и непоколебимо.

— О! — Тя се отпусна на пети. — Така си и мислех. — Погледът ѝ отново се плъзна по тялото му, измери скования ъгъл на раменете му, впи се в коравата уста, която не смееше да се усмихне. — Защо пазите така ревниво чувствата си, Сандро? — пошепна задавено тя.

В погледа му се появи добре познатото ѝ недоверие.

— Какво искате да кажете?

— Дълбоко в себе си вие носите страст, огън и пламък. Ала ги криете толкова добре, че почти никой не знае за съществуването им.

— О! — Устата му се изкриви в безрадостна усмивка. — А вие с вашата безкрайна мъдрост и с напредналата си възраст го открихте веднага.

— Да. Аретино и Тициан също го знаят. Разбира се, и Джамал.

— Нямах представа, че толкова много хора са проникнали в дълбините на душата ми.

— Само защото искахме — обясни Лаура и се приближи до него, готова да поеме най-големия риск в живота си.

Вече не можеше да понася наблюдението отстрани и неизвестността. Той се кълнеше, че през нощта в бордея само си е поиграл с нея, че е искал да ѝ даде урок. Но понякога го улавяше да я гледа по странен начин или чуваше странни нотки в гласа му, които я караха да се пита дали пък зад чувството за дълг не се криеше необузdana страст.

Тя протегна ръка и го помилва по бузата. Брадата му беше набола, костите бяха силни и се усещаха ясно под търсеците ѝ пръсти.

Сандро не се помръдна, макар че очите му засвяткаха тревожно.

— Какво правите? — попита глухо той.

Лаура сложи и другата си ръка на бузата му и се наведе към него, възхитена от искрите, които слънчевите лъчи бяха запалили в очите му.

— Вие не разбирате думите, които произнасям, господарю. Не разбирате картините, които рисувам. Но може би ще разберете онова, което ще направя сега.

Без да му даде възможност да отговори, тя се притисна до него и впи устни в устата му. Сандро издаде съскащ звук, сякаш го бе опарила, но не я отблъсна.

Много скоро от гърлото му се изтръгна сладостен стон, ръцете му се вдигнаха от само себе си, обгърнаха я здраво и я притиснаха до пулсиращото му тяло.

Целувката вече не беше на Лаура, а нещо, което беше открито лично от него. Устата му завладя нейната, направи я част от него, даде и взе едновременно. Лаура вкуси сладкото ябълково вино, което бяха пили; откри топлата влага и ѝ се наслади до болка. Той я притисна още по-силно до себе си, натискът върху устата ѝ се усили, главата ѝ падна назад и лицето ѝ пламна като цвете под слънцето.

Езикът му си проби път напред, после се върна назад и реакцията ѝ беше неочаквано силна. Тя имаше чувството, че невидим нерв е свързал устата ѝ с центъра на нейната женственост. Смаяна от силата на усещанията си, тя извика от изненада и се опита да си поеме дъх.

Сандро се отдръпна веднага и тя видя, че се стараеше да застане по-далече от нея.

— Моля те, Сандро, не преставай — прошепна тя, измъчена от борбата, която отразяваха чертите на лицето му. — Не ме отблъсквай.

— Господи — изохка задавено мъжът. — Ти да не мислиш, че съм от камък? — Когато започна да развързва връзките на блузата ѝ, ръката му трепереше. — Знам, че съм си загубил ума, но в момента това не е важно.

— И с мен е същото — отговори Лаура.

— Сега не мога да престана, даже да искам.

— Не бива да спиращ, не бива.

— Мога да те погълна изцяло и никога няма да съжалявам.

— Моля те, Сандро, направи го.

Лаура се засмя нервно и падна на гърдите му. Ръцете ѝ помилваха раменете му и се насочиха към гърба. Под нежното ѝ докосване напрежението му отслабна и това я направи щастлива. Той трябваше да се чувства добре с нея.

Сандро взе ръцете ѝ и ѝ помогна да се изправи. После поднесе пръстите ѝ към устните си и ги целуна.

— Ти си още дете — проговори той в последен опит да се спре.

— Ако мислите така, господарю, значи не ме познавате. — В обятията му тя беше жена, истинска, пълноценна жена, нетърпелива, силна и жадна.

— Много добре знаеш, че не мога да се ожения за теб — продължи мрачно той и тя съзнаваше, че е напълно искрен.

Лаура го погледна изненадано. Нима си беше помислил, че тя очаква да стане негова жена? Патрициите не се женеха за обикновени гражданки, защото рискуваха да свършат като Гуидо Ломбарди; а Сандро беше твърде горд, за да живее в бедност. Бракът с Господаря на нощта беше само мечта и тя не смееше дори да си я представи. Затова се засмя.

— Аз не искам да стана ваша съпруга, господарю. Искам само да ме обичате.

Мъжът въздъхна облекчено. Някъде в клоните на дървото пееше славей. Ябълковите цветчета валиха като дъжд, падаха по раменете му, оставаха в гънките на баретата му.

— Мисля, че това не е подходящото място за... тези неща. Те се правят в уединението на спалнята.

Лаура проследи с нежен поглед пътя на едно цветче, което се спускаше по широките му гърди.

— Кой казва това?

— Аз го казвам — отговори сърдито Сандро и издуха цветчето.

— Пак ли станахте Господар на нощта?

Той ѝ предложи ръката си.

— Тръгваме ли?

Лаура не обърна внимание на изискания жест. Не искаше да напусне плодната градина. Нямаше да му даде време да размисли. Не можеше да си позволи да погуби омаята на мига, зареден с такова напрежение. Веднъж, само веднъж трябваше да види как той губи контрол над себе си.

— Не — отговори просто тя.

Сандро я изгледа с високо вдигнати вежди.

— Какво значи това?

— Ще останем тук. — Замаяна от радостно очакване, тя сведе поглед към килима от трева, украсен с розови и бели цветчета. Кръвта шумеше в ушите ѝ.

— Тук? — Сандро изглеждаше почти страхлив. — Не е прилично. Къде остана чувството ви за срам?

— Когато сте до мен, го забравям — отговори спокойно тя, застана пред него, положи длани на гърдите му и помилва финия лен на ризата. Усети лудото биене на сърцето му, наслади се на топлата му плът. — Сандро, искам нашият любовен акт да бъде... различен. Нещо особено. Незабравимо.

Той я погледна със съмнение и тя продължи:

— Ти имаш богат опит, а аз не знам нищо, макар че ме обучаваха дълго и търпеливо. Искам да има нещо ново и за теб, разбираш ли?

— Ти си нова — отговори той, сложи ръце на хълбоците ѝ и притисна длани към меката ѝ кожа. — Всичко в теб е ново, Лаура. — Погледна я в очите и на лицето му се появи добре познатата болка. — Господи, ти си така... чиста. Недокосната. Мисля...

Лаура сложи пръст на устните му, за да му попречи да продължи.

— Не смей да започваш със сухи разсъждения. Когато мислиш, ставаш непоносим. По дяволите, аз го искам. Затова не стой като дърво и престани да си търсиш извинения.

— Ти трябва да ми попречиш — помоли дрезгаво той. — Да ми попречиш да мисля.

Тя го прегърна устремно и се надигна на пръсти. Отново се целунаха и телата им запулсираха с нарастваща възбуда. Той извади блузата от колана на полата и силните му ръце обхванаха гърдите ѝ. Лаура простена сладостно, поиска още, закопня за още. Той свали ръцете си от гърдите ѝ, измъкна блузата през главата, после свали полата и бельото ѝ. Лаура изскочи със смях от нападалите по земята дрехи и изведнъж изпита страх. Макар че беше вече вечер, слънцето беше силно, светлината корава и златна. Да, тя се бе събличала за Тициан; по време на сеансите влизаха познати и ученици и я гледаха, но сега беше различно. Общуването между художниците и моделите беше професионално и дистанцирано.

Не можеше да остане на разстояние от Сандро. В този момент изпитваше горещо, настойчиво желание и властна потребност да знае, че му харесва. Бузите ѝ порозовяха.

Той я гледаше като небесно видение. Тя се усмихна — колебливо, треперейки.

— Ваш ред е, господарю — пошепна нежно тя.

— Малко търпение, карисима — отговори той и я привлече към себе си. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ като топла водна струя, нарисоваха хълмовете и равнините, милваха я със замайваща нежност и оставиха следи навсякъде по снагата ѝ.

Лаура си припомни смътно какво беше разказвала Порция за начините да разсъблечеш набързо един господин, без той да се усети, но веднага ги забрави под напора на желанието си. Пръстите ѝ намериха копчетата на жакета и ги отвориха. Сандро ѝ помогна да го свали от раменете му. След жакета дойде ред на ризата с наново завързани ръкави, после на панталона и бельото. Последни останаха ботушите, които бяха изритани с ядна ругатня.

Господарят на нощта застана пред нея съвсем гол. Той погледна замислено безредно струпаните им дрехи.

— Не — възрази Лаура, която отгатна мислите му. Не можеше да чака, докато той сгъне и подреди всичко. Тя взе ръцете му в своите и отстъпи назад, за да го разгледа. Сандро се изчерви.

— По дяволите, нали ти казах, че съм твърде стар за теб!

— Не говори повече, Сандро. — Тя го оглеждаше спокойно. Тялото му показваше следите на бурен живот, изпълнен с много борби и страдания, с битки, морски сражения и безкрайни часове под палещото слънце. Тялото му беше грубо, сурово, тъмнокафяво. Но то беше свършено и тя му го каза съвсем искрено.

Той я обвини, че говори само празни ласкателства, но тя го изобличи в лъжа с целувка, при която и двамата паднаха на тревата.

Сандро се излегна в цял ръст до нея, опря се на лакът и свободната му ръка се плъзна по тялото ѝ. Лаура се надигна към него и му протегна гърдите си. Той обхвана едната ѝ гърда, устните му намериха връхчето на другата, езикът му започна да описва кръгове около него и възбудата ѝ нарасна до непоносимост. Лаура извика изненадано. Сандро веднага затвори устата ѝ с дива целувка, после устните му се плъзнаха надолу и отново намериха гърдата ѝ. Лаура си спомни, че беше изпитала същото и през нощта в бордея, но сега нямаше защо да се опасява от прекъсване и не се съмняваше в мотивите му.

Докато устните му се занимаваха с гърдата ѝ, ръката му се плъзна надолу към коленете, а после бавно се върна нагоре. Когато намери топлия отвор между бедрата ѝ, той простена тихо и мушна

първо един, после два пръста във влажната ѝ утроба, а палецът му започна да описва кръгове на входа на женствеността ѝ, което усили страстта ѝ и я доведе до ръба на екстаза. Единственото ѝ желание в този момент беше това сладко мъчение да продължи вечно. Двамата трябваше да останат завинаги така.

Ръката ѝ потърси набъбналия му член, пръстите ѝ се сключиха около пулсиращата плът. Тялото му се напрегна, той я погледна изненадано и от устните му се изтръгна тихо проклятие. Не беше очаквал да реагира така бързо и интензивно.

Устните му оставиха гореща следа по лицето ѝ и се насочиха към ушенцето ѝ.

— Какво правиш с мен, Лаура... — прошепна задавено той. — Господи, не мога да спра... Не искам да ти причиня болка...

— Няма да ми причиниш болка — отговори тя и целуна брадичката му. — Не и с това.

Той я подготви внимателно за сливането и изчака тя сама да разтвори краката си. Тогава полегна върху нея и опря ръце от двете страни на главата ѝ. Целуна я с безкрайна нежност, впи поглед в лицето ѝ и започна да прониква сантиметър по сантиметър, като следеше загрижено реакцията ѝ.

Лаура усети, че тялото ѝ се съпротивлява, и надигна таза си, за да го улесни. Последва тъп натиск, но разкъсването мина почти без болка, защото умелите му ласки и собствената ѝ възбуда я бяха подготвили за неизбежното.

Сандро продължаваше да я наблюдава със страх.

— Какво виждаш? — прошепна тя.

— Небето.

„Обичам те.“ Тя оформи тези думи с устни, после обви шията му с две ръце и вдигна глава да го целуне. Тази подкана го накара да се задвижи. В началото ритъмът беше бавен и предизвика вибриране, което възникна някъде дълбоко, разпространи се навън и се разля на топли вълни. Тя не беше очаквала да изпита пълно удоволствие още първия път и изненадата направи усещането още по-интензивно.

Освен това не беше очаквала, че ще обича с цялото си сърце мъжа, който трябваше да ѝ отнеме девствеността.

Тя изпъшка леко и си представи, че тича към върха на синя планина, че се изкачва все по-високо и по-високо, твърдо решена да

постигне целта си. Ритъмът се ускори, тя се надигна насреща му, видя се на върха, остана там в един безкрайно дълъг миг и изведнъж се пръсна в експлозия от цветове и светлини.

Сандро спря да се движи. Тялото му се изпъна като тетива на лък; Лаура усети могъщите му спазми, докато се изливаше в нея. Това усещане доведе до нов екстаз и тя се надигна заедно с него, понесе се като цвете на вятъра, завъртя се в луд вихър, после бавно се отпусна, напрежението отслабна, настъпи мир.

Смазан под тежестта на преживяното, Сандро лежеше върху нея, безсилен да се отдели от тялото ѝ, заровил лице в гъстата черна коса. Беше неспособен да се помръдне, не можеше да мисли. Никога не беше преживявал такъв любовен акт. Никога. Даже като осемнадесетгодишен младеж не беше реагирал така. Лаура, момичето със сърце на жена и тяло на богиня, засенчи всички жени, които беше познавал.

Тя беше казала, че иска първият им любовен акт да бъде различен. Особен. Незабравим. Само ако знаеше какъв пълен успех беше постигнала.

Той беше започнал с намерението да я вземе бързо и без да се замисля, да задоволи страстта си и да я забрави завинаги.

Сега разбра, че е бил невероятен глупак, че измамата му е била пълна. След случилото се вече никога нямаше да я остави.

Естественото последствие от тази мисъл го ужаси. Той вдигна глава и целуна меките ѝ влажни устни. Невероятно: вкусът им го възбуди отново. Той последва импулса си и се задвижи в бърз ритъм, притиснал колене в тревата, устремил поглед в лицето ѝ. Ленивото ѝ доволство изчезна, мъглата се вдигна от очите ѝ, тя простена жадно, отговори на движенията му, обхвана с две ръце седалището му и го притисна към себе си, за да го усети още по-дълбоко.

Най-отдалеченият ъгъл на съзнанието му отбеляза колко невероятно беше това второ изпълнение. От двадесет години насам не беше изпитвал такова удоволствие. Всъщност никога в живота си.

Страстта ѝ растеше, тя поемаше тежко въздух, кадифената ѝ мекота караше тялото му да реагира все по-бурно и изтръгваше от устните му сладостни стонове. Усещаше, че изрича името ѝ, чуваше думи, които беше по-добре да не произнася, но беше загубил контрол над себе си. За първи път в живота си се остави на чувствата и загърби

повелите на разума; усещанията бяха по-силни от логиката, замъгляваха разума, прогониха го безкрайно далече. За да спре пороя от думи, той впи устни в нейните с желанието целувката да трае вечно. Заля го вълна от див копнеж, а когато най-после се разтовари от напрежението, се отдели от нея и полегна отстрани, като продължаваше да притиска тялото ѝ.

Лаура дишаше тежко. Ръката ѝ помилва голите му гърди, пръстите ѝ се заровиха в меките косъмчета. В този момент Сандро си пожела отчаяно да стане отново млад, огнен обожател, който би се преборил да спечели сърцето ѝ и би бил готов да убива, за да го задържи. Напразен копнеж, каза си горчиво той. Неосъществими надежди.

— Сандро — пошепна задъхано Лаура, но се поколеба. — Можем ли... да говорим?

— Защо не? — Коленете ѝ го мамеха неудържимо и той вдигна ръка да ги помилва.

— Част от мен се бои да заговори. Бои се, че бих могла... как да кажа... да променя онова, което стана между нас, да разруша нещо.

„Още в този момент има промяна, Лаура. Променят се убежденията на живота ми.“

Сандро побърза да прогони тази мисъл. Без да съзнава какво прави, той вдигна шепа нападали цветчета и я поръси с тях по гърдите, бедрата и корема.

— Слушам те — прошепна нежно той.

— Никога не съм и помисляла — продължи тя, докато следеше ръката му, — не съм очаквала, че изживяването ще бъде толкова силно.

Сандро се усмихна с болка и склони глава встрани. Духна леко, за да махне цветчетата от корема ѝ. Кожата ѝ настръхна.

— Ти си прекарала шест месеца в публичен дом. Нима не са ти казали, че ще изпиташ физическа наслада?

— Разбира се, че ми казаха.

Сандро продължи да я посипва с бели и розови цветчета, възхитен от гледката.

— Господи, Сандро, какво правиш с мен?

Тя се обърна към него и се потърка в гърдите му.

— След като бордеят се провали, аз трябва да ти покажа какво значи да изпиташ физическа наслада. Какво очакваше, Лаура?

— Очаквах... приятни чувства, но нямах представа, че ще изгоря в такъв огън, че ласките ти ще проникнат толкова дълбоко в мен. В продължение на един дълъг миг не се чувствах като човек, а като безтелесно същество, което се възнася към небето. Богохулство ли е това?

— Вероятно. — Сандро благодари на Бога, че бе дарил Лаура с дарбата да говори.

— Все едно. Сандро, аз ли съм луда или и ти изпита същото?

Той се поколеба. Никога не беше разговарял за това с жена. Любовният акт беше нещо много интимно; след това почтените хора отвърщаха очи, обличаха се бързо и се държаха така, сякаш сливането не беше ставало. Очевидно Лаура имаше намерение да го разнищи като критик, който проучва нова картина. Ако признаеше как се беше почувствал в мига на екстаза, той беше загубен. Щеше да стане пленник на желанието си и добре пазената му лична сфера щеше да се разлети на всички страни като прах под ботушите му.

Той отдели поглед от тялото ѝ.

— Младите хора — каза той, докато търсеше панталона и ботушите си, — изпитват по-силни чувства.

— Това е смешно. — Лаура го изчака да завърже торбичката на панталона си и с дяволита усмивка промуши пръст вътре.

— Недей. — Сандро се отдръпна назад.

— Тази част от мъжкото облекло винаги е била загадка за мен. Какво крие мъжът под нея?

— Зависи от мъжа — отговори сухо той и нахлузи блузата през главата ѝ.

Лаура мушна ръце в ръкавите.

— А какво има в твоята? Бонбони? Сребърни монети? — Тя награби шепа цветчета и ги хвърли по него. В този момент изглеждаше недействителна, същество от приказките, обитател на царството на цветята. — Или подплата?

Сандро неохотно обу високите си ботуши.

— Нищо, освен ядове — отговори с въздишка той.

Двамата се облякоха в мълчание. Той се стараше с всички сили да не я забелязва, да потиска чувствата, които изригваха като вулкан. Беше объркан, загубил ориентация, чувстваше се като затворник, току-що освободен от габията. Окъпана от лавандуловосиня светлина,

Лаура приличаше на дух, същество, пренесено от смеха и вятъра на място, където той не можеше да я последва, където беше абсолютно чужд.

Лаура пристегна вървете на полата си.

— Сандро, искам тази нощ да остана при теб.

— Не.

— Защо ми отказваш?

— Защото ще ти причиня болка, Лаура. Взаимно ще си причиним болка.

— Откъде знаеш? — попита изненадано тя.

— Аз не мога да се отдавам като теб. — Горчиво съжаление за многото пропуснати възможности избликна в душата му. — Когато откри това, жена ми избяга в обятията на друг.

— Постъпила е глупаво, като се е примирила със сдържаността ти — отговори сърдито Лаура. — Аз не съм като нея. — Тя се хвърли към него и го прегърна с устрем, който едва не го събори на тревата. — Още ли не разбираш? На мен всичко ми е ясно. Аз съм родена, за да живея с теб.

— А аз си мислех, че си родена да рисуваш.

— Значи съм родена за две неща. О, Сандро, аз ще нарисувам чудни картини, а ти...

— Ние с теб не си подходяме, Лаура. Разбери го най-после.

— Така ли? Тогава ми е много чудно защо ми каза всички онези прекрасни неща, докато беше толкова дълбоко в мен, че душите ни се докоснаха.

Сандро се опита да си припомни какво беше казал, но не можа.

— Не съм отговорен за думите, казани във вихъра на страстта.

— Каза, че никога не лъжеш.

— Това е вярно.

— Много се радвам, защото каза, че ме обичаш.

— Лаура. — С топяща се смелост и измъчена душа той я улови за раменете и я погледна в очите. — Сигурен съм, че съм го казал искрено. Ти си красива и невероятно впечатляваща. Накара ме да се почувствам отново млад, повярвах, че мога да завладеея света. Можеш ли да ми се сърдиш, че поисках да ти благодаря и ти казах това?

Тя замръзна на мястото си.

— Човек не признава любовта си, за да изкаже благодарност.

— Но обстоятелствата бяха необикновени. Лаура, трябва да забравим какво направихме. По възраст и обществено положение сме абсолютно различни, а характерите ни са напълно противоположни и не можем да имаме общо бъдеще.

Тя стисна ръцете му и го погледна тържествено в очите.

— Тогава няма да мислим за бъдещето, господарю. Искам да ви направя щастлив тук и сега. Не ви ли е достатъчно?

Напиращото желание прогони съмненията. Той я прегърна и простена безпомощно. Даже когато я отведе в спалнята си, когато я съблече, за да я люби отново, съзнаваше, че правят страшна грешка. И двамата допускаха връзката им да се задълбочи, а трябваше да се отдалечат един от друг. Той щеше да й причини болка; това беше само въпрос на време и неизбежно щеше да се случи. Ала когато радостните ѝ викове се издигнаха към високия таван, и той забрави мъчителните съмнения.

Страстта ги накара да забравят околния свят. Живееха само един за друг — дълги любовни нощи и още по-дълги дни в очакване на нощта. Докато се хранеха, двамата се поглеждаха скритом, смееха се заедно и често слизаха в избата, ожаднели след дългото, изтощително любене.

Сандро прекарваше дните в състояние на пълно изтощение. Но не се чувстваше като уморен старец, а като затъпял от любов младеж. Това състояние го пазеше от реалността, в която той беше изгнаник и му беше забранено да упражнява професията си и да защитава гражданите на Венеция от външни и вътрешни врагове.

Всичко това е дело на Лаура, разбра един ден той, докато се изтягаше лениво върху разбърканите чаршафи и завивки. Тя беше изличила досегашната му представа за собствената му личност и му беше създала нов живот, извън този на Господаря на нощта.

Той взе един портокал от купата и заби нокът във върха му. По ръката му потече сок, той го облиза лакомо и бавно обели плода. Лаура. Лаура му бе показала простото чувствено удоволствие да бели портокала без нож. Отхапа едно парченце и се наслади на аромата му.

— Престани — обади се сърдито Лаура, която се бе навела над папката със скиците. — Като те гледам, огладнявам.

Сандро се усмихна лениво.

— Добра идея. Ела тук.

Тя притисна папката до гърдите си и го посочи с омазан от въглена показалец.

— Мина цяла седмица, докато те убедя да ми позираш. Няма да пропусна тази възможност, да го знаеш.

Сандро плъзна поглед по отпуснатото си тяло.

— Това ли наричаш позиране?

— Такава е думата. — Съсредоточена в работата си, тя смръщи чело и разтри въглена по хартията. — О, Сандро — продължи тя, без да сваля поглед от рисунката, — никога не съм имала такъв чудесен модел. Ще ти направя великолепен портрет.

— Не се съмнявам. Жалко е само, че никой няма да го види.

Лаура направи няколко дълги щриха с парченцето въглен, после подчерта нещо с тебешир.

— Какво означава това?

Сандро засмука последното парченце портокал.

— Сериозно ли мислиш, че бих допуснал да ме изложиш в адамов костюм пред цяла Венеция?

— Изкуството трябва да се споделя.

— Този път не, Лаура.

Тя вдигна рамене и продължи да рисува в мълчание. Сандро никога не беше прекарвал цял ден в леглото и сега установи, че се наслаждава на безделието. Лаура беше потънала изцяло в работата си, от време на време го поглеждаше изпитателно, после самоуверената ѝ ръка отново почваше да се плъзга по белия лист. Това го накара да се усмихне. Никога нямаше да разбере с какво толкова я възхищава голото му тяло, белязано от безброй битки и приключения. Досега беше гледал на тялото си като на предмет за всекидневна употреба, чиито съставни части функционираха задоволително. Не намираще нищо особено в широкия си гръден кош, покрит със сребристи косъмчета, в дългите, жилести крака, в силните рамене, едното от които носеше белег от крив арабски нож, а другото беше обезобразено от ненавреме гръмнала пушка.

Въпреки всички тези белези, Лаура изглеждаше запленена от тялото му — даже когато не го рисуваше.

Той избърса ръцете си в чаршафа и се отпусна назад, за да я наблюдава как работи. Отдавна се беше примирил с гения ѝ и не се плашеше от задълбочаването ѝ в работата. И днес беше напълно съсредоточена: погледът ѝ го поглъщаше, после потъмняваше, за да пренесе видяното на белия лист. Тя рисуваше картини, както правеше всичко друго — с безпокойна енергия, безгранично въодушевление и заразяваща жизненост.

Тази мисъл събуди спомени за любовните ноци. Никога не беше имал жена, която даваше толкова много. Тя не се скъпеше на целувки и ласки. Беше смела, изпълнена с жаждата на откривателка и всяка нощ го изненадваше и ощастливяваше с нещо ново. Обичаше плътските наслади, отдаваше им се и не търсеше морални извинения за поведението си. Тя беше чувствено същество, невъзпирано от традициите и строгото обучение, и тази част от същността ѝ омагьосваше Сандро. Когато се любеха, тя беше изпълнена с творческа енергия също както когато рисуваше. Той беше подредил живота си, като се съобразяваше с предписанията, традициите и очакванията на другите. Преди да се любят за първи път, никога не беше действал от чиста наслада.

Докато Лаура работеше с несекваща енергия, той я наблюдаваше с неприкрита радост. Днес беше облякла един от халатите му от яркочервен сатен. Халатът се беше отворил и разкриваше гърдите ѝ. Разпуснатата коса падаше по раменете и гърба ѝ. Босите крака бяха увити около краката на стола и тази момчешка поза подчертаваше безсрамно съвършената извивка на бедрата ѝ.

— Сандро! — Лаура го погледна укорно.

— Какво? Изобщо не мърдам.

Очите ѝ светнаха развеселено.

— Една част от теб се раздвижи.

Прекрасно беше да се засмее на собствената си слабост, когато проследи погледа ѝ към ерекцията си, предизвикана от похотливите мисли.

— О, скъпа моя, има само един начин да отстраним тази малка неприятност.

Очите ѝ се замъглиха и овлажняха и тя вдигна папката като щит пред гърдите си.

— Най-добре ще бъде да те нарисувам така, за да разберат всички какъв похотливец си.

— Преди да се запозная с теб, бях съвършеният патриций.

— Много се радвам, че се промени. Съвършените патриции са досадни.

Сандро се прозя престорено.

— Започна да ми става скучно. Позирането е добро само за купите с плодове, за кученцата и мъртвите фазани.

— Моля те, Сандро. Само още малко.

Той протегна ръце към нея.

— Ела при мен.

— Искам да рисувам.

— Ще рисуваш по-късно.

— Не.

— Не ли? — Той се претърколи бавно, като ленива змия, и изведнъж скочи от леглото. — Мисля, че ще изпълниш желанието ми, Лаура.

— Ти не си професионалист.

— Като модел ли? Това е вярно. — Той се озова с един скок до нея, забрави желанието си да види рисунката и изтръгна от ръцете ѝ папката и въглена.

— Не! — изписка тя, скочи от стола и се втурна към прозореца. — Не искам... — Той я притисна в ъгъла и тя не успя да довърши думите си. Сандро се засмя тържествуващо, метна я на рамото си и тръгна тържествено към леглото. Лаура забарабани с юмруци по гърба му.

— Варварин! Звяр! Развратник!

Сандро я хвърли на леглото, изви ръцете ѝ и ги вдигна над главата. Ругатните се превърнаха в безпомощно хихикане, което престана, едва когато устните му завладяха нейните. Досега Сандро не знаеше, че е възможно да се смееш, докато се любиш.

Скоро веселостта им изчезна. Той застана над нея, като продължи да стиска ръцете над главата ѝ, отвори халата и проникна дълбоко в нея, без да се интересува дали е готова за него. Съвсем не се изненада, когато установи, че тя наистина беше готова и го прие с готовност. Сведе се бавно над нея, изпълни я с тялото си и ѝ даде да вкуси портокала, който беше изял.

Лаура нададе задавен вик, вдигна крака и ги склучи около кръста му, отвори таза си, за да го приеме още по-дълбоко в себе си.

Свободната му ръка намери зърната на гърдите ѝ, втвърди ги с милувките си и ги подготви за жадната му уста. Страстта ги завладя с такава сила, че се понесоха устремно към върха.

Не, каза си Сандро, вече не съм зелен хлапак. Така бързо, както беше дошъл, той се оттегли, без да обръща внимание на изненадания ѝ, гневен вик.

— Тихо — прошепна в ухото ѝ той, после се плъзна надолу по бледото, копринено меко тяло. Ръцете му спряха на гърдите, но устата продължи пътя си, привлечена от сладкия аромат на женствеността ѝ. Езикът му се потопи в солените гънки на плътта ѝ и започна да я милва. Лаура пое дълбоко дъх, извика изненадано, после въздъхна с дива радост и го възнагради с поток от сладост.

Изненада и въодушевление се четяха по лицето ѝ, когато той отново проникна в нея. Този път утробата ѝ беше повече от влажна и обхвана плътно члена му в мига на екстаза. Чувствата, които Сандро изпитваше в този момент, бяха толкова силни, че го накараха да загуби самообладание. Той нададе дрезгав вик и падна върху нея. Представи си как тялото ѝ приема семето му, как този акт я превръща в част от него и ги свързва завинаги и изпита дълбоко удовлетворение.

Лаура привлече главата му към себе си, целуна го по устата и очите ѝ се разшириха от почуда.

Мъжът се засмя тихо.

— Това е вкусът на любовта, карисима. — Когато се отдели от него, тя изглеждаше учудена, удовлетворена и толкова щастлива, че той си пожела мигът никога да не свършва.

Дълго време я държа в прегръдките си, като се опитваше да повярва, че страстта им беше повече от краткотрайна идилия, от сладка мечта. В тази усамотена вила двамата бяха отделени от живота, който го обвързваше с безброй задължения и го мамеше с повелите на честолюбието.

След известно време на вратата се почука. Сандро изръмжа недоволно, уви Лаура с червения халат и се загърна в един чаршаф. Като видя шокираното лице на лакея, едва не избухна в смях. Никой от слугите му, освен доверения стар камериер, не го беше виждал иначе,

освен напълно облечен, а сега беше излязъл в коридора с тази импровизирана тога, с разрошена коса и влажни устни.

— Какво има? — попита меко той.

— Писмо за вас, господарю. — Лакеят му предаде лист дебела хартия, сгънат на четири, поклони се и се отдалечи, като смутено се почесваше по брадата.

Сандро влезе отново при Лаура, счупи добре познатия печат и се намръщи на изискания почерк.

— Какво има? — попита загрижено тя.

Той впи очи в стройното младо тяло, потънало във възглавниците, и отново я пожела с бурна страст.

— Сандро!

— Да? — Той се покашля смутено. — Получихме покана от дука и дукесата на Мантуа. Утре вечер организират бал в селската си къща. — Той помълча малко и добави: — Предполагам, че се опитват да се извинят за поведението на сина си.

Лаура преглътна мъчително. И тя като него беше забравила, че съществуват и други неща на този свят.

— Ще... ще отидеш ли?

— Ще отидем двамата — отговори спокойно той, като се надяваше, че няма да съжалява за решението си.

Очите ѝ се разшириха.

— Не мога, Сандро. Аз не умея да се движа във висшето общество.

— Глупости. Ти ще ги омагьосаш, скъпа.

— Ти твърдиш това, но твоят вкус не е мерило за другите.

Сандро избухна в смях.

— Не искам да ги виждам — настоя Лаура. — Как бих могла, след всичко, което ми стори синът им?

Болка прониза сърцето му.

— Моят син също участваше в отвличането и ти му прости. Мъжете, които през онази нощ те измъчиха, са заточени. — Той хвърли писмото на близката масичка, върна се в леглото и я грабна в прегръдките си. — Няма смисъл да се криеш, Лаура. Това е минало. Ти нямаш вина.

— Но хората го виждат по друг начин. За бога, аз живях в бордей, продадоха ме като стока! Те ще кажат, че съм си заслужила

такова отношение.

— Само ако продължаваш да се криеш и им позволяваш да мислят най-лошото.

— Ти... сигурен ли си?

— Стига толкова, мила — отговори той, махна халата ѝ, помилва бедрата ѝ и се наведе над нея. — Ти ще ги завладееш с пристъп, Лаура. Имаш талант за това.

— Наистина ли? — Тя се надигна и го целуна по бузата.

— Да — отговори той и отново полетя във вихъра на желанието си. — Разбира се, че съм сигурен.

Балната зала на Мантуанския дук събуди в душата на Лаура страхопочитание — и чувството за надвиснала опасност. Тя стоеше до Сандро под високия свод на входа на залата и се възхищаваше на величественния таван с фрески на Белини, на мраморните арки, позлатената гипсова украса и блестящо облечените благородници, които влизаха и излизаха. Всичко я плашеше. За разлика от класическата простота на Сандровата вила, тази къща беше прекалено разкошна и претрупана с всевъзможни украси.

Първите, които ги поздравиха, бяха Тициан, Аретино и архитектът Сансовино, известният триумвират на Венеция.

— Божествени! — изгърмя Аретино и забърза надолу по стълбището. — Колко се радвам, че дойдохте. — Поетът направи широк жест с ръка, за да обхване препълненото помещение. — Тъй като вие не сте във Венеция, Венеция дойде при вас. Нали виждате!

В голямата зала бяха събрани почти всички патриции на града. Под облака скъпи парфюми се носеха весели гласове, прозвънваха чаши, гърмеше музика.

Аретино се обърна към Лаура и я прегърна с обичайната си необузданост.

— Как е моята белисима? Добре ли се отнася с вас Господарят на нощта?

Бузите ѝ пламнаха. Аретино отмести поглед от Сандро към Лаура, после се обърна към двамата си приятели.

— Ето ти на! Не мога да повярвам! — извика той. — Двамата са любовници!

Лаура вдигна високо глава, защото не се срамуваше от страстта си към Сандро.

— Господи, Пиетро — промърмори отвратено Сандро, — никога ли няма да затвориш голямата си уста?

Застаналите наблизо хора вече ги зяпаха любопитно. Жените разтваряха ветрилата си, за да се прикрият, и шепнеха възбудено на

съседките си.

Дук Урбино мина покрай Лаура и я удостои с презрителен поглед.

— Вече знаем защо връхлетя като фурия наред заседанието на съвета — изрече високо той. — Излъгала е, за да защити любовника си.

Сандро реагира така бърза, че Лаура изобщо не го забеляза. Само преди миг стоеше до нея; а сега беше сграбчил дука за яката и го раздрусваше с все сила.

— Още само една дума, Франческо, и ще те хвърля в реката.

— Престани, Сандро! — изохка Урбино и лицето му побледня. — Заради нея синът ми е в затвора.

— Не си прав — укори го жената, която току-що беше влязла. — Нашият син сам си е виновен, че седи в габията.

Лаура погледна смаяно дукеса ди Урбино и неволно се поклони.

— Необузданата младеж може да стане опасна — продължи с мека усмивка дукесата. — Крайно време е нашият Адолфо да се научи да се контролира. — Тя взе съпруга си под ръка и го отведе, както майка отвежда непослушното си дете, за да му налее чаша хубаво вино от Марсала.

— Изключителна жена — проговори възхитено Сансовино и побутна Сандро по рамото. — Мисля, че колкото по-бързо сложим край на приказките, толкова по-добре. Сега ще пуснем пикантен слух за Пиетро и всички ще забравят за теб и Лаура.

Тициан хвана ученичката си за ръка и я изведе на терасата.

— Приемам, че казаното от Пиетро е вярно.

— Да, маестро. Но никак не ми е приятно, че месер Пиетро го разпространи на висок глас. Скоро всички ще узнаят и тогава...

— Щастлива ли си, Лаура? Това ли искаше?

— Да. — Проблемът беше, че тя искаше Сандро само за себе си. Завинаги. Но не можеше да го има.

— Чувал съм, че Сандро е много великодушен към метресите си.

Лаура го погледна смаяно. Тициан ѝ подаде чаша с вино от таблата, която разносяше слугата. Кристалът беше леденостуден.

— Метреси ли?

Тициан примигна изненадано.

— Не може да не знаеш, че повечето мъже поддържат по една или две метреси. Сандро имаше четири — добави полугласно той.

Лаура отпи голяма глътка вино, но хладната напитка не можа да облекчи паренето в гърлото ѝ. Тя отметна глава назад и се опита да се засмее.

— Сандро сигурно е имал и други...

— Той е отдавна вдовец, Лаура. Нима мислиш, че мъж като Сандро Кавали може да живее като монах?

Тя си припомни колко често я любеше Сандро, с каква жажда. Тициан беше прав.

Разкъсвана от ревност, тя се опита да прогони болката. Сандро не ѝ беше обещал нищо. Не ѝ предлагаше нищо, освен страстта, за която тя беше копняла. Беше глупаво да иска повече.

— Научихте ли нещо ново за откраднатите картини? — попита тя, старайки се да смени темата.

— Не. Подчинените на Сандро не намериха нищо.

Лаура потрепери. Представата, че един чужд човек, един крадец, притежава толкова интимни картини с нейния образ, беше извънредно обезпокояваща.

— Аз работих усърдно, маестро. — Тя гореше от нетърпение да разкаже на учителя си за пробива, който бе направила в изкуството. — Разполагам с прекрасно ателие.

— И Сандро ти позволява да рисуваш?

— Разбира се. Вие се мамите по отношение на Сандро, маестро. Той разбира целите ми. Приготвила съм пет картини.

Тициан я погледна слисано.

— Пет? Аз не мога да ги нарисувам за цяла година!

— Знам. Те са... те са различни. Показват душата ми. Това е най-доброто, което съм създала досега.

Тициан кимна и тя знаеше, че я е разбрал. Лаура беше лишена от суета.

— Щом смяташ, че работите ти са добри, значи наистина са такива — усмихна се той. — Ще ти трябват още картини.

Лаура усети в сърцето си тъпа болка. Предчувствието не я беше измамило.

— Какво означава това? Говорихте ли с майсторите в Академията?

— Да. — Тициан хвана ръката ѝ и я преведе през високата стъклена врата на една лоджия. Хладният вечерен въздух не беше в състояние да прогони страха ѝ.

— Не ме приеха, нали? — попита тя, вътрешно подготвена да се сбогува с мечтата на живота си.

— Не е точно така — отговори Тициан. — Молих ги, едва не паднах на колене, но не постигнах нищо съществено.

— Сигурно причината е в това, че картините ми не са достатъчно добри — прошепна съкрушено тя. — Или защото съм жена?

— Никой не посмя да постави под въпрос качеството на работата ти — увери я Тициан.

— По дяволите! — Лаура удари с юмрук каменния парапет и се загледа мрачно към зелената морава и блестящата черна лента на реката. — Ако причината беше в работата ми, щях да я променя, да положа повече усилия, да рисувам по-добре. Но не мога да променя пола си. Как смеят да ме отхвърлят, само защото съм жена?

— Не съм казал, че си отхвърлена. — Тициан се усмихна дяволито. — Казах, че не си приета... засега.

Лаура извика зарадвано, стисна ръцете му и го завъртя в кръг.

— Разказвайте, бързо! Кажете какво трябва да направя.

— Трябват им още картини, за да могат да преценят как работиш.

— Имам, имам. — Лаура потриваше доволно ръце. Никога не се беше чувствала така уверена в себе си, в бъдещето си. Даже мисълта за метресите на Сандро не можа да заглуши радостното ѝ очакване. Щом я приемеха в академията, поръчките щяха да завалят като дъжд; скоро щеше да бъде свободна и независима.

Тогава вече нямаше да има нужда от Сандро Кавали. Тази мисъл помрачи лицето ѝ.

— Утре ще дойда при тебе, за да взема новите картини и да ги отнеса във Венеция — обеща Тициан, който не можеше да скрие несигурността си; той се загледа в статуята на Нептун, поставена в един фонтан, и нервно затропа с крак.

— Какво има? — попита Лаура.

— Има ли между новите ти работи анатомична студия?

Лаура преглътна мъчително. Знаеше, че може да стане калфа, само ако е доказала умението си да рисува човешки фигури. Припомни

си безкрайните скици и рисунки, които беше правила на Сандро. Беше го нарисувала във всички възможни пози: легнал в леглото, застанал с гръб към нея до прозореца с чаша вино в ръка. Преди два дни беше започнала истинска картина с маслени бои. Беше пренесла на платното любимата си скица и творението ѝ стана силно, израсна от платното като скулптура от камък. Тя не се съмняваше, че тази работа ще докаже на академиците уменията ѝ да изобразява човешки фигури и да им вдъхва живот, патос и сила.

— Да — отговори най-после тя. — Тъкмо работя над една голяма картина. — Сандро беше изразил отношението си към излагането на картината от ясно по-ясно. Той не искаше образът му да бъде показан на цяла Венеция и тя уважаваше становището му, защото кое беше поинтимно и съкровено от Сандро? Но къде остана с уважението към нея и целите ѝ?

Тициан тръгна обратно към залата.

— Изпрати я веднага щом я завършиш. — Той спря на входната врата и се обърна към нея. — Ти ще имаш успех, Лаура. Готов съм да се закълна в това.

— В какво се кълне Тициан? — Сандро влезе в лоджията, когато Тициан се присъедини отново към старите си приятели.

— Толкова съм развълнувана. — Лаура се хвърли в прегръдката му. — Академията е преценила някои от картините ми. Маестрото смята, че щом представя новите, ще бъда приета.

— Не се съмнявам. — Гласът му се промени. Лицето му издаваше обзелото го напрежение.

Лаура искаше любимият ѝ да се радва заедно с нея, но той знаеше не по-зле от нея, че успехът щеше да му я отнеме.

— Ще си обзаведа собствено ателие във Венеция — продължи въодушевено тя. — Ще бъда... ще бъда самостоятелна. — Тя се притисна до гърдите му. — О, Сандро, ще ти липсвам ли?

Той вдигна брадичката ѝ и попита:

— А ти как мислиш?

Без да чака отговор, той впи устни в нейните и целувката му беше така завладяваща, че Лаура изви гръб и се вкопчи с две ръце в раменете му. Той я притисна към себе си, обхвана задника ѝ и издаде бедра напред. Краката ѝ се вдигнаха от пода. Тя се опря на стената, вдигна единия си крак и се опита да не мисли за утре.

— На това го научих аз — обади се язвителен женски глас.

Стресната, Лаура се освободи от Сандро, стъпи на земята и се обърна. Озова се срещу четири красиви жени, които я зяпаха с неприкрито любопитство. Жената, която беше заговорила първа, беше дребничка, красиво закръглена, с буйни червени коси. Русата дама до нея удари ръката си с коприненото си ветрило.

— Може би, Джиола, но едва след като аз ти казах, че му харесва.

— О, Барбара, не бъди толкова високомерна — възрази третата, едра, стройна жена с изпитателни кафяви очи. — Не виждаш ли, че новата играчка на Сандро е абсолютен оригинал?

— Права си, Арнета — отговори последната жена. — Още има жълто около устата.

— Смешно — промърмори Сандро и потърка брадичката си. — А аз си мислех, че съм си имал работа с истински дами. Днешното ви поведение ми показва колко измамно нещо е паметта. — Той говореше с подчертана небрежност, но Лаура усети обзелия го гняв. Топлината на тялото му излъчваше потискана ярост. — Мадона Лаура — продължи церемониално той, — позволете да ви представя мадона Барбара, мадона Джиола, мадона Арнета и мадона Алисия. Бивши... познати.

Метресите му. Лаура спря да диша. Един ден той щеше да нарече и нея бивша позната.

— Много се радваме да се запознаем с вас — проговори с изкуствена сърдечност Арнета, хвана Лаура за ръка и буквално я издърпа от Сандро.

— Ние имаме много общи неща — продължи Джиола. — Елате, изпийте чаша вино с нас.

Сандро направи крачка напред, но Лаура поклати глава. Можеше да се справи и сама с тези женски лешояди, които дебнеха нейната плячка.

— Останете тук, господарю — каза тихо тя, като наподобиха съвършено начина на говорене на дамите. — Аз горя от нетърпение да опозная по-отблизо бившите ви познати.

Щом Сандро изчезна от погледа ѝ, Джиола попита високомерно:

— Ти за каква се мислиш, малката?

Лаура примигна изненадано.

— Нали току-що ни представиха официално. — Тя изглежда възрастната жена с подчертано съчувствие. — Чувала съм, че след определена възраст паметта на жените отслабва.

— Никога няма да забравим безсрамието ти — изсъска ядно Алисия.

Лаура потръпна от безименен ужас. А може би тези дами знаеха за нея от самото начало. Може би именно те бяха наели бравите да я убият. Без да съзнава какво прави, тя се дръпна назад.

— Сега си мислиш, че ни превъзхождаш по всички линии, но той ще се справи и с теб — предупреди я Джиола.

— Виждаш ли онзи мъж в дъното на залата? — Арнета показва възрастен шотландски благородник с карирана пола, който се беше настанил удобно в тапицирано с кадифе кресло и се взираше унесено в празната си чаша. В другата си ръка стискаше стик за голф, който използваше като бастун. — Това е дук Дън. Невероятно богат.

— Впечатлена съм — промърмори Лаура. — Ваш ли е?

— Случайно е мой годеник. — Дамите разтвориха ветрилата си и смръщиха носове. — Сандро уреди годежа. В момента търси кавалери и за другите дами.

— О! — Лаура подръпна нервно избродирания с бисери корсаж. — Колко жалко, че не ви е дал възможност да си изберете съпрузите сами. — Дамите я погледнаха възмутено и тя едва не се изсмя.

— Слушай, малка мръснице — изсъска Джиола. — Ние знаем коя си и откъде идваш.

— И къде ще свършиш — допълни Арнета.

— Господарят на нощта е паднал много ниско — усмихна се надменно Алисия. — Как е могъл да си вземе една изложена на продаван девственица от бордея?

Арнета посочи гневно към стария дук.

— Ето какво те очаква, ако останеш с него.

Като имаше предвид предразсъдъците на Сандро и собствените си планове, Лаура знаеше, че е повече от невероятно да остане дълго време с любимия си. Но в никакъв случай нямаше да признае това на четирите хиени.

— За разлика от вас, скъпи дами — отговори с подигравателен реверанс тя, — аз имам професия. Нямам нужда от мъж, който да ме издържа.

— Така ли? Но ти обичаш мъжете. Както чух, задоволила си всички.

Лаура можеше само да се надява, че ярката светлина на свещите е прикрила внезапното ѝ побледняване. Макар че се беше научила да се владее, страхът продължаваше да я мъчи. Тя измери жените от главата до петите, като се опита да изглежда колкото може побезсрамна.

— Аз пък чух, че вие не можете да задоволите никого.

— Хайде, хайде! — Пиетро Аретино изникна незнайно откъде и простря ръце над групата. — Най-после се запознахте. Отдавна чаках да видя тази среща.

— Звяр! — изръмжа гневно Алисия.

— Слушайте, Лаура, знам, че Сандро ви е представил тези добри жени, но се съмнявам, че е възхвалил по достойнство добродетелите им. Уверявам ви, че за жени на тяхната възраст те са наистина достойни за възхищение.

Озлобените дами кимнаха величествено и се отдалечиха. Лаура затвори очи, облегна се на ръката на Аретино и въздъхна дълбоко.

— Много ви благодаря, месер Пиетро.

— Но вие нямате нужда от спасител — обади се мелодичен женски глас. — Справихте се великолепно.

Лаура отвори очи и погледна изненадано дамата, която я беше заговорила. Непознатата беше изключително красива — кестеновокафява коса, висока, стройна фигура, елегантна, със съвършено оформени черти и меки тъмни очи. В лицето ѝ имаше нещо толкова познато, че Лаура забрави правилата за добро държание и попита:

— Адриана?

Дъщерята на Сандро ѝ протегна бледата си, тясна ръка.

— Повечето хора ме познават веднага, толкова приличам на баща си.

— Съжалявам. — Лаура стисна хладната ѝ ръка. — Не исках да...

— Няма нищо. — Адриана кимна приятелски на Аретино и отведе Лаура до масата, отрупана с ядене. Очите ѝ святкаха весело. — Даже ако не носехте моята рокля, щях веднага да разбера коя сте.

Лаура се изчерви и погледна роклята, която беше избрала за бала. Тя имаше висока талия и беше ушита от сапфиреносиньо копринено кадифе. Раменете бяха украсени с гранати, разрязаните ръкави бяха подплатени с блестяща бяла коприна. Никога досега не беше носила толкова луксозна дреха.

— О, мадона, може би не биваше да... Каква дързост от моя страна.

— Не ставайте глупава — засмя се Адриана. — Синьото ви отива много. Господ Бог ми е дарил само едно тяло и няма да имам достатъчно време да износя всичките си рокли. Благодарение на Франко и баща ми притежавам достатъчно, за да облека всички просяци на Венеция. Понякога ме е срам от себе си.

Лаура разбра веднага защо при малкото случаи, когато беше споменавал дъщеря си, Сандро винаги говореше за нея с обожание и обич. Адриана имаше всичко, което липсваше на Маркантонио: тя беше честна, очарователна, интелигентна, великодушна.

— Много ви благодаря, мадона. Радвам се, че не се сърдите.

— Лаура. — Адриана стисна ръката ѝ. — Аз не се сърдя на нищо, което правите. — Тя я взе под ръка и я поведе през балната зала. Кимаше на познатите си благородници и прелати, спираше се тук и там и представяше Лаура с думи, които биха поласкали и светица. Само Лаура забеляза, че при вида на слисаните гости Адриана едва се съдържаше да не избухне в смях.

Тъй като Адриана беше свързана със Съвета на десетте както чрез баща си, така и чрез сина на председателя му, тя се ползваше с голямо уважение във Венеция. Като излагаше на показ доброто си мнение за Лаура, тя ѝ създаваше приятели, полезни връзки.

— Оценявам високо онова, което правите — прошепна трогнато младата жена. — Но няма да има никаква полза. Аз съм от долен произход; живяла съм в бордей и синовете на тези хора ме отвлякоха, за да се гаврят с мен. Искам също да знаете, че аз ги презирам и нямам желание да стана една от тях.

— Аз се опитвам само да облекча живота ви, Лаура.

Двете спряха в един отдалечен ъгъл настрани от множеството. Лаура пусна ръката на Адриана.

— Защо правите това? — попита тихо тя.

— За да ви благодаря за онова, което вие направихте за мен. Знаете ли, сигурно ще ви се стори егоистично, но аз няма да ви лъжа.

Лаура отново беше поразена от приликата между бащата и дъщерята.

— Аз не съм направила нищо за вас.

Адриана се засмя весело.

— Напротив. Дадохте ми бащата, когото винаги съм мечтала да имам.

— Не разбирам...

— Вие го променихте. През целия ми живот е бил строг и взискателен. Почти никога не съм го виждала да се усмихва, камо ли да се смее истински. А я го вижте сега. — Тя махна с ръка към залата.

Сандро беше застанал в другия край и беше прегърнал с едната си ръка Тициан, а с другата Аретино. Тримата пееха с пълен глас. Лицето на Сандро беше зачервено, очите му искряха, позата му издаваше пълна отпуснатост.

— Винаги съм го смятала за стар, даже когато бях малко момиченце. Вие му върнахте младостта. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Преди малко, докато вие бяхте навън с Тициан, той танцува с мен — за първи път в живота ми. И... и ми каза, че ме обича.

— Разбира се, че ви обича. Винаги ви е обичал.

— Да, но не ми го е казвал. До тази вечер.

— Сигурно му се отразява добре, че е далече от Венеция.

— Престанете да увъртате — засмя се Адриана. — Причината е във вас. Любовта му към вас го промени.

— Той не е влюбен в мен — отговори бързо, с отчаяние Лаура. — Отрича го и това е добре. Ако свържем сърцата си, всичко ще се обърка. Животът ни ще стане невъзможен.

— Е, мисля, че е твърде късно за такива размишления. Той ви обича. Всички го виждат.

— Тогава чувствата му ще се променят, и то много скоро.

— Истинската любов не се променя, тя израства и става по-дълбока.

— С него е различно. — Сериозна като никога в живота си, разкъсвана от болка, Лаура ѝ разказа за картината. — Трябва да я изложя пред Академията, разберете. Искам да бъде приета, искам да стана художничка.

— Толкова ли е важно това за вас? — попита съкрушено Адриана. — Наистина ли сте готова да рискувате любовта си към баща ми, за да ви приемат в Академията?

— Аз съм само негова метреса. — Лаура се извърна настрана. — Нима нямам право на собствени мечти и цели?

Адриана я дръпна за ръката.

— Разбирам ви. Според мен това, което правите, е прекрасно. Изпратете картината в Академията, Лаура. Татко ще се научи да поставя любовта над гордостта.

Лаура поклати глава.

— Баща ви никога няма да предпочете любовта пред гордостта — заключи тъжно тя.

Лаура въведе Сандро в ателието и сложи ръце на очите му. Сърцето ѝ биеше като лудо.

— Само още няколко крачки — пошепна заговорнически тя.

След като Тициан беше отнесъл петте картини, ателието изглеждаше странно пусто. Маестрото остана възхитен от картините, нарече ги най-добрите ѝ произведения. Лаура се радваше, че ги е отнесъл. След като ги беше нарисувала, тя се освободи от кошмарите си; те вече бяха минало и щяха да престанат да я мъчат.

Липсваше ѝ само бикът. Но само докато завърши портрета на Сандро.

— Няма да чакам още дълго — обади се той. Беше в много добро настроение.

Лаура стоеше зад него и го буташе към статива.

— Обещай ми само едно — пошепна тя, притиснала буза към гърба му, успокоена от ритмичните удари на сърцето му. — Обещай ми, че ще разгледаш много внимателно картината, преди да решиш харесва ли ти или не.

— Толкова ли е лоша?

— Не. — Тя продължи с твърдо убеждение: — Добра е. Но вероятно трябва да минат няколко минути, преди да я оцениш.

Опитвайки се да скрие треперенето на ръцете си, тя откри очите му и застана отстриани, за да види реакцията му. Сърцето ѝ се молеше той да разбере.

Сандро примигна и картината го връхлетя изведнъж, проникна до дъното на душата му, в най-интимната му част, и го заплени.

Макар че гордостта му се разбунтува, по-добрата част от него съзнаваше с ужасяваща яснота, че това е най-доброто творение на Лаура.

И, по дяволите, той го мразеше. Тя го беше нарисувала изправен до прозореца, облегал рамо на каменния перваз и вдигнал едното коляно, стъпалото опряно на ниско столче. Сцената беше нощна. Единственият източник на светлина беше млечната мъгла около диска на луната, която влизаше през отворения прозорец и заливаше като водопад мъжкото тяло.

Другите предмети в стаята бяха приглушени от сенките и погледът на зрителя се съсредоточаваше върху мъжа. Той беше гол, и то не само физически.

Лаура беше постигнала непостижимото — беше нарушила обичайните правила и го беше показала такъв, какъвто бе в действителност, а не такъв, какъвто искаше да бъде. Беше подчертала дългата, разрошена коса, пронизана от сребърни нишки. Беше позволила на светлините и сенките да покажат истинската му възраст. С немилостив, но не равнодушен поглед тя бе представила всеки белег и всяко калено в битките сухожилие по тялото му.

Лицето му беше в профил. Коравата линия на брадичката беше омекотена и му придаваше странно противоречив израз, който го правеше едновременно войнствен и замечтан. Зрителят неволно се питаше какви събития бяха довели до този напрегнат, замислен израз? Дали тъкмо беше станал от леглото на любимата си, или беше воин в навечерието на битката? Дали мислите му бяха плътски, или се рееха във висините на духа? Човек ли беше той или бог?

Сандро почувства как в гърлото му заседна буца. Тази жена беше ограбила душата му, беше разкрила съкровенията му дълбини пред целия свят. И ако някой от зрителите продължаваше да храни съмнения, трябваше само да прочете написаното в долния ляв ъгъл: „Господарят на нощта“.

— Е? — попита бързо Лаура, когато мълчанието стана непоносимо.

— Тази картина е... — Той се покашля, за да прочисти гърлото си. — Същата като онази с бика.

— Ти мразеше бика.

— Да — потвърди той, усетил безкрайна умора и потиснатост. — Мразех бика.

— Това не ме изненадва. — Тя говореше бързо и нервно. — Повечето хора не обичат да се гледат на картини. Честно казано, и аз изпитвам нещо като облекчение, че някой открадна картините на Тициан, на които бях изобразена. Те бяха майсторски произведения, но не ги обичах.

Сандро я погледна изненадано.

— Как е възможно? Картините са изключителни. Те показват истинския характер на изображението.

— Както тази показва твоята истинска същност — усмихна се Лаура.

Сандро не се поддаваше на ласкателства, но въпреки всички съмнения трябваше да признае, че изпитва страхопочитание пред голямата честност на портрета.

— Мисли за онова, което ми обеща — каза тя. — Не искам веднага да ми кажеш оценката си.

— Кога ще позволиш да ти я кажа?

Лаура въртеше между пръстите си една чиста четка.

— О, когато успея да спечеля благоволенieto ти.

— Аха! И как ще го направиш?

— Ето как — отговори просто тя и започна да разкопчава жакета му. — Както направих картината. — Тя мушна ръка под яката му.

Кожата му настръхна под докосването ѝ. Жакетът и ризата паднаха на пода.

— И... как я направи?

— Вие имате най-прекрасното лице, което човек може да си представи, господарю. За да покажа това, използвах четка от свинска кожа и по-скоро издялах лицето ви с длето, вместо да го нарисувам плоско. — Сръчните ѝ пръсти отвориха панталона му. Замаян, Сандро не усети как събу ботушите си и застана гол пред нея.

— Въпреки привидната суровост — продължи съвсем тихо тя и топлият ѝ дъх помилва гърдите му, — в тебе има някаква нежност, която можах да представя на картината само като замазах контурите с това. — Четката в ръката ѝ се плъзна бавно по пъпа му и продължи

надолу. — Това е най-хубавата четка — обясни все така тихо тя. — Изработена е от най-фини косми.

— Господи — изскърца със зъби Сандро, когато четката започна да рисува по корема му невидима картина. Фините косми на скъпата козина галеха члена му, изпитваха твърдостта му, проправиха си пътека по хълбоците и очертаха контурите на гърба му. — Лаура... — започна сърцето той, но веднага забрави какво искаше да каже.

Никога не беше преживявал такова изкушение. Беше си изработил строг кодекс за отношенията между мъжа и жената и го спазваше, но как да регулира поведението на мъж, възбуждан така немилостиво от жена, вьоръжена с художническа четка.

— Пак ли се замисли? — попита укорително тя. — Нищо не убягва от вниманието ми, нали знаеш. Ето тук, между веждите ти, се очертава дълбока бръчка. — Четката намери точното място. — Не искам да мислиш какво трябва да направиш. Поне веднъж в живота си се остави сърцето да те води.

Сандро потрепери от възбуда.

— Ако продължаваш така, ще загубя сърцето си и... — Гласът му замря и той я притисна към себе си. Беше учудващо просто да се подаде на необикновеното изкушение, особено за човек, който доскоро се ръководеше единствено от повелите на разума си.

Само след минута я разсъблече и взе четката от ръката ѝ, за да я измъчи на свой ред с бавни, дразнещи движения, докато двамата паднаха върху разхвърляните си дрехи. Любиха се с необузdana жажда, непомрачена от внезапни угризения на съвестта и съмнения редно ли е онова, което правеха. Бурната ѝ реакция, неподправената ѝ радост го тласнаха към нови нежности, докато и двамата се понесоха във вихрушка от ослепителни багри, която ги остави на брега сити, доволни, препълнени от любов, преплели мокрите си от пот крайници.

— Е? — попита най-после тя и опря брадичка на гърдите му. — Какво ще кажеш за картината?

Сандро погледна към статива, измери с недоверчив поглед голия, загрижен, мечтаещ мъж, облян от лунната светлина. Образът му разкриваше твърде много. Лаура го познаваше много добре и това го уплаши, защото ѝ даваше власт над него.

— Според мен ти си ми придала известна... сила — отговори с леко смущение той.

По лицето ѝ пробяга усмивка.

— Вярно е. Сандро, това е най-хубавата ми творба. Другите бяха пробивът, но тази... тя доказва, че го имам.

— Кое?

— Дарбата. Магията.

— Наистина го имаш, Лаура.

— Тогава е достатъчно.

— За какво?

— За да ме приемат в Академията.

Леденостуден страх пропълзя като змия в стомаха му. Той я бутна настрана, стана и се облече бързо, с трескави движения. Тя направи същото, като през цялото време го поглеждаше крадешком.

— Какво не е наред, Сандро?

— Затова значи беше цялата тази игра — процеди през здраво стиснати зъби той. — Поиска да ме омаеш, за да се съглася.

Лаура го погледна стъписано.

— Не, за бога! Но аз трябва да представя картината на Академията. Иначе няма да ме приемат.

— Нарисувай друга картина.

— Не. Трябва да бъде тази.

— Тогава изобрази мъжа с друго лице.

— Не мога да променя лицето. За това тяло има само едно лице. Всичко друго би било лъжа, а аз рисувам само истината. — Тя погледна портрета и безкрайната любов в очите ѝ го накара да потрепери... и да се замисли. Него ли обичаше тя, или мечтания герой, пресъздаден на платното?

— Няма да го допусна. — Той посочи гневно към картината. — Как мислиш, ще се чувствам, когато ме изложиш на показ пред цяла Венеция?

— Портретът е благороден. И много честен. Всички ще те гледат с уважение.

— Ах, уважение! — Гневът се събираше в душата му като буреносен облак. Тя го изкуси, само за да наложи волята си; той трябваше да я накаже за това, но и защото го бе накарала да повярва, че го обича. — Сега ми е нужно точно това, нали, Лаура? Защото загубих всичко. Заточиха ме от Венеция, отидох в изгнание с една проститутка...

Ужасеното ѝ лице го накара да млъкне. Веднага разбра, че бе отишъл твърде далеч, че я беше засегнал твърде дълбоко. Като животно, притиснато до стената, той бе преминал в нападение, за да я нарани, да разкъса нежното ѝ сърце.

— Не исках да кажа това, Лаура — проговори дрезгаво той.

Тя беше побледняла като платно, а широко отворените ѝ очи бяха като езера на отчаянието. Тя отстъпи няколко крачки назад и потърси нещо на работната си маса. Когато отново се обърна към него, стискаше в ръка остро ножче.

Божичко, помисли си смаяно Сандро. Тя щеше да го убие, за да задуши възраженията му.

Той пристъпи към нея, вътрешно подготвен да отрази първия удар с двете си ръце. Лаура сякаш не го забелязваше. След миг тя нададе изпълнен с болка вик и се хвърли към картината. Ножът беше насочен право към лицето на нарисувания мъж.

— Не! — изкрещя като безумен Сандро и се втурна да ѝ отнеме оръжието. Успя да улови ръката ѝ и я изви назад. — Какво правиш, по дяволите?

— Защо нарисувах тази картина, защо? — изплака тя и се разхълца сърцераздирателно.

Той я притисна до гърдите си и я зацелува, за да изпие болката ѝ, да прогони тръпките от изстиващото ѝ тяло. Ръката ѝ продължаваше да стиска дръжката на ножа.

— Недей, Лаура — помоли тихо той. — И двамата сме... изтощени.

Ножът падна на пода.

— Добре — отговори с треперещ глас тя. — Лека нощ, Сандро. Спи спокойно.

Той я остави да си отиде. Сърцето го болеше непоносимо, защото тя беше невероятно крехка и ранима и всеки момент можеше да се строполи надолу по стълбата. Част от него поиска да я последва, но другата част знаеше, че думите, които беше казал, не можеха да бъдат върнати.

Той погледна отново картината и от устата му се изтръгна една ругатня. Това беше истинско произведение на изкуството. И той щеше да се погрижи да я приемат в Академията.

Трябваше само да ѝ позволи да я представи.

Трябваше само да се унижи пред цяла Венеция, да разголи най-интимната си същност. Защо тази картина беше така важна за нея? Тук бяха щастливи, само двамата, прекарваха дните си в любов или във весели разговори с Ясмин и Джамал. Нима животът в имението не беше достатъчен за нея?

Не, разбира се, каза си мрачно той. Тя искаше повече. Той също искаше повече. Щастието им нямаше да бъде истинско, то беше като доволството на птицата в кафеза. Отказът му беше само средство да я задържи тук, защото досега не беше намерил други средства.

Изведнъж прозрението го осени с цялата си сила. Причината за конфликта беше неговият страх, неговата мания. Ако ѝ позволише да представи картината, той щеше да я загуби и тя щеше да се пренесе завинаги в далечните простори на изкуството, да стане една от водещите художнички на Венеция. Поръчките щяха да ваят, в това нямаше съмнение, и тя нямаше да има време за него.

Ако обаче си останеше ученичка, щеше да бъде зависима от него. Да му принадлежи.

Думите, които беше казал на Джамал, изникнаха в ума му с ужасяваща яснота: „Ако я освободиш и тя те напусне, значи не те е обичала истински“.

Тогаваше се смяташе за мъдър; как самодоволно се беше изразил. Сега най-после разбра паниката на Джамал при мисълта, че би могъл да дари свободата на горещо обичаната жена.

Сандро погледна отново своя портрет и неволно се възхити на проникателността ѝ. Трябваше да реши какво ще прави. Да освободи Лаура... и да я загуби. Или да ѝ откаже и да я задържи.

Лаура се събуди посред нощ. След като напусна Сандро, тя се прибра в стаята си и си легна. Не знаеше кога е заспала, помнеше само отчаяното си виждане в тавана. Събуди се изтощена. Горчивите, изпълнени с омраза думи тежаха в гърдите ѝ. „Загубих всичко. Заточен от Венеция, в изгнание с една проститутка...“

Стаята ѝ беше чужда. Не помнеше откога не бе спала тук. Сандро я беше взел в леглото си. А тя, глупачката, бе повярвала, че я е взел и в живота си.

Лаура се уви в жълтия копринен халат и се качи боса в ателието. Прозорците бяха отворени и лекият бриз гонеше лунните лъчи и сенките в огромното помещение.

Тя отиде до статива, за да види картината си и да потърси причина за внезапния изблик на омраза. Беше изляла душата и сърцето си на платното и резултатът беше обида за него.

Картината беше изчезнала. В гърлото ѝ се надигнаха ужас и невяра. Портретът го нямаше!

Сандро го беше взел. Защо? Как бе посмял? Портретът показваше таланта ѝ, уменията ѝ. Той беше най-доброто ѝ произведение. А Сандро отне бъдещето ѝ. Ограби ѝ перспективата за независимост.

Но защо, за бога, защо го бе отнесъл? За да го унищожи или да го скрие?

Лаура се втурна като луда през къщата, надникна във всички шкафове, претърси кухнята и избата, но много скоро разбра страшната истина.

Портретът беше изчезнал. А с него беше изчезнал и Сандро.

„Знам къде е отишъл.“

Лаура прочете тези думи на плочата на Джамал и погледна втренчено в сериозното му лице.

После се обърна невярващо към Ясмин, която я притискаше до гърдите си. Лаура беше събудила влюбените от сладкия сън, за да им разкаже случилото се.

— Той е написал, че знае къде е отишъл Сандро — промълви недоумяващо тя.

— Значи е вярно. — Ясмин изтри очите ѝ с крайчеца на роклята си. — Двамата са като братя.

Лаура скочи и задърпа Джамал за кафтана.

— Къде? Къде е занесъл картината ми, за да я унищожи?

„Няма да я унищожи.“

— Откъде знаеш?

— Той познава Сандро — повтори успокояващо Ясмин.

Джамал ѝ показва плочата си.

„Във Венеция. Той е само един глупак, болен от любов.“

Лаура се опита да се овладее. Трябваше да забрави умората, тъгата и объркването си.

— Защо?

„За да отнесе картината в Академията.“

Лаура падна на леглото.

— Никога не би направил такова нещо!

Джамал кимна тържествено, за да я увери в обратното. Обзе я паника.

— Не биваше да прави това! Забранено му е да влиза във Венеция.

Лицето на Джамал потъмня. Той надраска нещо на плочата си и ѝ я подаде.

„Аллах да му е на помощ, ако го заловят.“

Сандро се молеше да не го видят. И без това беше безкрайно унизително да отнесе лично портрета си в Академията, където щяха да го изложат на показ, така че не му трябваша и допълнителните трудности, свързани с тежкото нарушение на условията на заточението му.

Той вдигна яката на наметката си и реши, че опасността да го познаят, е твърде малка. Ранното утро беше забулено в мъгла. Беше влязъл в сградата на Академията през избата, като крадец. Намери в полумрака галерията, където висяха другите картини на Лаура. Макар и слабо осветени, платната ѝ му направиха силно впечатление. Всичките ѝ творения свидетелстваха за рядък и единствен по рода си талант. Той окачи с треперещи ръце портрета си, и то на лично място, където всички щяха да го видят. Много скоро майсторите художници щяха да се съберат в галерията.

Сандро прекоси „Пескария“, където рибарите тъкмо започваха деня си, и забърза към чакащата лодка. Доверените му лодкари бяха получили строги нареждания да не мърдат от местата си.

Група войници от местната милиция прекоси забързано площада. Повечето мъже бяха пияни след бурната нощ. Сандро приведе глава към гърдите си и мина покрай тях, вдъхвайки дълбоко влажния утринен въздух. Един от войниците го зяпна любопитно, но не направи опит да го спре.

Когато мина покрай църквата „Сан Роко“, камбаните забиха тържествено. Облечени в черно вдовици влизаха в църквата за утринната служба. Една от тях едва не се сблъска със Сандро и той помисли, че ще го заговори, но я забрави веднага, след като отмина.

Видя лодката си, вързана в края на пиацата, и неволно се възхити на масивната палуба, която се очертаваше в мъглата. Ято гълъби се издигна във въздуха и приглушените удари на крилата им се смесиха със звъна на камбаните. Той беше донесъл лично картината във Венеция и с това беше нарушил всички строго спазвани досега правила за поведение. Беше престъпил строгата заповед на дожа да не стъпва във Венеция в продължение на четиридесет дни. Беше изложил голотата си на показ пред целия свят.

Постъпи като последен глупак. От любов; първата жертва от този род, която правеше в живота си. Помоли се тази глупост да му бъде последната.

Когато стражите го хванаха тъкмо когато се готвеше да се прехвърли в лодката, той реши, че наистина е направил последната глупост в живота си, и помоли Бог за милост.

— Джамал смята, че трябва да започнем търсенето от площад „Сан Марко“ — обясни Ясмин.

Лаура се изправи и нетърпеливо зачака леката лодка да спре на кея пред големия византийски площад. Величествената камбанария и крилатите лъвове на Сан Марко се издигаха в цялото си великолепие над развълнуваното множество. Минаваше някаква процесия; Лаура разпозна украсения със златни ресни чадър, който бяха разпънали над дожа. Това се правеше при всяко негово излизане, независимо от времето.

— Защо точно тук? — попита сърдито тя и скочи от лодката.

Лодкарят, който още не беше вързал въжетата, изруга сърдито.

След няколко минути тя получи отговор на въпроса си и този отговор беше страшен.

Тя се смеси с навалищата и си пробие път към подскачащия червен чадър на дожа. Две дълги редици стражи вървяха от двете страни на главата на Републиката. Носилката беше заобиколена от държавните инквизитори. Следваха ги девет членове на съвета. Десетият вървеше най-отзад, ръцете му бяха вързани отпред.

— Сандро! — прошепна с болка Лаура, полузадушена от любов и съчувствие. Не можеше да понесе гледката на умореното, напрегнато лице, угасналите очи, кървавите ивици, която камшикът беше оставил по гърба му. Копринената риза беше напоена с кръв. — Господи! — проплака измъчено тя. — Какво са му направили?

Едрият мъж с месарска престилка, застанал до нея, смръщи чело.

— Сега ли си дошла?

— Да. — Тя се опита да пробие редиците на стражите, които не допускаха множеството до процесията, но един грамаден войник я задържа.

— Закъсняла си — продължи месарят и лицето му потъмня от възмущение. — Интересното свърши.

— Кое беше интересното? — попита страхливо Лаура.

— Бичуването. — Месарят изтри ръце в престилката си. — Господарят на нощта не издаде нито звук. Стоеше като статуя и се взираше Бог знае къде. — Мъжът поклати глава. — Градът е възмутен, защото господин Кавали е бил винаги добър с нас. Той беше единственият, който заставаше между простите граждани и благородниците.

— Щом всички са възмутени, защо не правят нищо? Защо не го защитят, защо не протестираат?

— Срещу онези? — Месарят посочи мрачните войници, въоръжени с копия и мечове. — Как да протестираме?

Сърцето на Лаура се късаше от болка. Тя се хвърли отново към процесията, но месарят я задържа.

— Излишно е. Не се излагай на опасност. Водят го в габията.

— Искат да го затворят? — В гърлото ѝ се надигна гадене. Припомни си краткото си пребиваване във влажния мрак и се потърси от отвращение. Колко ли време щяха да го държат там?

— Не! — изпищя тя и отчаянието ѝ даде сила. Този път успя да пробие редиците на стражите. Знаеше, че не може да помогне на Сандро, но не бе в състояние да стои така и да гледа как го унижават пред очите на града, който беше всичко за него.

Тя се плъзна настрана, за да избяга от ръцете на ядосания войник, и излезе смело пред дожа.

— Веднага им заповядайте да спрат! — изкрещя тя.

Андрея Грити я погледна с хладен гняв. Сандро изруга. Двама мъже се хвърлиха към нея и посегнаха да я уловят.

— Пуснете ме! — изсъска ядно тя и мъжете отстъпиха. — Забравихте ли ме вече, Ваша Светлост?

Дождът я погледна с присвити очи, после се обърна към съветниците си, за да потърси помощ.

— Последния път, когато постъпихте несправедливо със Сандро Кавали, излязох в негова защита — обясни бавно и отчетливо Лаура. — Той е посветил целия си живот на сигурността и благото на Венеция. Защо се отнесохте така жестоко с него?

— Жената е права — извика някой и Лаура позна месаря. Надигнаха се и други гласове и множеството се раздвижи заплашително.

Сандро гледаше Лаура с безизразно лице. В този момент тя забрави изпълнените с омраза думи, които беше хвърлил в лицето ѝ в нощта на изчезването си. Закле се пред себе си, че ако може да облекчи болката му, цял живот ще понася безропотно капризите му.

— Не се меси, Лаура — прошепна дрезгаво той.

— Млада госпожице, ще платите скъпо за безсрамието си — заговори дождът. — Господин Сандро наруши закона.

— Ваша Светлост! — Гръмкият глас на Пиетро Аретино отекна над главите на тълпата. Следван от Тициан и Сансовино, както и от някои членове на Академията, грамадният поет си пробиваше път през множеството. Зад тях идваше драпирана в червено носилка, в която седеше съпругата на Андрея Грити. До нея вървеше Адриана, устремила поглед в баща си. От очите ѝ капеха горещи сълзи.

— Велики княже — заговори Тициан с почителността, която клиентите му ценяха извънредно високо, — не бива да затваряте най-новия член на Академията.

Коленете на Лаура омекнаха.

— Значи ли това, че... аз...

Тициан се засмя тържествуващо.

— Да, маестра. Последната картина убеди всички скептици. Портретът на Господаря на нощта.

Лаура го погледна объркано.

— Картината изчезна от студиото ми.

— Вече я видя половин Венеция — увери я Джакопо Сансовино. — А другата половина гори от нетърпение да го стори.

— Картината е изключителна — потвърди жената на дожа и слезе от носилката. Бенедета Вендрамин Грити говореше на мъжа си, но проникателният ѝ поглед обхождаше лицето и фигурата на Лаура. — Не смей да посягаш на тази прекрасна художничка, Андрея. Смятам още сега да ѝ възложи първата поръчка.

Мислите на Лаура бяха в пълен хаос. Джамал се оказа прав. Сандро беше рискувал гордостта и свободата си, за да подпомогне избора ѝ в Академията.

Безкористното му дело разкъса сърцето ѝ.

— С ваше позволение, княже — обади се Аретино.

Грити кимна с глава и му позволи да се приближи. Поетът се наведе и пошепна нещо в ухото му.

Дожът пребледня. Отвори уста да каже нещо, но не можа. След няколко секунди се овладя и извика на стражите:

— Веднага освободете Сандро Кавали!

* * *

Когато застана пред вратата на чистата, скромна къща в Мерсерия, Сандро се почувства зле. Държеше се като болен от любов обожател. След случилото се на площад „Сан Марко“ бяха минали осем дни. Осем богати на събития, мъчителни дни.

Дожът го отведе в палата, обсипа го с похвали и подаръци и го помоли отново да заеме мястото си и да поведе Господарите на нощта.

Защо, беше попитал Сандро, който знаеше, че Андрея Грити не се ръководи от приятелство, нито от съчувствие.

Оказа се, че причината е била страх. Именно страхът беше накарал дожа да отмени заточението.

Докато Сандро живееше спокойно в извънградското си имение, Грити се беше убедил във вината на Адолфо. Сега стана ясно, че се е излъгал. Миналата нощ беше извършено още едно убийство. Жертвата беше обикновен работник от корабостроителницата в Арсенала.

Значи трябваше да стане убийство, размишляваше мрачно Сандро, за да накара дожа да отмени заточението ми.

През седмицата Сандро нямаше време за Лаура. Тя му изпращаше по няколко писма дневно, идваше лично да го види, но той беше наредил на помощниците си да я отпращат. Не искаше благодарността ѝ.

Лудостта беше свършила; тя бе постигнала целта си и сега беше член на Академията, а той бе поел отново ролята, която му пасваше като стар ботуш.

Макар че имаше една голяма разлика.

Той не беше същият човек, водил живота, делата и службата си като добре смазан часовников механизъм. Новият Сандро Кавали изпитваше болка и страст, веселие и тъга, радост и мъка. Лаура му бе разкрила богат свят от чувства и въпреки че се върна към добре подреденото си, трезво съществуване, познато от недалечното минало, той не можа да го забрави.

В продължение на осем дни си бе внушавал, че може да живее без нея. Но тази сутрин, докато стоеше до прозореца и следеше с поглед птичите ята над лагуната, които се носеха волно с позлатени от слънцето крила, разбра друго. Обърна се към спартанската си закуска от сух хляб, кораво сирене и разрежено вино и си спомни как Лаура лежеше гола в леглото и поглъщаше с наслада фурми от Смирна и мед от кошерите в имението.

В този момент намери решението. Не беше нужно да живее без нея.

За да си вдъхне смелост, той си припомни писмата и посещенията ѝ.

Букетчето в ръката му беше лепкаво. Не можеше да повярва, че наистина ѝ носеше цветя. Откакто беше видял Лаура за първи път, той вече не беше предишният.

Сандро почука силно на вратата и дъхът му спря. Млада слугиня му отвори и го пропусна да влезе.

Я виж ти, Лаура имаше слугиня. Много бързо беше уредила новото си домакинство.

— Маестрата е в ателието си — обясни момичето. — И не желае посещения.

— Сигурен съм, че мен ще приеме — отговори хладно Сандро и мина покрай нея. В края на коридора се виждаше заляна от слънцето зимна градина.

Лаура стоеше зад статива си, поставен в средата на помещението, изпълнено с бои, четки и платна. Светлината влизаше свободно през отворения стъклен покрив. На работната маса бяха натрупани скици на Бенедета, съпругата на дожа. Всичко, което се виждаше от Лаура, бяха чифт боси крака, които се движеха непрекъснато, и омазаният край на полата ѝ. Докато работеше, тя си тананикаше някаква мелодия.

Заля го вълна от нежност, последвана от панически ужас. Лаура изглеждаше напълно доволна, докато той едва не умря от копнеж по нея.

Сандро се покашля смутено. В същия миг през вратата към градината нахлу малкото черно-кафяво куче Фортунато, изръмжа

заплашително и впи зъби в десния му ботуш. Обичайната жертва.

— Фортунато! — Лаура издърпа кучето и го мушна под мишницата си. — О, господарю, не бива да го предизвиквате така.

Сандро хвърли гневен поглед към побеснялото от гняв животинче.

— Исках да ви кажа, че получих писмата ви — започна той и веднага се прокле за скованата церемониалност на гласа си.

Лаура пусна кучето в градината и затвори вратата, без да обръща внимание на ядния му лай. После забърза към Сандро като възбудено дете. Косата ѝ беше небрежно вързана с шнур, лицето и ръцете бяха омазани с бои. Никога не беше изглеждала така красива и плашещо млада. Сандро никога не беше изпитвал такова напрежение. В същото време изтощението му заплашваше да вземе връх; гърбът му още пареше от ударите с камшик.

Лаура го прегърна, вкопчи се в него, обсипа с целувки брадичката и бузите му, слезе надолу към шията, зарови се под яката. Преди няколко седмици Сандро щеше да се опасява, че дрехите му ще се изцапат с боя; днес дори не помисли за това. Той имаше достатъчно дрехи, но Лаура беше само една.

Отдели се внимателно от нея, опитвайки се да отрече неизказаната си радост от новата среща, и ѝ подаде букетчето.

— За теб е. Боя се, че малко посмачка карамфилите, но...

— Ти се шегуващ, нали? — Тя взе цветята, зарови лице в тях и вдъхна дълбоко сладкия им аромат.

— Да се шегувам? — попита сковано той. — Това е под достойнството ми.

Лаура се засмя щастливо и вдигна лице.

— Може би, но явно не е било под достойнството ти да ми донесеш цветя. Оценявам високо този благороден жест.

Бог да ми е на помощ, помисли си Сандро.

— Мисля, че трябва да изкажа и няколко благопожелания — продължи все така сковано той. — Или не?

— Аз си ги отправям всеки ден от една седмица насам. — Тя разпери ръце и се завъртя в кръг. — Виж какво имам, Сандро! Сеньора Грити нае тази къща специално за мен, с три слугини и достатъчно пари, за да си купя материалите, от които имам нужда. Тя иска да имам всички удобства, докато работя над портрета ѝ.

— Много се радвам.

— И за всичко това трябва да благодаря на теб! След като се скарахме и особено когато открих, че картината е изчезнала, аз се уплаших от най-лошото. Мислех си, че си я унищожил. Дори насън не бих помислила, че ще направиш такава жертва.

„За теб бих направил всичко.“

Той се постара да се усмихне непринудено.

— Оказа се, че не е чак толкова лошо да вися гол на стената на галерията. Изтърпях няколко шегги, но те бяха безобидни. — Той реши, че е по-добре да премълчи пороя покани от венецианските дами, които явно горяха от желание да го опознаят по-отблизо. Огледа уютното помещение и заключи: — Ти получи онова, което искаше.

— Да. — Съгласието ѝ не беше особено въодушевено. — Защо идваш едва сега?

„Защото ме беше страх.“

— Имах работа.

Лаура се опря на масата и го погледна втренчено.

— Станало е още едно убийство, нали?

Кръвта замръзна във вените му. Искаше да я предпази от този ужас.

— Да — отговори глухо той. — Откъде знаеш?

— Тъй като не мога да направя и крачка, без Гуидо да тръгне след мен, стигнах до извода, че отново се занимаваш със заговора. — Тя потърка ръце, сякаш изведнъж ѝ беше станало студено. — Убийството е същото като предишните, нали?

Грозната картина се появи отново пред очите му и той кимна мрачно. За учудване на хората си този път беше отишъл лично в дома на жертвата, за да съобщи на близките. Беше изслушал писъците на младата вдовица, плачовете на двете малки деца. Семейството беше останало съвсем без средства. Преди да обикне Лаура, нямаше да има смелост да преживее тъгата на близките.

— Коя е жертвата? — попита Лаура.

Ако не ѝ кажеше, тя щеше да разпита чужди хора и пак да научи, каквото искаше.

— Името му е Солони. Работел в Арсенала, на корабите. Когато го убили, тъкмо правел факлите, които ще осветяват държавната галера при церемонията следващата седмица.

Сандро беше абсолютно сигурен, че мястото на престъплението не беше случайност. Всички жертви имаха някаква връзка с дожа. В този момент полицаите претърсваха огромната държавна галера сантиметър по сантиметър.

— Значи Адолфо не е убиец? — попита с треперещ глас Лаура.

— Не. Когато е станало последното убийство, той е бил в габията.

— Имаш ли предположение, кой може да бъде?

— Не. — Но Сандро усещаше, че развръзката наближава. Беше забелязал светлинка в тунела. Започваше да разбира атентатора, усещаше студеното задоволство от убиването.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не, по дяволите! Дръж се настрана, Лаура. Не те моля, те ти заповядвам. Умолявам те.

— Чудесно го каза — усмихна се щастливо тя. — От заповед към молба.

Сандро пое дълбоко въздух.

— Искам да ти предложи повече от закрила.

Тя го погледна изненадано.

— Лаура — продължи бързо Сандро, преди смелостта да го е напуснала окончателно, — искам да ти направя едно предложение.

— Какво предложение?

— Искам да ми станеш метреса — обясни делово той, вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Да ти стана... метреса?

— Ще ти купя къща — каквато искаш. Ще имаш най-доброто ателие и цяла армия слуги.

— Не. — Гласът ѝ беше съвсем тих и издаваше панически ужас. — Аз не се нуждая от теб, за да ми купуваш къщи, накити и рокли. — Тя изтръгна ръката си. — Аз искам повече.

— Не те разбирам.

— Аз те искам целия, Сандро, и ако не можеш да ми се отдадеш напълно, не искам нищо от теб. Нищичко.

Сандро усети неприятно присвиване в стомаха. Дали пък не му се беше наситила, дали си беше намерила млад любовник? Или се беше отказала окончателно от мъжете?

— Не можеш да ме отблъснеш — отговори сърдито той. — По дяволите, Лаура, във вилата бяхме щастливи. Харесваше ти да се любим, да се храним заедно, дори да седим и да мълчим.

— Вярно е — отговори тъжно тя. — Но нямах представа, че раздялата ни ще бъде така... унищожителна.

Той стисна ръцете ѝ.

— Не бива да се разделяме, Лаура.

— Не можем да останем заедно. Аз не мога да приема твоите условия.

— Защо не? Онова, което ти предложих честно и почтено, е най-доброто решение.

Лаура се отдръпна назад.

— За теб може би. Аз имам много работа. Когато узнаха за поръчката на сенъора Грити, патрициите се заинтересуваха от мен и вече имам нови поръчки. През следващите години ще имам много работа.

— Не можеш да посветиш целия си живот на изкуството.

— Аха, значи трябва да използвам свободното си време, за да ти служа? — Гласът ѝ го улучи като удар с камшик, косата ѝ затанцува пред очите му като черен огън, красивото лице потъмня от гняв. — И когато ти омръзна, ще ме омъжиш за някой възрастен лорд, както стори с другите си метреси, така ли? За теб всичко е просто, Сандро, но за мен не е така.

— Защо си обидена? Та ти искаше да станеш куртизанка, Лаура!

— Да — отговори разгорещено тя, — но никога не съм се чувствала така евтина и незначителна, както се чувствам сега пред теб. — Тя му обърна гръб и посегна към четката. — Моля ви да си отидете, господарю. Чака ме работа.

— Решението ти е мъдро — отсъди Магдалена. — Правилно си постъпила, като си му отказала. Гордея се с теб.

Лаура въздъхна и продължи нервната си разходка по стаята на Магдалена. Добре познатата обстановка не можеше да прогони безпокойството ѝ.

— И аз се гордея със себе си — отговори тя и се опря на високия шкаф. — Все още ме боли, като си припомня как се отнесе с мен.

— Знам. — Магдалена стана от писалището си, стисна ръката на Лаура, после я целуна по бузата и задържа устата си малко по-дълго. — Много боли, когато загубиш любим човек. Когато ти си отиде, аз бях много нещастна, но знаех, че ще се върнеш при мен.

— Хубаво е, че съм отново тук, че мога да рисувам. Само работата ме поддържа жива. Иначе ще полудея.

— Чух, че са те приели в академията. — Лицето на Магдалена засия от радост. — Над какво работиш сега?

— Поръчката ми е много важна. Затова съм дошла при теб. Трябва ми по-особена боя. Няма да повярваш, Магдалена, но първата ми поръчка е портрет на жената на дожа.

Магдалена я погледна изумено.

— Съпругата на Андрея Грити?

— Да! Не е ли чудесно?

— Не. Дръж се по-далече от дожа и семейството му. Опасно е за теб.

Лаура смръщи чело.

— Не те разбирам. Каква опасност е да рисуваш една изискана дама?

— Знам за убийствата — отговори глухо Магдалена. Ръцете ѝ стискаха с все сила броеницата, походката ѝ издаваше нервност. — Всички жертви имат някаква връзка с дожа. Моля те, Лаура, поне изчакай, докато опасността премине.

— За какво говорите? — Челестина се плъзна безшумно в помещението и в стаята се разнесе миризма на сярата.

— Знаеш ли, мамо — обърна се към нея Магдалена и в гласа ѝ имаше странна настойчивост, — Лаура рисува портрет на сенъора Грити.

Челестина замръзна на мястото си. После в очите ѝ светна гняв. Лаура изпита топло съчувствие към Магдалена. Никога не беше виждала в очите на майката такава пронизваща жестокост.

— Какво те засяга това? — попита студено Челестина.

Магдалена се сви под широката си одежда.

— Според мен това е... опасно.

— Лаура получава признанието, което винаги е искала. Защо не се радваш за нея?

— Не мога да се радвам — отговори остро Магдалена и Лаура изведнъж разбра, че приятелката ѝ съвсем не беше толкова кротка, колкото изглеждаше. — Не искам да ѝ се случи нещо лошо. Ако с нея стане нещо, аз ще умра.

Челестина замахна и зашлеви на дъщеря си силна плесница.

— Стига толкова! — извика гневно тя. — Твой дълг е да обичаш Господа, а не да се месиш в живота на Лаура.

Невярваща на очите си, Лаура се хвърли към Магдалена и я прегърна. После се извърна и погледна укорително монахинята.

— Магдалена с нищо не е заслужила гнева ви. Аз не вярвам, че поръчката, която получих, крие някаква опасност за мен. Въпреки това не мога да допусна да се държите така зле с нея.

Челестина пое дълбоко въздух, бръчките по лицето ѝ се изгладиха, изражението ѝ стана сериозно.

— Права си, разбира се. — Тя хвана дъщеря си за брадичката и я целуна по ударената буза. — Прости ми, дете. Постъпих несправедливо. Знаеш, че обикновено не причинявам болка на невинни.

Тя си отиде и Лаура я последва. Вече нямаше нужда от особената боя.

В навечерието на Възнесение Лаура излезе тържествено от палата на дожа. Станалият неотменна част от живота ѝ Гуидо Ломбарди я следваше на почтително разстояние. Той гореше от желание да узнае резултата от частната аудиенция, но тя не му проговори. Мислите ѝ бяха заети със сцената в личните покои на сеньора Грити.

Дожът и съпругата му я посрещнаха като почетен гост. Трима слуги внесоха портрета и го поставиха на статива. Лаура беше замаяна от тревога. Първият официално поръчан портрет ѝ беше струвал много дни работа и напрежение, много промени и доизпипване, докато накрая се увери, че картината ѝ е свършена и непременно ще се хареса на мадона Бенедета.

Тя погледна дамата и свали платното с трепереща ръка.

Андрея Грити и жена му стояха пред портрета и мълчаха.

Докато чакаше реакцията им, Лаура едва не умря от притеснение. Дали пък не беше проявила твърде голяма смелост? Традиционните художници рисуваха всяко косъмче, всяка шарка на дрехата. Лаура, вдъхновена от стила на Тициан, нарисува онова, което според нея беше същността на дамата. Докато правеше скиците си, тя опозна мадона Бенедета като красива, изискана и много тактична жена. Затова не обърна почти никакво внимание на великолепната одежда, обсипана с перли, нито на скъпоценните накити. Намерението ѝ беше да проникне в сърцето на тази красива и добра жена и в резултат се получи силно въздействаща и твърде необикновена картина.

Ала в тези първи мигове увереността беше на път да я напусне.

Докато мадона Бенедета не каза:

— Портретът е прекрасен.

Съпругът ѝ се съгласи от цялото си сърце. Бенедета предложи спонтанно официалното му показване да стане на подходящо тържествено място: на борда на държавната галера, по време на церемониалното бракосъчетание с морето.

— Утре — каза високо Лаура и ускори крачка. Мислите ѝ се върнаха към настоящето. Имаше чувството, че ще се пръсне. Трябваше веднага да разкаже на някого какво беше преживяла. Гуидо не беше подходящ слушател; той не се и опитваше да разбере любовта ѝ към изкуството. Може би трябваше да потърси Тициан. Той вярваше в нея още от самото начало, когато ѝ позволи да се потопи в света на цветовете и светлината.

Но тя знаеше, че реакцията му ще бъде чисто професионална. А сега ѝ трябваша емоции — радост, учудване, които да потвърдят триумфа ѝ. Имаше само един човек на света, който можеше да ѝ ги предложи.

Ала когато отиде при Сандро и застана неканена пред писалището му, в душата ѝ се надигнаха съмнения. Последната им среща завърши със скарване, с взаимни обиди. Оттогава бяха минали две седмици.

Днес ще бъде различно, опита се да си внуши тя. Сандро щеше да се зарадва на успеха ѝ, макар че той беше наранил нежната пъпка на любовта им.

Тази мисъл я окуражи, тя почука на вратата и влезе, без да чака покана. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, разкъса сърцето ѝ.

Сандро седеше зад писалището си. Косата и облеклото му бяха безупречни — като в деня, когато го видя за първи път. Лицето му имаше същия корав, гневен израз, сякаш се сърдеше на целия свят.

Тя беше почти забравила този Сандро Кавали, тази трезва, вледенена душа. А той беше забравил свободата, смеха и интимността, които бяха преживели заедно.

Сандро вдигна глава. В очите му блесна безумна надежда.

В този момент Лаура осъзна грешката си.

— Не, господарю — проговори тя и направи няколко крачки напред, — не съм дошла, за да ви съобщя, че приемам предложението ви.

Сандро потрепери от внезапен студ.

— О? Какво тогава искате от мен, Лаура?

Тя имаше намерение да му разкаже новините, надяваше се, че той ще я вдигне във въздуха и ще я завърти из стаята. А сега разбра с мрачно разочарование, че разстоянието помежду им е непреодолимо.

— Исках... да ви кажа нещо, господарю. Представих картината си на дожа и съпругата му и те... я одобриха. — Лаура смръщи чело. Разказът ѝ прозвуча безцветно като дъждовен ден.

— Отлично — отговори кратко Сандро и подреди отново съвършено подредената купчина документи. — Не се изненадвам. Никога не съм се съмнявал в таланта ви, Лаура.

— Не, но се съмнявахте, че имам право да живея от него — отговори сърдито тя, вбесена от безучастието му. Той се държеше така, сякаш прекрасните любовни седмици във вилата му бяха само сън, сякаш никога не беше губил контрол над себе си в миговете на страстта.

— Лъжете се — отговори безизразно той. — Моето предложение не означава да се откажете от изкуството си.

— Предполагам, че трябва да ви бъда благодарна за това — отговори остро тя. — Повечето жени в моето положение щяха да се чувстват поласкани. — „Но аз искам повече, Сандро. Искам да стана част от живота ти, не само жената, която ще посещаваш според потребностите си.“ Ала гордостта я накара да премълчи тези думи.

Сандро въртеше перото между пръстите си. Лаура си припомни колко прекрасно беше да усеща ръцете му по тялото си, припомни си тъмната, сладка магия, която завладяваше душата ѝ.

— Къде са Джамал и Ясмин? — попита внезапно тя. Безопасен въпрос, който трябваше да прогони неканените чувства.

Сандро я погледна с лека усмивка.

— В последно време почти не ги виждам. Подготвят един от търговските ми кораби за отплаване и живеят на борда.

— Какво?

— Искат да отидат в Алжир. После ще се върнат при народа на Джамал в Африка.

— Нали Джамал се беше заклел никога да не се връща!

— Ясмин го е разубедила. Знаеш ли, Лаура, истинско чудо е какво може да направи истинската жена с един мъж.

Тя ли го беше променила? Не, животът на Сандро отново беше поел по стария, добре утъпкан път, по който вървеше, преди да се срещнат. С една разлика. Заради нея го бичуваха и унижиха. Заради нея загуби сина си.

— Ясмин ще ми липсва — прошепна с мъка тя. — Нямам много приятели.

— Когато хората видят портрета на сенъора Грити, ще имате повече приятели, отколкото можете да броите — отговори равнодушно той.

Лаура прехапа долната си устна.

— Не е същото. След днешния ден вече няма да знам дали хората ме харесват заради самата мен, или заради онова, което мога да създам на платното.

— Преди много време ви попитах дали ще можете да понесете самотата, борбата и страданията на художническия живот.

— Отговорът ми е непроменен. — Тя опря ръце на хълбоците си и го погледна втренчено. — Не изкуството ми донесе страдания, а това, че бях ваша любовница.

Сандро скочи от стола си и прекоси стаята. Само при вида на стройното атлетично тяло в слабините ѝ лумна диво желание, а когато той я сграбчи и я привлече към себе си, съпротивата ѝ изчезна в миг.

— Моля те, Лаура, не казвай това — прошепна дрезгаво той. Изтика я в ъгъла на стаята и я облегна на покритата със скъпоценен

гоблен стена. — Никога не съм искал да ти причиня болка.

Лаура беше забравила вкуса му, собствената си силна реакция на ласките му. Само след секунди полите ѝ бяха вдигнати, краката ѝ обвити около кръста му, сетивата ѝ — в пламъци. Сливането им беше бързо и буйно, страстта унищожителна, а последствията неочаквано мирни.

— Прости ми — прошепна в ухото ѝ той.

— Не бива. — Тя опря чело в неговото, целуна го, после скочи на земята и разтърси полите си. — Аз те исках.

— По дяволите, защо тогава отказваш да приемеш предложението ми?

— Защото не ми е достатъчно, Сандро.

— Ела с мен — покани я той, докато завързваше панталона си. — Искам да ти покажа нещо.

Любопитна както винаги, Лаура го последва в дългата отворена галерия с извити прозорци. Къщата му беше истински приказен палат с безбройните мраморни зали, облените от слънце гостни, тайните градини, просторната тераса на покрива, обградена с екзотични растения в големи бъчви.

Лаура никога нямаше да стане част от тази къща. Метресата на патриция се държеше настрана, ограничаваше се в сенчестата страна на живота му.

Сандро спря пред една малка картина на стената, поставена между две колони.

— Тази е нова — обясни той. — Едва вчера пристигна от Верона.

Картината беше истинско майсторско произведение, обляно от мека светлина, с приглушени цветове. Показваше семейство — шест деца, които играеха на зелена поляна. Жестовете и позите им бяха предадени абсолютно автентично. На заден план бяха застанали мъж и жена, лицата им бяха неясни, но общото внушение на картината беше недвусмислено. Лаура никога не беше виждала такова завладяващо олицетворение на семейната любов и щастие.

— Прекрасна е — промълви тя. — Нарисувана е с много чувство. Това е първата картина, в която художникът е съумял да проникне така дълбоко в детската душа. В сравнение с тези дечица херувимчетата на Рафаел изглеждат сковани и церемониални.

— Значи ти харесва?

— Много.

— И на мен. Аретино ми разказа за художника и аз реших да купя картината, само защото той ми я препоръча. — Сандро очевидно се чувстваше неловко, че се бе поддадал на едно моментно настроение.

— Кой е художникът?

— Маестра Каталина Болла.

— Тициан я е споменавал, но аз не знам почти нищо за нея.

— Аретино ми каза, че прави предимно украси. Не смее да рисува големи платна.

— Питам се защо. Тя е много надарена.

— Всички деца на тази картина са нейни.

— Маестрата има шест деца?

— Да. И това не е навредило на таланта ѝ, Лаура. Не познавам друг художник, който да рисува такива прекрасни деца.

— Какво искате да ми кажете, господарю?

— Че тя не е допуснала кариерата да разруши живота ѝ.

— Забравяте най-важното — отговори Лаура и се обърна да си върви. Беше твърде наранена, за да му разкаже за ролята си в утрешната церемония. — Тя има любовта на съпруга си.

Когато излезе с гръм и трясък от къщата на Сандро, Лаура тръгна решително по тясната уличка, без да обръща внимание на виковете му. Беше мъчение да стои пред него, да го гледа в очите и да знае, че той никога няма да ѝ принадлежи изцяло.

Гуидо я следваше смутен; очевидно беше разбрал нещо за отношенията ѝ с Господаря на нощта. Лаура не го забелязваше. Сега имаше нужда от верен приятел.

Тя отиде в манастира и се втурна към стаята на Магдалена. Но приятелката ѝ я нямаше.

Лаура се огледа учудено, после седна на леглото и скри лице в ръцете си. Проклет да е Сандро Кавали. Как посмя да ѝ покаже тази картина? Какво искаше да ѝ внуши?

Нека маестра Болла си рисува семейните сцени, нека си прави декорациите. Нейното удовлетворение беше в семейството. Лаура имаше само своето изкуство. И — за да угоди на Сандро — някоя и друга любовна нощ. Тя искаше повече. Трябваше ѝ повече.

Лаура изтри сълзите си с края на официалната наметка и отиде до писалището на Магдалена, за да ѝ остави вест. Намери счупен молив, но не и хартия.

Затова отиде до шкафа и потърси нещо за писане. Вратите се отвориха със замах и косата ѝ се развя. В един ъгъл блесна яркоцветно петно и Лаура примигна учудено. После поклати глава, взе лист хартия от купчината на най-горната лавица, седна зад писалището и написа на Магдалена, че на следващия ден ще участва в церемонията по бракосъчетанието с морето на борда на „Бучентаур“. Магдалена със сигурност щеше да се зарадва, че приятелката ѝ е била удостоена с тази висока чест.

Когато понечи да затвори шкафа, погледът ѝ отново падна върху цветното петно. Любопитството я накара да се наведе. Отмести настрана чистото расо на Магдалена и онова, което откри под него, беше повече от странно. Мъжко облекло — памучна риза, панталон, долни гащи. Защо Магдалена държеше тези дрехи в стаята си? Може би възнамерява да ги подари на някое бедно момче, реши Лаура и ги остави на мястото им.

Ала зад окаченото расо се появи крайчето на картина.

Лаура изохка уплашено. Имаше само един художник, който работеше с такива щрихи на четката. Това бяха откраднатите картини на Тициан.

Тя измъкна платното на светло и извика уплашено.

Картината изобразяваше Даная. Лицето, гърдите и слабините бяха разрязани с нож и многократно набодени.

Треперейки с цялото си тяло, Лаура измъкна и другите откраднати картини. Всички бяха обезобразени с ярост, която я разтърси до дън душа, нарязани на парченца, прободени на много места с нож.

Лаура загуби ума и дума. Можеше само да стои неподвижна, притиснала ръка до шията си, опитвайки се да се пребори с гаденето в гърлото си. Магдалена беше откраднала картините от къщата на Тициан. Магдалена беше обезобразила лицето и тялото на приятелката си. Магдалена мразеше изображенията ѝ.

Защо, за бога, защо?

Тези картини възвеличаваха женската красота. Магдалена не беше красива и не можеше да се надява, че някой ще я погледне с

желание и възхищение. Може би тя изпитваше ревност — отчаянието и безпомощността на жена, обременена от тежък, непоправим недъг. Може би именно тези чувства я бяха тласнали към това безумно, необмислено деяние. Или се отвращаваше от живота, който Лаура беше избрала, вместо да си остане в тихата уединеност на манастира?

Трябваше веднага да повика Гуидо, който я чакаше отвън. Трябваше да дойдат полицаи и да арестуват Магдалена. Сандро щеше да я разпита и да я изправи пред съда. Съдиите щяха да се смият над бедната гърбава и да я затворят при строг режим в манастира.

Но можеше и да не се смият, и тогава Магдалена — единствената вярна приятелка на Лаура — щеше да отиде в затвора.

Обзета от смъртоносно спокойствие, Лаура прибра картините обратно в шкафа и затвори вратите. Сложи стъклената мастилница върху бележката си и излезе безшумно от килията. Не можеше да предаде приятелката си.

В деня на тържественото бракосъчетание на Венеция с морето Сандро седеше сам в голямата зала на палата. Погледът му беше устремен към зейналата паст на лъвската муцуна; беше намерил там важни новини, но нито една, която да има някаква връзка със заговора срещу дожа. Прелисти докладите, които един полицай му беше донесъл само преди минути — кражба на барут, вероятно за фойерверк; частен спор в Мерсерия; един стъклар от Мурано, който продаваше тайните на занаята на германците.

Сандро стисна ноздрите си с две ръце и се опита да се пребори с умората, която заплашваше да го надвие. Как да стигне до човека, който беше в основата на заговора? Хората му бяха претърсили всяко ъгълче на държавната галера; патрициите, които щяха да се качат на борда, бяха подложени на продължителни разпити. Никой, даже старите приятели на починалия дож, не участваше в заговор срещу живота на Андрея Грити.

Господарите на нощта бяха на всяка крачка, а във флотилията за церемонията беше разположена цяла армия. Скоро и Сандро щеше да се присъедини към тях, защото умираше от безпокойство. Следата на ужасните убийства водеше към днешното тържество.

По време на ежегодния спектакъл, който венецианците наричаха „Спозалицио дел Маре“, държавната галера излизаше в лагуната, придружена от безброй лодки, натоварени с благородници, богати търговци и членове на религиозни ордени. С много музика, песни, фойерверки и оръдейни залпове градът щеше да положи клетва пред морето, на което трябваше да благодари за съществуването и благосъстоянието си.

Макар да знаеше, че скоро трябва да тръгне, Сандро нямаше никакво желание да участва в празненството. Даже тази символична сватба щеше да посипе сол в раните му.

Той я бе загубил.

Може би завинаги.

От дълбочините на душата му се оформи смътен план. После израсна, разцъфтя, придоби живи измерения. Това беше единственото решение, което му оставаше.

Трябваше да се ожени за Лаура.

Тежестта на това последно решение го накара да потрепери. Ако се оженеше за Лаура, щеше да загуби чувството за чест, което го поддържаше жив. Ако се оженеше за Лаура, щеше да заживее с друг вид чест — щеше да обича искрено и да живее свободно, не от чувство за дълг. Той я желаше със страст, която бе разрушила окончателно някогашните му убеждения.

Ако Лаура го искаше.

Обзеха го съмнения. „Не искам да се жениш за мен — бе казала тя във вилата. — Искам само да ме обичаш.“

Дали говореше сериозно? Преди това му беше казала, че не иска деца. Тя беше млада и здрава; той също не беше за изхвърляне, макар и в напреднала възраст. При честотата и силата на любовните им сливания беше твърде възможно тя да е забременяла.

Може би имаше и друга причина за отказа ѝ. Пред нея имаше дълъг и интересен живот. Тя беше достатъчно умна да знае, че макар да се наслаждаваше на любовта със Сандро, един ден би могла да си намери друг мъж. По-млад.

Тази мисъл възпламени вътрешностите му. Нищо, даже цяла армия турци, не му беше вдъхвало такъв панически страх.

Тя го обичаше. Със сигурност го обичаше. Но дали беше готова да му отдаде бъдещето си?

Сандро се закле да го узнае колкото се може по-скоро. Беше готов да преглътне гордостта си, да се унижи, да я умолява, ако е нужно.

Изведнъж изпита странно умиротворение. През целия си живот се беше ръководил от строги правила, определени от семейството му, от военачалниците, под чиято команда се беше сражавал, от дълга си пред Републиката. Никога не беше правил нищо просто защото така е искал. Всички решения бяха взети вместо него: бракът, сделките, кариерата му като Господар на нощта.

Нито веднъж не го бяха попитали какво иска. Нито веднъж не си беше направил труда да се попита сам.

Сега го направи и отговорът запали огън в главата му. Щеше да се ожени за Лаура, даже ако това означаваше да се откаже от благородническата си титла. Високото му положение, богатството, поклоните и ласкателствата на подчинените не означаваха нищо за него, ако не можеше да има Лаура.

Реши да я посети след церемонията. Слава богу, тя си беше у дома, на сигурно място.

Той стана, за да се приготви за тръгване, и попипа камата, окачена на колана му. Стресна го тих, едва доловим шепот. Наостри уши и огледа внимателно голямото помещение.

Празно.

Тилът му настръхна и той се запъти към лъвската паст. Погледна вътре и видя смачкано листче хартия.

Когато прочете вестта, ръцете му затрепериха. „Лаура ще присъства на празника на борда на галерата. Спрете я, иначе ще умре с другите.“

Обзе го паника. В първия момент беше неспособен дори да мисли. След това изскочи като луд през страничната врата и се спусна по тясната стълбичка на улицата. Тъкмо когато стигна до отвора, на главата му се стовари нещо тежко и остро, кораво като желязо. Пред очите му затанцуваха звезди и той изкрещя от болка и гняв. Посегна към камата си, но бе улучен от втори удар. Третият го просна на стълбата.

— Не! — изохка безсилно той, когато пред очите му се спусна черен мрак. — Не сега...

Лаура гледаше към брега на Венеция, който бавно се отдалечаваше. Днес градът изглеждаше великолепно. По балконите цъфтяха цветя, вееха се пъстри копринени знамена, арката на Лидо беше покрита с флагове. От мястото ѝ на голямата държавна галера островърхите палати приличаха на кукленски къщи от захарен памук.

След държавната галера плуваха безброй барки, по-малки галери, търговски корабчета, гондоли и десетки гребни лодки. Слънцето, което бавно слизаше към хоризонта, се отразяваше във водата. Денят беше прекрасен.

Не, не съвсем.

Лаура се опря на позлатения релинг. Никога не се беше чувствала така вътрешно празна. Сандро ѝ липсваше толкова много, че чак я болеше.

— Хайде, малката, събери смелост — проговори мелодичен глас зад гърба ѝ.

Тя се обърна и се усмихна с обич на Флорио. Днес певецът носеше великолепна дреха от синьо копринено кадифе със златни ширити. На рамото му беше закрепена траурна брошка. Под украсената с паунови пера барета се развяваше дълга къдрава коса.

— Какво има, Лаура? — попита загрижено той. — Имаш вид, като че се готвиш да скочиш в лагуната.

Лаура се опита да се засмее.

— Няма такава опасност, приятелю. Вече имам толкова много клиенти, че мога да рисувам без почивка до дълбока старост. — Тя беше застанала точно до една поставка за факли, но едва сега усети пронизващата миризма на катран и парафин.

— Защо тогава изглеждаш тъжна?

Флорио ѝ беше приятел и притежаваше мъдрост. Можеше да му довери грижите си.

— Влюбена съм в Сандро Кавали.

Флорио подсвирна изненадано.

— В Господаря на нощта?

— Да.

Певецът разтърси русата си грива.

— В този стар досадник? Той е твърде консервативен за теб.

Лаура се засмя развеселено, защото само тя знаеше колко чувствителен и добър е в действителност Сандро Кавали.

— Той е съвършеният мъж за мен — обясни тихо тя. — Макар че не иска да го признае.

— Тогава трябва да го принудиш.

— Не знам как.

Флорио се изкиска весело.

— Прекара шест месеца в бордей и не знаеш как?

Лаура си припомни изпепеляващата страст, която бе опознала в обятията на Сандро. Споменът за разменените нежности я заля като топла вълна, но тя бе последвана от студена празнота.

— Не говоря само за любовното сливане, Флорио. В това отношение си подхождаме съвършено. Ние сме от различни класи.

Флорио застана до релинга, за да направи път на двама мъже в ливреи.

— По дяволите — промърмори той. — Този кораб е препълнен с Господари на нощта. — Помилва ръката на Лаура и продължи: — Приемам, че Сандро Кавали защитава собствеността си.

— Аз не съм негова...

От носа на галерата прозвуча сигнал. Факлоносците запалиха стотиците факли, които бяха окачени по стените на огромната галера. Очите на Флорио засвяткаха възбудено.

— Трябва да вървя. Идва ред на изпълнението ми, а веднага след това ще открият картината ти. — Той се наведе и я целуна по бузата. — Може би някой ден и аз ще те помоля да ме нарисуваш.

Лаура се усмихна подире му, но когато мина покрай събраните на палубата благородници, духовни лица, Господари на нощта и монахини, веселото настроение я напусна. Андрея Грити и жена му седяха на високи столове под червения празничен балдахин. От двете страни бяха запалени дебели свещи в позлатени урни. На няколко метра беше стативът с покритата картина.

Когато дождът се надигна и заговори пред събраните благородници за изключителния талант на най-младата венецианска художничка, Лаура наведе смутено глава и в сърцето ѝ се разля топлина. Повтаряше си, че в този момент би трябвало да тържествува, но вместо това изпитваше тъга. След днешния ден тя щеше да поеме по свой път и да се раздели завинаги със Сандро Кавали. Беше положила всички усилия да го обича истински, да стане част от живота му. И се беше провалила.

Помощникът на дожа се приготви да открие портрета. Флорио, застанал на носа на галерата, запя тържествен химн. Лаура затаи дъх.

Съзнаващ ролята си, младият момък свали платното с тържествен замах.

Множеството простена ужасено.

Лаура погледна творението си и изпищя от ужас. Без да обръща внимание на гневните гласове, които се надигнаха сред събралите се благородници, тя притисна ръце към стомаха си и заотстъпва назад, докато не се опря в релинга.

И тази картина беше унищожена. Портретът на сенъора Грити беше нарязан на парченца и набоден с нож.

Трепереща от ужас, мадона Бенедета повика художничката.

— Знаете ли нещо за това? — попита тихо тя.

— Не. — Устните ѝ бяха мъртви, езикът ѝ отказваше да се движи, цялото ѝ тяло беше сковано от студ. — Кълна ви се, че не знам нищо, нищичко!

— Стражите на Андрея ще открият кой се крие зад това грозно дело, гарантирам ви — заяви твърдо мадона Бенедета. Един от помощниците на дожа отнесе унищоженото платно под палубата. — Съжалявам, Лаура. От днес нататък всичките ви платна ще бъдат охранявани ден и нощ.

Лаура благодари с няколко нищо незначещи думи, поклони се и побърза да се оттегли. Празненството продължи и много скоро повечето присъстващи забравиха зловещата гледка. Само Лаура нямаше да я забрави никога.

Въпреки че априлската вечер беше топла, тя трепереше с цялото си тяло. Магдалена беше унищожила портрета на сенъора Грити също както беше постъпила с останалите. Но защо, защо? От какво беше предизвикана безумната омраза, която я разяждаше?

Двете бяха приятелки от детинство. В последно време обаче пътищата им се разделиха. Въпреки това Лаура не желаше да изложи на риск приятелката си. Най-добре беше да ѝ поиска обяснение на четири очи и да открие какво я бе накарало да унищожи толкова скъпи и ценни картини. Може би Магдалена ѝ завиждаше за приемането в Академията? Може би се отвърщаваше от представата, че Лаура има любовник? Но, каквото и да беше, тя трябваше да се опита да я разбере.

Лаура изложи лицето си на хладния бриз. Чувстваше се ужасно притеснена в празничната одежда от копринено кадифе, обсипано с бисери. Отново закопня за дните във вилата, когато ходеше облечена като селянка и Сандро я прегръщаше под дърветата, докато идващият от реката бриз развяваше косата ѝ.

Тя разтърси глава и изведнъж ѝ се допря да се махне оттук. Но къде можеше да се скрие от непоносимата болка, от дълбоката, изпепеляваща любов, която Сандро беше отблъснал?

Флорио запя баркарола и топлият му глас се понесе надалеч. Благородниците, изпълнили галерата, зашепнаха одобрително. Никога не бяха чували такъв ангелски глас.

— Ако на този препълнен кораб имаше достатъчно място, непременно щях да ви поканя на танц, мадона — заговори я един мъж, застанал наблизко.

Лаура се опита да му се усмихне, но само кимна сковано с глава. Мъжът беше красив, с малко груби черти, жълтеникави зъби и кръгли, пронизващи очи. Кадифената му наметка беше с протрити ръбове. Той свали шапка и се поклони.

— Моля ви, скъпа, не допускате това позорно дело да ви развали вечерта.

— Аз изобщо не мислех за картината — отговори искрено тя.

— Много добре. Аз съм дошъл тук да се забавлявам. Преди повече от двадесет години бях в свитата на стария дож, бащата на Андрея. Знаете ли колко се изненадах, когато синът му ме покани на празника и видях много от другарите си от онова време?

Лаура му обърна гръб и се загледа към морето. Галерата беше заобиколена от множество гребни лодки, пълни с бедни младежи и девойки, които просеха от изисканите аристократи монети и храна. Тенорът на Флорио се издигна замайващо към потъмняващото небе. Миризмата на горящите факли беше непоносима; много скоро щяха да започнат фойерверките и оръдейните залпове. Нощта приближаваше, а нощта беше времето на Сандро Кавали.

Лаура копнееше поне да го зърне. Копнееше да чуе от устата му, че я обича и уважава. Но съзнаваше, че клетвата, която Венеция всяка година полагаше пред морето, щеше да бъде единствената, изречена през тази нощ.

Сандро се молеше да стигне навреме до галерата. Главата му бучеше, болката на върха на черепа беше непоносима. Мускулите му бяха напрегнати до скъсване. След като дойде в съзнание на тъмното стълбище, той не загуби нито миг да размишлява или да търси виновника; просто скочи в най-близката лодка и загреба към галерата.

„Бучентаур“ се издигаше величествено на хоризонта, целият в златни и червени светлини, претоварен с най-достоините хора на

Венеция.

Никой от тях не подозираше, че е заплашен от страшна смърт.

Сандро се проклинаше, че не беше отгатнал истината по-рано.

По дланите му се образуваха мехури и започнаха да се пукат. Без да обръща внимание на адското парене, той продължи да гребе. Залязващото априлско слънце изгаряше тила му, но той не забелязваше нищо. Знаеше само едно: трябва да стигне по-бързо до галерата.

Корабът беше само на сто метра. По релинга бяха наредени факли, от които се издигаха гъсти кълба дим.

Лодката на Сандро се сблъска с една гондола и се разлюля застрашително. Без да каже нито дума на ругаещия гондолиер, Сандро продължи пътя си, като машина, тласкана от мускулна сила, пот, страх и решителност.

„Защо?“ — питаше се непрестанно той, въпрос, който отдавна дълбаеше в съзнанието му. „Защо не се сетих по-рано?“

Всеки удар на греблото носеше ново убедително доказателство. Променената програма на печатаря, която съдържаше имената на мъже, които дождът не можеше да си спомни да е поканил. Тези мъже трябваше да умрат. Последните думи на убиеца в болницата. Той се бе опитал да насочи вниманието на Сандро към заговора, към намерението на заговорниците да взривят кораба. И накрая доказателството, което беше получил само преди няколко часа: кражбата на барут.

Предупреждението, пуснато в лъвската паст, допълни картината.

Трябваше по-рано да прозре пъкления план. Ала мъчителната любов към Лаура обърка духа му и не му позволи да разсъждава разумно и трезво. Сигурно ударът по главата беше прояснил мозъка му.

До галерата оставаха по-малко от петдесет метра. Една-единствена мисъл блъскаше като с чук в главата му: някой се готвеше да взриви „Бучентаур“ с всичките му пътници.

По-късно щеше да се пита кой беше измислил този хладнокръвен план и кой го бе нападнал на стълбата. В момента можеше само да се моли да стигне навреме до галерата.

Вече започваха да палят фойерверките, чуваха се и артилерийски залпове. При всяка експлозия Сандро присвиваше очи и се привеждаше към греблата. Невероятно красив мъжки глас пееше баркарола.

Най-после лодката му се удари в корпуса на галерата. Той грабна едно от огромните гребла, вкопчи се в него и се изтегли нагоре, без да обръща внимание на ядните ругатни на гребца. Ала съседното гребло направи широк замах, удари го и го запрати в лагуната.

Студена солена вода проникна в очите му и опари раната на главата. Сандро изскочи на повърхността и пое дълбоко въздух. За голямо забавление на хората в близките гондоли и лодки, той сграбчи отново греблото и бързо се изтегли нагоре. Този път успя да стигне до корпуса на кораба. Напъха единия си крак в дупката за греблото, хвана се за релинга и се прехвърли на палубата.

Посрещнаха го възмутени погледи. Без да се извини за мокрите си дрехи, Сандро се изправи на крака и изкрещя като безумен:

— Веднага напуснете кораба! Скоро ще полетите във въздуха!

Никой не се помръдна. Дожът и жена му размениха изумени погледи.

— Вие май окончателно загубихте разума си, господине? — попита ледено дожът.

Сандро се огледа отчаяно за Лаура. Над лагуната падаше здрач. Стотици хора се блъскаха на палубата. Къде беше Лаура?

— На кораба е скрит експлозив — продължи отчаяно той. — Трябва веднага да се махнете оттук. Не знам кога ще експлодира, но...

— Къде виждате експлозив, господине? — попита все така ледено дожът.

Сандро изскърца със зъби и прекоси палубата, като шляпаше оглушително с мокрите си ботуши.

— Не съм сигурен. Аз...

Той млъкна, защото не биваше да губи време в празни спорове. Добре облечените патриции нямаше да рискуват скъпите си дрехи, като скочат във водата. Единственият му шанс беше да намери експлозива и да го хвърли в морето.

Миризмата на напоена с парафин факла го удари право в носа. Смъртта на човека, който отговаряше за осветлението на галерата, изникна в ума му. Едва сега разбра причината: заговорниците го бяха заместили със свой доверен човек.

— Факлите! — извика той и се втурна към най-близката. Хвана я за дръжката и я метна във водата. На мястото, където беше закрепена факлата, се появи тлеещо парченце въже. Цокълът на поставката

изглеждаше от масивно дърво, но всъщност беше от гипс и започна да се рони между пръстите му.

Сандро отстъпи крачка назад и изрита поставката с все сила. Цокълът се разпадна. На палубата се посипа дъжд от черен барутен прах.

Застаналите наблизко благородници зашепнаха уплашено.

— Добре се справихте, господине — отбеляза спокойно дожът.
— А сега, след като свършихте тази работа...

— Не съм свършил — прекъсна го рязко Сандро и се хвърли към следващата факла, метна я в морето и разтроши напълнената с барут поставка. После хвърли гневен поглед през рамо.

— Помогнете ми, по дяволите!

Благородници и Господари на нощта свалиха бързо дрехите си. Две дузини мъже се спуснаха към позлатените релинги и започнаха да обезвреждат бомбите. Сандро заповяда на една от групите да слезе долу и да претърси долната палуба.

Най-послед той видя Лаура на носа и се хвърли към нея. Докато тичаше, очите му поглъщаха жадно великолепната пурпурночервена одежда, шапчицата от златен бродат, тъмната мантия на косата, която падаше свободно по гърба. Дори ако досега не я обичаше, днес щеше да се влюби в нея с цялото си сърце.

— Искам веднага да напуснеш кораба — извика той.

— Не. — Тя тъкмо измъкна фитила от поредната поставка, при което смъртоносният барут почерни ръцете ѝ. Флорио, който не се отделяше от нея, се бореше със съседната факла.

Сандро стисна зъби, за да не изкрещи.

— Направи го, Лаура. Ела, аз ще ти помогна...

— Няма да се махна, Сандро. Не можеш да ме принудиш.

Паниката на борда беше неописуема. Някои мъже работеха трескаво, но други само кършеха ръце и се вайкаха. Жените пищяха истерично. Джамал, който беше в една от близките лодки, се качи на борда и се включи в гасенето на факлите. А те бяха стотици. Животът на знатните пасажери беше в ръцете на Сандро. Най-послед всички факли бяха угасени. Корабът се потопи в пурпурната вечерна светлина. Сандро усети как по вените му се разля облекчение, подобно на топло вино.

Само след секунди обаче Лаура се вкопчи в ръката му и пошушна ужасено:

— Сандро, дождът!

Дождът и съпругата му продължаваха да седят на кърмата под червения балдахин. Двете огромни свещи в украсените със злато урни догаряха.

— Велики боже!

Сандро се хвърли като луд към кърмата. Трябваше да си пробива път през паникьосаното множество. Разбута настрана патрициите, духовниците и монахините, без да го е грижа за ядните им проклетия. Една графиня, която не можа да се отдръпне достатъчно бързо, се строполи на палубата.

Сандро извика предупредително, но никой не му обърна внимание. Трябваше да обезвреди последната и най-голяма бомба. Когато хвърли поглед назад, той видя, че Джамал и Флорио го следваха по петите.

Слабите пламъчета на свещите разпръскваха весели искри, които танцуваха по подложките. Сандро изтръгна чашата с вино от ръката на един гост и изля съдържанието ѝ върху едната поставка. Фитилът изсъска протестиращо и продължи да гори.

Сандро изруга вбесено и обгърна с две ръце позлатената урна, която имаше големината на бъчва. В мислите си виждаше как бомбата избухва, как го разкъсва на парченца, които се посипват в морето — празнично ядене за рибите и морските птици.

Урната беше дяволски тежка. Фитилът разпръскваше искри в очите му. Джамал и Флорио вдигнаха другата поставка и я понесоха към релинга.

— Побързай! — заповяда си Сандро и изрева гръмогласно: — Помогнете ми, за бога!

Дождът изглеждаше вцепенен от изненада. Сандро се закашля мъчително, защото миризмата на сярата го удари в носа, вдигна с нечовешки усилия урната и я понесе към релинга. Миризмата на подпален барут беше вледеняваща. Само няколко секунди и...

Урната се заклати застрашително и падна във водата. Още по време на падането бомбата избухна с оглушителен трясък.

Морската вода се разплиска на всички страни, издигна се огромен фонтан, който заля палубата. Студената вода удари Сандро в

гърдите и го събори на дъските. Корабът се разлюля, сякаш бе улучен от Божията ръка, и се отмести настрана.

Виковете и писъците замряха, на палубата се възцари гробно мълчание. Една чайка изкрещя гневно — обвиняващ, нищо неподозиращ вик към небето.

Сандро се опря на релинга и се изправи бавно, макар че всичките му мускули пареха непоносимо, а коленете му бяха съвсем омекнали. Обърна се тъкмо навреме, за да види Лаура, която летеше към него като вихър, настъпи все още ругаещата графиня и прескочи няколко преобърнати пейки, за да се хвърли в прегръдката му.

Никой не смееше да проговори. Лаура се притисна до гърдите на Сандро и на лицето ѝ грейна облекчена усмивка, която сияеше като звезда. Златната шапчица беше паднала на гърба и косата се развяваше от лекия вятър.

Той простена задавено и я заключи в обятията си. Зарови лице в косата ѝ, после вдигна лицето ѝ към своето.

— Господи, Лаура, за малко не те загубих...

— Ти мен? О, любов моя, какво щеше да стане, ако аз те бях загубила?

— Щеше ли да тъгуваш? — попита тихо той.

Тя сложи ръце на бузите му.

— Много добре знаеш отговора.

— Дойдох да те попитам нещо.

Тя огледа смутено множеството, което ги зяпаше любопитно.

— Тук? Сега?

— Нека си зяпат. — Сандро зарови пръсти дълбоко в копринената топла коса. — Искаш ли да станеш моя жена, Лаура? — Думите бяха произнесени бързо и трескаво. Без да обръща внимание на смаяните слушатели, той продължи да говори. Портретът му висеше в Академията, защо сега да не разкрие душата си? — Моля те, Лаура, стани моя жена. Знам, че съм само един стар войник, че отдавна съм се разделил с младостта, но се кълна, че ще уважавам професията ти, ще те оставя да рисуваш...

— Не говори повече. — Лаура говореше като нетърпеливо дете и смелостта го напусна. — Каза ми всичко, но не чух най-важното.

— Господи, Лаура, ако ме отблъснеш, аз ще...

— Ти ме обичаш, нали? — Тя погледна в изуменото му лице и се засмя щастливо. — Така си и мислех! И кога разбра, че ме обичаш, Сандро? Защо не ми го каза веднага?

Той сложи край на въпросите ѝ с дълга и безкрайно нежна целувка, която имаше вкуса на морската вода, която бе проникнала до костите му, и на отчаянието, което го бе довело тук. Застаналите наблизко дами въздъхнаха сърцераздирателно. Сандро отдели устните си от нейните и ѝ се усмихна с цялата си нежност.

— Не ти го казах, само защото ти не ми даде възможност, карисима.

Той отстъпи крачка назад и прегъна коляно. Още дузина жени въздъхнаха с мъка, но Сандро виждаше само Лаура: влажната рокля, огряна от лъчите на залязващото слънце, тъмния ореол на косата, обкръжаваща лицето на любимата жена. Сега щеше да положи живота си в краката ѝ.

Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Вярно е, Лаура. Аз те обичам.

Признанието беше последвано от одобрително мърморене, но Сандро видя само реакцията на Лаура. Лицето ѝ просветна от радост и тя избухна в сълзи.

Сандро стана, прегърна я и пошепна в ухото ѝ:

— Нима това е катастрофа?

— Не. Разбира се, че е катастрофа. О, Сандро, не знам какво да кажа! — Тя сложи ръце на бузите му и го погледна право в очите. — Толкова се старая да не искам всичко от теб. Но не можах, разбираш ли, не можах. Исках те целия. Исках да ми дадеш всичко, да не оставиш нищо за себе си.

Той целуна сълзата върху копrienената буза.

— Аз ще ти дам всичко, Лаура, повярвай ми. — В очите ѝ блесна недоверие и това я направи още по-прекрасна. Сандро се засмя. — Ще ти даря деца, ако иска Бог. Ще те даря с лениви дни под сянката на маслиновото дърво и дълги зимни нощи, когато ще си в прегръдките ми и ще седим пред камината. Ако желаеш, ще украсявам косите ти с венци или ще танцувам за теб върху бъчва с вино.

Лаура се засмя несигурно.

— Ти жертваш всичко, което ти е скъпо, Сандро. Благородническата титла, положението си в съвета...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— За да имам теб, съм готов да се откажа от безсмъртната си душа.

Сандро съзнаваше, че е луд, безумец; искаше му се лудува като момче, да извърши всички грехове, за които по-рано беше твърде скован и горд.

— Най-важното е дали можеш да живееш с това бъдеще или не — пошепна Лаура.

— Слушай, мила — отговори той и сведе глава да я целуне, — най-добре е да се венчаем още преди да е изгряла луната.

Когато устните им се сляха, любовта избликна като фонтан и той разбра, че е взел правилното решение. Тя се вкопчи в него. Устните ѝ бяха сладки, топли и мамещи, изпълнени с обещания, които правеха всичко друго незначително.

В далечината прозвуча весела музика, последвана от прекрасен тенор. Флорио отново издигна гласа си към небето, за да прослави една любов, толкова силна, че Сандро не се побоя да я обяви пред половината град. След малко Лаура се изтръгна от ръцете на любимия си и го погледна почти плахо.

— О, Сандро. Иска ми се да взема този миг и да го заключа някъде, за да не го забравя.

Той се усмихна — глупава, щастлива усмивка, която го направи с години по-млад. Хората отново започнаха да говорят, да се смеят, да пеят и да танцуват.

— Дълго време ще помним този празник! — извика някой.

Лаура се засмя и сърцето ѝ беше пълно с любов. Зави ѝ се свят от облекчение. Все още не можеше да повярва в щастието си. Сандро я побутна и тя видя, че дождът им маха да се приближат. Двамата пристъпиха напред. Дожът и съпругата му станаха да ги посрещнат, което беше рядка чест.

— Сеньор Сандро — заговори тържествено дождът, — нямам думи да ви кажа колко съм ви благодарен.

— Опасността е отстранена — отговори сериозно Сандро, — но все още не сме намерили убицеца.

— Сигурна съм, че ще го заловите — отговори с мека усмивка Бенедета Вендрамин. — Ние имаме пълно доверие в нашия Господар на нощта.

Дожът повика също Джамал и Флорио. Подари на Джамал разкошен накит от огромен рубин, обграден с перли, като го свали от огърлицата на шията си. Джамал прие подаръка с дълбок поклон. Жена дари Флорио със сапфирена брошка. Закачи я на кадифената му одежда и го целуна по бузата.

— Даниеле щеше да се гордее с вас.

Флорио преглътна мъчително.

— Така ми се иска да беше жив днес...

Грити поглади брадата си и погледна Сандро.

— Вашето възнаграждение...

— Ваша Светлост, аз изпълних дълга си и нямам нужда от награда. — Сандро се приведе, целуна Лаура по бузата и слезе на палубата на гребците, за да се увери още веднъж, че всичко е наред.

Лаура остана сама пред дожа и съпругата му. Чувстваше се ужасно неловко. Направи реверанс и беше освободена. Какофонията от гръмка музика и оглушителни фойерверки кънтеше в ушите ѝ. Когато се обърна, видя насреща си Магдалена.

Зарадвана, Лаура отвори уста да поздрави приятелката си, но като видя какво стискаше в двете си ръце Магдалена, не можа да отрони нито дума.

Два стъквени стилета, по един във всяка ръка.

Без да поглежда настрана, Магдалена се промъкваше напред, силно приведена, което подчертаваше още повече гърбицата ѝ. Очите ѝ святкаха злобно. Очевидно не забеляза Лаура; цялото ѝ внимание беше устремено към дожа.

— Магдалена! — поиска да извика Лаура, но от устата ѝ излезе само ужасен шепот.

Забравили ужаса, гостите празнуваха и никой не забелязваше какво се готви. Никой не обърна внимание на облечената в черно фигура, която се канеше да прониза смъртоносно Андрея Грити.

Без да мисли, Лаура се хвърли върху Магдалена. Блесна стъкло и тя усети пареща болка в китката. Шумът привлече вниманието на Джамал, той скочи светкавично и застана пред дожа, за да го защити. Десницата му се протегна към Лаура и я издърпа на безопасно място.

— Стражи! — извика един стреснат гост.

Войниците се втурнаха от всички страни, за да хванат убийцата. Лаура трепереше с цялото си тяло. Магдалена, приятелката ѝ от

детството, беше направила опит да убие господаря на Венеция. Стражите я заобиколиха предпазливо, защото вторият стилет все още беше в ръката ѝ. Бледото ѝ лице се вкамени, тя вдигна хладното оръжие и го насочи със спокойни ръце право срещу сърцето си.

— Не! — изпищя Лаура, откъсна се от Джамал и се хвърли към Магдалена.

Ала закъсня. Смъртоносното острие прониза дрехата на Магдалена и се заби в тялото ѝ. Тя изцъкли очи и се свлече на дъските.

Лаура падна на колене, взе главата на Магдалена в скута си и я залюля като бебе. От раната пръскаше кръв и напояваше черното расо. Покривалото на главата ѝ падна и откри тънките ѝ коси.

— Боже мой, Магдалена — пошепна задавено Лаура и горещите ѝ сълзи опариха лицето на умиращата. — Какво направи!

— Всичко... свърши. — Магдалена говореше едва-едва. — Не исках да те нараня... Винаги съм те обичала...

— Но защо, Магдалена, защо? — Лаура съзнаваше, че смъртта е близо, и искаше да чуе истината. — Моля те, трябва да знам.

— Трябваше да го убия...

— Дожа Грити?

Магдалена примигна и погледът ѝ помътня.

— Той ми е... баща.

Лаура не чу ужасените викове и невярващия шепот на събралите се гости. Усети, че Сандро е застанал зад нея, но цялото ѝ внимание беше приковано върху изстиващото лице на приятелката ѝ. Магдалена изохка задавено, изведнъж изхълца силно и спря да диша.

Лаура гледаше като замаяна мъртвото лице и се опитваше да се пребори с напиратата истерия. Когато се овладя достатъчно, за да заговори, тя вдигна глава и срещна измъчения поглед на Андрея Грити.

— Вярно ли е? Вие ли сте бащата на Магдалена, дъщерята на Челестина?

— Челестина?! — От очите на дожа потекоха сълзи на отчаяние. — Сигурно е така.

Бенедета скри лице в ръцете си.

— Преди много години бяхме... любовници. После Челестина отиде в манастир и вече не я видях. Кълна се в Бога, нямах представа, че имам дете от нея.

Сандро взе от ръцете на Лаура мъртвото тяло и го положи внимателно върху дъските. После я издърпа да стане и я притисна до гърдите си.

— Как е възможно да не ви е казала, Андрея?

Грити се взираше с мрачно съжаление в обезобразеното тяло на детето си.

— Тогава бях кондотиер. Вие знаете, Сандро, нали се биехме рамо до рамо. Отсъствах от Венеция почти година, сражавах се в Кипър, на остров Корфу, в Равена. Но не мога да разбера защо е искала да ми отмъсти сега, след толкова години...

— Аз ще разбера — отговори решително Сандро.

Един свещеник се наведе над трупа, затвори очите му и произнесе последната молитва.

— Всичко свърши — прошепна нещастно Флорио, разкъсван от тъга заради безсмислената смърт на момичето и от бесен гняв заради онова, което Магдалена беше сторила на Даниеле.

— Да — отговори с пресекващ глас Лаура и вдигна замъгления си от сълзи поглед към Сандро. — Всичко свърши. — Тя потрепери и добави с измъчен шепот: — Някой трябва да каже на Челестина.

Късно вечерта двамата се венчаха със скромна церемония в един от параклисите на църквата „Сан Роко“. Сандро пренебрегна законите за предварителното разгласяване и представянето на особени документи и никой не се осмели да попречи на Господаря на нощта.

Когато положиха брачните клетви, той изпита тиха радост и сложи на пръста на Лаура една от семейните ценности на Кавали, пръстен с прекрасни сапфири. Тя целуна устните му с безкрайна нежност и той си каза, че прекрасната му, безсрамно млада жена никога не е излъчвала такава любов и задоволство.

Тициан, Аретино, Джамал и Ясмин бяха свидетели на церемонията. Усмивките и благопожеланията им стоплиха деня, помрачен от страшните събития на галерата.

Когато излязоха от църквата, Аретино се удари по корема и избухна в гръмък смях.

— Не съм се забавлявал така още от плякосването на Рим.

— И сигурно никога вече няма да преживееш такова забавление, слава на Бога — отговори през смях Тициан.

Пиетро Аретино погледна изпитателно новобрачните.

— Сигурни ли сте, че не ми разрешавате да облека събитието в стихове? Такава драма! Могъщият Господар на нощта разкрива душата си пред всички знатни на Венеция на борда на държавната галера...

— Стига! — Сандро се извърна настрана, за да не видят усмивката му.

Ясмин прегърна Лаура.

— Утре рано сутринта ще отплаваме към Алжир — съобщи тя.

Лаура не можа да задържи сълзите си.

— Знаех, че ще си заминеш. Само се надявах да не бъде толкова скоро.

— Време е да се върнем при народа си. — Ясмин се обърна към Джамал и попита с усмивка: — Нали?

Африканецът кимна величествено. Макар че в погледа му имаше несигурност, той стоеше гордо изправен и силен, преодолял проклятието на недъга си.

Сандро стисна ръката на верния си приятел.

— Реших да назнача на твое място Гуидо Ломбарди.

Джамал отговори на ръкостискането. Двамата мъже се прегърнаха и се разделиха със сълзи на очите.

Когато четиримата свидетели се разпръснаха по своите си дела, Лаура се притисна до гърдите на Сандро и двамата останаха дълго така. Не им трябваше сватбена вечеря, нямаше да има дълги и предълги тържества в чест на брачния им съюз. Нямаха нужда от благопожелания и безкрайни гости, за да потвърдят любовта си. Достатъчно им беше да се прегърнат и да се потопят дълбоко в щастието си.

— Какъв ден — прошепна трогнато Сандро. — Изпълнен с безкрайна тъга и безкрайна радост.

— Прав си. — Тя обърна лице към него и опря длани на гърдите му. — Преди да се приберем вкъщи, трябва да уредя нещо важно.

— Искаш да отидеш при Челестина, нали? — попита меко той.

— Да. Макар че Магдалена беше убийца, майка ѝ ще тъгува за нея.

— Ще те придружа.

— Не. Знам, че тя предпочита да ме види сама. Никога не е харесвала мъжете, не умееше да общува с тях и мисля, че сега знаем защо.

— Права си. Аз също имам още малко работа.

Лаура потрепери, защото знаеше, че той щеше да изслуша доклада на съдебния лекар и да напише заключение за полицейското разследване.

— Добре — каза тя. — Като свършиш, ела да ме вземеш от манастира.

Сандро излезе на площада, за да го прекоси в посока към палата на дожа. Само след няколко крачки спря и се обърна с усмивка.

— Защо сте толкова весел, господарю?

— Помислих си, че... от днес нататък ще имаме общо легло. Никога не съм си представял, че тази перспектива ще ме направи толкова щастлив.

Стаята на Челестина беше тъмна. Във въздуха висеше тежка и мъчителна миризма на химикали. Лаура спря на вратата, уморена след безкрайно дългите спорове с монахините, които настояваха, че Челестина не желае посетители.

Пред квадратния прозорец седеше трепереща фигура.

— Сестро Челестина? — Внимателно, за да не се блъсне в отрупаните с разни предмети работни масички, Лаура пристъпи към майката на приятелката си и коленичи пред нея.

— Лаура. — Челестина улови ръката ѝ и я стисна с такава сила, че Лаура едва не извика от болка. — Очаквах те.

— Разбира се. Как можех да не дойда? Магдалена беше най-добрата ми приятелка.

— И мое дете.

— А сега е при Бога.

— Знам. Детето ми не беше лош човек.

— Не. — Лаура прехапа устни. — Лудост ли беше, сестро?

— Моето дете не беше лудо. — Челестина говореше рязко и убедено. — Само... нетърпеливо.

— Не разбирам, сестро.

— Магдалена гореше от желание да въздаде справедливост. Когато планът се провали, тя реши да вземе нещата в свои ръце.

— Планът? — Лаура не можеше да скрие объркването си. — Вие знаехте ли за плана, сестро?

Челестина се изправи, дръпна Лаура да стане, после я натисна да седне на твърдото дървено столче.

— Чух, че си била ранена.

— Нищо страшно. Стъклото не се счупи и отровата не изтече.

— Ще те превържа.

Лаура не каза нищо. Челестина запали малката газова лампа. Ако превързването на една толкова незначителна рана ще ѝ донесе утеха, няма да се противя, каза си Лаура.

Фитилът на лампата пламна и към миризмата на химикали се примеси мирис на талк. Челестина вдигна запалената лампа и погледът на Лаура беше привлечен от кожената папка, захвърлена под масата. На

капака се виждаше служебният печат на дожа. Това беше чантата, която Даниеле Моро бе носил в нощта на убийството.

По гърба на Лаура пропълзяха студени тръпки.

— Дай да видя раничката... — Челестина се обърна към нея. В ръката си стискаше остро ножче.

Сандро беше запалил няколко свещи и работеше в кабинета си в правосъдната палата. Не изпитваше задоволство както преди, когато разкриваше поредното убийство или друго престъпление. Имаше чувството, че нещо му се изплъзва. Трима мъже бяха мъртви, една объркана млада жена сама бе сложила край на живота си. Дожът на Венеция едва не бе вдигнат във въздуха, а после бе изобличен пред най-влиятелните благородници на града.

Само перспективата да прекара щастлива сватбена нощ го предпазваше от пълното отчаяние.

Той обмисли отново всички подробности на случилото се, постара се да вникне в мотивите на престъпницата, да я разбере. Магдалена беше убила трима мъже и ги беше обезобразила по най-жесток начин, за да може да взриви държавната галера.

„Защо?“ — запита се за кой ли път Сандро. Защо ѝ беше нужно да вдигне във въздуха кораб, пълен с непознати хора, за да си отмъсти на омразния баща, който беше изоставил майка ѝ? Защо просто не се промъкна при дожа и не го прониза с отровния си стилет?

Вече знаеше, че предупрежденията, дошли през лъвската паст, бяха от Магдалена. И двете писма се отнасяха до Лаура.

Нещо не се връзваше. Магдалена не искаше Лаура да пострада, а в същото време беше наела брави да я убият. И после: защо съобщи на Сандро какво се готви на „Бучентаур“, а после го удари по главата и отиде да изпълни дяволския си план?

Тук се криеше някаква загадка и разрешението ѝ може би беше в обърканите мисли на един болен мозък. Във всеки случай Магдалена беше отнесла тайните си в отвъдното и никой никога нямаше да ги научи.

В коридора отекнаха стъпки и Сандро се изтръгна от тежките мисли. Той вдигна глава и видя едра фигура, загърната в тъмна мантия.

— Доктор Марино. — Сандро се изправи, за да поздрави съдебния лекар.

Карло Марино се поклонил почитателно. Изглеждаше развълнуван, но очевиден се колебаеше.

— Господарю... искам да ви кажа нещо за трупа.

— На онази жена... на Магдалена?

— Там е работата, господарю. Трупът... не е на жена.

Сандро присви очи.

— Скъпи доктор Марино, опитайте се да се изразите по-ясно.

— Магдалена се е родила като момче. Ако се съди по вида на трупа, кастрацията е била извършена веднага след раждането.

Сандро имаше чувството, че някой е стегнал гръбнака му в железен пръстен.

— Искате да кажете...

— Магдалена е израснала като момиче. Извършената... промяна е причина за гладката кожа и меките мускули.

— Казвате, че кастрацията е направена веднага след раждането?

— Да, вероятно.

Сандро се вцепил от ужас. Магдалена не беше действала сама. Тя беше оръжие в ръцете на майка си.

На Челестина, която в този момент беше сама с Лаура.

Превъртането на ключа отекна като предсмъртно хъркане. Челестина пхна ключа в джоба си и се обърна спокойно към Лаура.

— Не искам да ни пречат — обясни с усмивка тя. — Знам, че имаш много въпроси.

Лаура беше онемяла от страх. Очите ѝ не се откъсваха от блестящото острие в ръцете на монахинята. Но след малко се овладя.

— Значи вие сте в основата на заговора. Защо обвинявате дожа, след като никога не сте му казали за Магдалена?

— Аз бях готова да му простя. Всъщност той не е виновен. Но има и нещо друго.

— Той изглеждаше много тъжен, когато заговори за любовта ви. — Може би щеше да успее да отклони вниманието на Челестина. Трябваше да спечели малко време. На Сандро щеше да му омръзне да я чака пред манастира и сигурно щеше да се качи да я вземе.

— Когато забелязах, че съм бременна от Андрея, той беше тръгнал на война — започна разказа си Челестина. — Не помня точно за какво воюваха, струва ми се, че причината бяха солниците на папата. Затова се обърнах към баща му. Знаех, че е могъщ човек, но изобщо нямах представа колко жесток и безмилостен може да бъде.

— Безмилостен? В какъв смисъл? Не предложи ли да ви помогне?

Челестина изкриви лице.

— Каза, че ще се срещнем на кораба му, закотвен на река Брента, и аз глупачката, му повярвах и отидох. Той не беше там, но беше изпратил приближените си. Тридесет и един пияни мъже.

Лаура преглътна мъчително.

— О, господи! Не!

— Напротив. Трентуно. Наказанието ми за това, че обичах сина му. Всички мъже, които се погавриха с мен през онази нощ, бяха събрани на кораба днес.

— Какво? — попита невярващо Лаура.

— Поканиха ги на „Бучентаур“. Аз се погрижих за това.

Лаура започна да разбира. Челестина беше променила списъка с поканите, като беше включила в него тридесет и едно нови имена. Имената на мъчителите си.

— Преди исках да ги убия един след друг, но това беше твърде опасно. Можеха да ме хванат, преди да си свърша работата.

— Разбирам. Но защо убихте другите?

— Защото така трябваше.

— И ги... обезобразихте.

— Така трябва да постъпваме с всички мъже. Даже с Гаспари, младия словослагател. Той нямаше нищо общо с мъчителите ми, но въпреки това узна силата на гнева ми. Представи си сцената, Лаура. Тридесет и един мъже, а аз бях бременна! Сигурна съм, че детето ми се роди гърбаво само заради онова, което изтърпях през онази нощ.

Лаура изпита дълбоко съчувствие към Челестина. И тя познаваше ужаса, безпомощността, унижението и безсилния гняв.

— Не разбирам защо наехте брави да ме убият, Челестина. Аз нямам нищо общо с вашия план.

— Ти отказа да използваш напитките и кремове, които ти дадох.

В гърлото на Лаура се надигна гадене.

— Били са отровени...

— Да.

— Защо, Челестина? Та вие ми бяхте като майка!

— Защото не си замълча, Лаура. Аз бях обмислила много внимателно плана си и не можех да допусна някой да ми попречи. Ти непрекъснато задаваше въпроси и носеше новините на господин Кавали. А после... — Челестина въздъхна, очите ѝ потъмняха. — Възникна проблем с Магдалена.

— Какъв проблем?

— Магдалена беше влюбена в теб.

— Тя ме обичаше като приятелка, Челестина, и... — Лаура млъкна, защото забеляза, че монахинята не я слуша.

— Такова хубаво бебе — прошепна замечтано тя, докато пръстите ѝ милваха ножа. — При раждането все още не личеше гърбицата. Боже мой, той беше едно мило ангелче, изпратено от небето да облекчи страданията ми.

— Той?

Челестина кимна уморено.

— Синът ми. Само че аз не исках син, а дъщеря. Затова се погрижих да го превърна в момиче.

Лаура погледна ужасено остро ножче, припомни си другите жертви на Челестина и прозря страшната истина. Испита неописуема болка и дълбока тъга по унищожения в зародиш живот на Магдалена.

— Да, той те обичаше — продължи да размишлява на глас монахинята. — Аз му отнех мъжествеността, но нямаше как да изрежа чувствата му към теб.

Лаура си спомни унищожените картини. Значи това не беше дело на едно ревниво момиче, а на полудял от мъка любовник.

— Челестина — проговори меко тя, — трябва да си вървя.

Очите на монахинята се проясниха.

— Не постигнах целта си. Съжалявам, но не мога да те пусна да си отидеш. Вече никой не бива да ми пречи.

Тя вдигна ножа и се хвърли срещу Лаура.

Демоните на страха гонеха Сандро по петите и той тичаше като безумен по улиците на Венеция. През целия си живот бе обичал този великолепен град. Но днес, тази нощ, Ла Серенисима беше страшно място. Град, родил една луда. Жената, която искаше да убие любимата му.

Божичко! Ами ако Лаура беше вече мъртва?

При тази мисъл Сандро ускори темпото. Още не, молеше се той, докато стъпките му отекваха по тъмните улици. Моля те, още не!

Той се втурна като вихър през портата на манастира, прекоси тихия двор и уплаши до смърт монахините, тръгнали на нощна молитва. Някои по-смели се опитаха да го спрат, но той ги подмина и изкачи на един дъх двата етажа.

След като прекоси безброй тесни ходници, той се озова пред вратата на Челестина. Знаеше, че ще я намери заключена, но въпреки това задърпа бравата.

Шумът от чупещо се стъкло и злокобните звуци на водеща се борба проникнаха навън.

— Лаура! — изрева той.

— Тук съм — отекна отчаяният ѝ вик. — Помогни ми!

Сандро се хвърли срещу якото дърво. Нарани рамото си, но вратата издържа.

Той изруга яростно, спусна се надолу по стълбата и се изкатери по стената на сградата. Стигна до покрива с изранени пръсти и колене, с изтръпнали ръце. Наведе се над стръмния покрив и видя прозореца на няколко метра под себе си.

Не можеше да стигне до него.

Нямаше време за губене. Той затвори очи, хвана се за издадения перваз над прозореца, притисна брадичка към гърдите си и се преметна презглава.

Приземи се на пода в стаята с глух удар. Парчета стъкло от счупения прозорец се забиха в раменете му. Без да се бави, Сандро скочи на крака и видя, че Челестина е притиснала Лаура към стената. Острието на ножа беше насочено право към сърцето на младата му съпруга.

— Не! — изкрещя той и прескочи ниската работна масичка. Една лампа падна на пода. Пламъкът се плъзна по каменните плочки и облиза крака на близкия стол. Сандро протегна ръка и улови китката на

Челестина. Изтръпналите ѝ пръсти изпуснаха ножа. Парче сяра се запали и по стаята се посипаха искри.

Челестина изтръгна ръката си и избяга през огъня. Сандро прегърна останалата без дъх Лаура.

— Нищо ми няма — изплака тя, а после: — Челестина, не!

Сандро се обърна и видя как монахинята поднесе към устните си шишенце с цвят на кехлибар. Огънят в стаята се разгаряше и вече беше стигнал до края на расото ѝ. Тя вдигна шишенцето в безмълвен тост и погълна наведнъж съдържанието му.

— Можете да си вървите — проговори с чужд глас тя. Макар и заобиколена от пламъци, изглеждаше съвсем спокойна. Хвърли шишенцето и то падна в краката на Сандро. — Погрижила съм се за всичко.

Треперещ, Господарят на нощта вдигна шишенцето. Помириса го и се потърси. Челестина беше погълнала достатъчно отрова, за да убие бик.

След седмица Лаура се усмихваше нервно на съпруга си. Устните ѝ оформиха думите: „Обичам те“.

Сандро стисна ръката ѝ, без да отмества поглед от подиума. В залата беше събран целият съвет, освен това присъстваха всички знатни хора на Венеция, пратениците на чуждите държави. Тук бяха и приятелите му.

Лаура тръгна напред, водена от мъжа си, като за кураж си припомняше сватбената си нощ. Кога бе станала негова жена? Нима преди цяла седмица? Никога нямаше да забрави как той я бе държал дълго в прегръдките си, как двамата плакаха заедно, а после се любиха така нежно, че тя отново се разплака.

Струваше ѝ се, че са заедно от цяла вечност.

Ала въпреки силата на Сандро, въпреки искрените му уверения в любов и уважението, което четеше в погледа му, Лаура се страхуваше до смърт от явяването пред дожа.

Поканата прозвуча злоещо. Лаура не се съмняваше, че днес Сандро ще загуби всичко. Даже нейната любов, така страстна и чиста, нямаше да го спаси от наказанието. Сандро беше извършил

престъпление, като се ожени за обикновена гражданка, и щеше да загуби благородническата си титла и всичките си длъжности.

Щеше да му остане само жена му.

Адриана, която също беше в залата, улови погледа на Лаура и ѝ кимна окуражително. Младата жена беше вечната оптимистка. Лаура много искаше да ѝ повярва, но умираше от страх, че един ден Сандро ще я намрази заради онова, което беше изтърпял заради нея.

Пътят до подиума сякаш нямаше край. Минаха покрай куртизанките на мадона де ла Рубия. Порция и Фиамета не можаха да съдържат радостните си сълзи. Флорио ѝ намигна и се усмихна. Гуидо Ломбарди и дзафите стояха мирно, със свалени барети. Посланиците и патрициите я зяпаха с неприкрито любопитство. Най-последващата стигнаха до подиума и се снишиха в дълбок поклон.

— Прочетох доклада ви, господине — заговори дожът.

Сандро кимна.

— Необикновена история, Ваша Светлост. Истинска трагедия.

— Кълна ви се, аз нямах представа, че баща ми е постъпил така жестоко с бедната жена. — Гласът на Грити трепереше от болка. — Когато се върнах от война, тръгнах да я търся, но ми казаха, че е постъпила в манастир и не желае да ме вижда. Всеки месец изпращах в манастира значителна сума, но никога повече не видях Челестина.

Той се покашля и гласът му укрепна.

— Искам всички да знаят, че онези тридесет и един мъже са наказани със заточение за престъплението си срещу невинната млада жена. Освен това конфискувах имуществото им и създадох фонд за защита на венецианските куртизанки. Знаем, че това не е достатъчно и че съм закъснял с двадесет години. Но не мога да направя повече.

— Разбирам, Ваша Светлост. — Сандро се поклонил дълбоко и мускулите на ръката му се напрегнаха. Лаура не можеше да съдържи треперенето си.

— А сега да говорим за вас, господине — продължи дожът. — И за необикновената ви женитба. Всички знаем, че се оженихте по любов, защото ни го доказахте по много убедителен начин.

Някой от събралите се избухна в тих смях и Сандро се изчерви.

— Явно съм проиграл личния си живот и достойнството си във всяко отношение. Може би някои от присъстващите тук ще се

изненадат, но аз съм готов да го повтора още сто пъти — заяви той и Лаура стисна ръката му. — Аз обичам жена си.

— За да спазя закона, аз съм длъжен да ви лиша от благородническата титла. Разбирате ли, господине, не е редно да се жените за гражданка.

Лаура стисна здраво зъби. Какво ли изпитваше той сега, когато трябваше да се откаже от целия си досегашен живот, от мястото си в него? „Не ме мрази, Сандро, моля те, не ме мрази.“

Сандро очевидно предугади мислите ѝ, защото каза:

— Аз излязох като победител от битката между любовта и честта, Ваша Светлост.

— Вярно е. Но постигнахте и друго, господине. Лаура вече не е гражданка. Смелостта, която прояви и която доказа с дела, я направиха благородница. Днес официално я обявявам за истинска и особена дъщеря на Републиката.

От всички страни се чува изненадани викове, които преминаха в одобрителни ръкопляскания. Ръкопляскаха всички: художниците и куртизанките, патрициите и дзафите.

Лицето на Сандро блесна от радост. Той се наведе към жена си и я целуна с безкрайна любов. Шумът в залата се усиливаше.

Аретино си проби път през навалищата.

— Вижте какво, сеньор Сандро, това е последният ви шанс. Готов съм да създам величествен епос със заглавие „Господарят на нощта“.

Сандро избухна в смях.

— Спестете си усилията, стари приятелю. Никой няма да ви повярва. — Той се усмихна на Лаура и я издърпа по-далече от тълпата. Оглушителният шум и оживлението изчезнаха и двамата се върнаха в собствения си свят.

— Колко е лесно да се живее със смях, когато съм с теб, карисима — каза тихо той.

Сърцето на Лаура беше препълнено с любов, гърлото я болеше и за първи път в живота си не беше в състояние да произнесе нито дума. Но това нямаше значение; предстояха им още много години съвместен живот, дълги златни лета на брега на Брента и безкрайни празници във Венеция. Двамата със Сандро бяха минали успешно през мрачните

полета на опасността, но утрото беше дошло и тя беше на сигурно място в прегръдката на Господаря на нощта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.